

Edebiyat Defteri

Aaydın -Yazıları-

Oluşturulma Tarihi:
25 Ocak 2021 Pazartesi

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

Aforizmalarım.

1. Eğer gönlünün ev sahibi yoksa yatağında misafir eylemler ve teninde bin başka hazzın parmak izi ile kalabalık bir yalnızlık çöplüğündesindir.
2. Gönül kırılığandır, fikir çelikten ,gönül alıngandır akıl yüzsüz arsız.
3. Aklın bizzat kendisi, kendisinin nasıl oluştuğuna akli ermiyorsa biz madden neyi, kimi nekadar anlayabiliriz.
- 4.
5. Sevgimizle sarıp sarmaladığımızın gönlümüzde kutsal bir dokunulmazlığı vardır.
6. Mazinin hatıraları onlara ortak olanlarla anılmıyorsa, hissedilen yetim bir paylaşım, hissettirilmeyen hüznü vardır.
- 7.
8. Hiçbir hakka sahip olmadığın kaybına razı olabilirsen, asla haksızlığa uğramamış olmak gibi büyük bir kazancın olur.
- 9.
10. Kendinle dalaşında haklı haksız aranmaz, zira hangi tarafı tutsan o taraf elinde kalır.
- 11.
12. Tanrı varmı ? Bu soruyu soran sorduğu kişiden gözlerini ayırmasın, karşısındakinin var olmasında kendisinin veya tüm insanlığın bir payı olabilir mi ? Şimdi çevresine bakabilir.
13. Peygamberler sırf kötülük getirseydi mesajları böylesine sahiplenilir kitapları kutsanırmıydı ? Hep doğruyu iyiliği getirmiş olmalarına rağmen yeterince savunulmuyorsa bunu insanda aramak lazım
14. Gönül akli çelip ona cinayet dahi işletebilir, akıl sınırsız fikir olanaklarını devreye soksa gönüle kılını kıpırttıramaz
15. Duygu madde boyutu olmayan her şeyi kapsar soyuttur. Ne ki madden olmasak manende olmazdık
16. İyi insan yoktur, kötü insan yok. İyi dediğimizden kötülük, kötü dediğimizden şaşkırtıcı şekilde iyilikte görebiliriz. Bunu önce insan sonra şartlar belirler.
17. Yazdıkların için okur bul, bulamıyorsan çağa uy sende okur için yaz.
18. Dünya bir boyama kitabıdır, insan ise aşık bir boyama ustası. İşte o zaman tabiatı istediği renkte boyar renklendirir. Aşk biterse sırf boya kalemlerini ve boyama yeteneğini değil, bir an tabiatı da kaybedersin.
19. Gönül sana dünyayı avuçlarında tutturabilir, yeterki sevdiğin bir çift el olsun.
20. Kitapçılar kuyumcudur bakır almazlar, kabul görmek istiyorsan elinde altınla gitmelisin.
21. Maddiyat dışını, maneviyat içini parlatıp zenginleştirir.
22. İç çekme ruhun bedenle yürüttüğü bir tür doldur boşalt türüdür. Kudretli bir nefesle ciğerlerimizi ağzına kadar doldurduğumuzda tüm ruhsal stresimizi oraya hapsederiz ve sığın ki tüm güç bizdedir artık. Saçma bir huzur ve özgüven sarar bizi, ardından bıraktığımız hava ile tüm ağırlığımızı üfleyiveririz. Hiç bitmesin isteriz ancak her güzel şey gibi o da biter. Soluğumuzun kesildiği anda mutlu olduğumuz yegane andır o.
23. İnsan kendi kendine yetebilseydi eğer, ne özlem duyar ne de onun acısını çekerdik.
24. Tersten yürüyorum yaşama, bunun yolumla bir alakası yok, hayat ters duruyor.
25. Akıl görmediğine inanmaz, gönül görünmeyeni de görür
26. Sözler her millet her lehçede milyon parçaya bölünüp farklılaşsa da, kulaklar hep aynı duyar.
27. Belki üç beş kişi sevmiştir beni, oysa onlarca kişi tarafından terkedildim.
28. Karanlık insan ilişkilerinde güzelliği değil çirkinliği örter, ne zaman üzerimize karanlık çökse kaybetti bizi. Demek ki kötüyümüz
29. Zengin fikirler sadece ilerici ve aydın düşüncelerin ürünüdür, aksi halde kafa kesme fikride bir zenginlik sayılırdı.
30. Ayrıldık ya yavrum biz şimdi, ne tuhaf geliyor insanın insana sarılması.
31. Geçmeyen saatlere inat üst üste delip geçem hasretler özlemler içindeyim.
32. İnsana bugün mutluluk getiren, yarın olan huzurunu da alıp gidebilir

33. Günümüzde dünyanın birçok yerinde kadın ve erkekler dönüşümlü olarak ortak kullanıma açık hale geldi.üç ayda bir yaşanan aşklar var artık, sevdalar çıkmak için. Mecnunun kemikleri sızlıyordur
34. Nasilki bir sanat eseri var olduktan sonra sanatçısından çok artık topluma aitse, insanda var olduktan sonra yaşama ve hayatın kendisine aittir. Bedeni tanrı, ruhu doğa, gönlü sevgi,karakteri yaşamın kendisi biçimlendirir..
35. Hassas duygularını ya bir parça duygusuzlukla ödüllendir ya da daha destekleyerek acı çek.
36. Düşüncede mantıklı doğruları doğruları biliyorum ama uygulamada duygularımın yanlışıyla hareket ediyorum.
37. Hayat köpekle fare arası kedi yaşamı, müsadenle gözetiminde peynir tabağına gidenle rmüsalesiz boğazlamak için sinsice bekleyenler.
38. Bir vatandaşın adalete güvenini kaybetmesinden, adaletin bütün vatandaşlara güvenini kaybetmesi evladır.
39. İç dünyama ne kadar az yaklaşırlarsa o kadar iyi geçinebilirim insanlarla, buna ben k2ndimde dahilim...
40. Acı çektirmek bir duygudur. Acıyı çekmek his.acı çeken çektirenin duygusunu hissedemez, lakin duygu hissin bağırdığını hissetmesi lazımdır ki tatmin olabilsin..
41. Yaşarken ne varlık gösterebilirsen öldüğünde o kadar kalıcı olursun. Malesefki eylemlerinin mutlaka iyi olmasıda gerekmez. Hitler örneğın, evet kötüydü ama halen etkin şekilde aramızdadır. Tamam iyi anılmaz ama anılır yaşar ve yaşamaya devam edecektir. Hitlere karşı gelen generali hatırlayan var mı adını unuttum da?
42. Devletlerin yasaları duygudan yoksun sırf soğuk maddelerden oluşmasına rağmen bir iyi hal indirimi uyguluyor en ağır cezadan. İnsan sırf duygudan varlık, lakin genelde bu şansı vermez.
43. Bilginin sözleri fikirleri farklılaşıp milyon parçaya bölünse de, cahilin kulağı hep aynı duyar aynı şeyi anlar, aynıını anlamaz..
44. Bir şarkının sözlerine bayılıp müziğinden nefret etmektir seninle olmak..
45. Nasilki iki farklı renk birleştiğinde önceden tahmin edilemez bir üçüncü renk çıkarıyorsa ortaya, insani ilişkileride böyledir karşımıza ne çıkacağı her iki taraf içinde süprizdir.
46. Vicdansal hafıza en güçlü hafıza türüdür. Kişide başlayıp çevreye tüm topluma ve insanlığa iyi huylu bir virüs gibi yayılır. Zamanla eskimenin aksine her nesilde tazelenir kuşaklara büyüyerek geçer. Sokratesi idam edenleri bilmeyiz fakat hiçbirşey yazmamış olmasına rağmen onu tanırız. Adnan menderesi idam edenleri de bilmeyiz ama onu biliriz. Sezar'da bu durum istisnadır, sebebi ise yine son nefesinde soylediğı vicdani sözdür. Aksi halde burütüs de bilinmezdi.

devamı var...

[/italik][italik][italik]

Aynur'la mektuplaşma..

Aşağıda okuyacağınız mektuplar kurgu olmayıp tümüyle gerçektir. Orjinallğini bozmamak adına hiçbir satırına dokunulmamıştır..

23 nisan 2014
Silivri cezaevi...

Aynur'a 1. Metup.

Yarın beni terk ediyorsun!.

Sensizliğin arifesini, on yıl kadar uzun ve mübarek bir bayramın son günü gibi mi yaşamam gerekiyor şimdi? dakika sayısı sürekli artan durağan bir saat, ya da mapushaneye ayarlı bir zaman dilimi modun da yarın başlayacak acıya bugünden yoğunlaşarak mı hazırlanmalıyım? İnatçı ve güçlü her iki eşit zıt duygunun, kudurgan bir gayretle birbirini örseleyerek kendi biçimini almaya almaya zorladığı durumda, hassas ruhumu düşen görev nedir aynur?

Can kaynağından berrak bir durulukla fıskırarak, az önce ile biraz sonra algısı arasında akıp giden yaşam çayının, en bulanık yerine doğru sürükleniyorum. kendi satır aralarında kendime tanıdığım o elzem hak tanınmıyor bana, küçücük bir bekleme süresi vermiyor insana hayat. Gönümde taze filiz sırasını bekleyen duygu tohumu çekirdekleri, seni hiç bilmeden bu ayrılık bataklığına sürüklenip çürüyecekler mi? Öyle ise sen, yüreğimin derinliklerinden kutlu duygunu yüklenmiş kabene gelen o zengin sürre alayı kervanlarının kaderini hiç hiç bilmeyecek misin ?

Bizden ortak yarınımızı alarak bildiğim sensizliği bana bırakıp hiç bilmediğim bensizliğe taşınırken, aşkının sözleşmeli işçisi yıllardır tam mesai çalışan duygularına, ilişkimizin tek taraflı fes edilip artık işleyişinden kovulduklarını kim açıklayacak?

Gözlerinin gönlüme çağırışı yaptığı o ilk seraba elverişli balkonu olan yaşanmışlıklarla örülü yaşanmaz anılar evi tazminatına hak kazandığını kim açıklayacak ?

Bana dönmeyeceğini bilerek yaşamaktansa ölmek dahamı dahamı iyidir aynur? Ya da sırf o balkon için yokluğunu solumaya değermiydi yoksa ?

Hislerimin doğurduğu öz duyguları biyolojik olarak hissediyorum, lakin onları büyüterek bu boya sen getirmedin mi? şimdilerde sana bylesine muhtaçken beni bırakıp yarına mı gidiyorsun aynur?

Son yemeğim dünkü busen, yastığından aldığım saçın elime verilmiş haşlanmış yumurta, ve sen giden ikinci annemmi olacaksın ?

Gönüm de o çocuk la aynı kaderimi paylaşacak aynur ? ama sen o kadar acımasız sayılmazsın annem terkettiğinde ben küçüktüm daha, oysa sana dair duygularım kocaman oldular kendi başının çaresine bakabilirler öyle değilmi. Keşke bu o kadar kolay olsa aynur, hayat tabağında seni benzersiz bir nimet olarak tek güzel şey olarak önüme sunan yaşamın, her zerresini arsız ve aç bir his gurmesi iştahıyla öğütterek yarın sevgi açıklığından ölecekmiş gibi yaşadım ben. Duygusal obezliğe şimdi ani bir sensizlik diyeti hissel ölüm orucundan başka şey değil, olması imkansız olan ne olsa da gitmesen aynur.

Güzel yazının bembeyaz kağıda, organik gülün kendi kokusuna, her tavrın sana, kuranın muhammede inancın Allaha yakışması gibi yakıştıktık birbirimize. Her güzel şeyi sana borçluyum bütün mutlulukların ilhamı sensin aynur.

Yoksa ben ne bilirdim sevdiğinin bi çift eli sayesinde dünyayı avuçlarında tutabildiğini. Ne bilirdim görmek istediğin herşey bir insan gözü içine sığabiliyormuş. Nerden bilirdim bir insan balonunun gerçek bir sevgi ile üflendiğinde tüm evreni kaplayıp her bir yanını boşluk bırakmaksızın kaplayabileceğini. Eğer bizzat bana yaşatmamış olsan hangi söz hangi yazı bildirecekti bana bu kutlu nefesin benim gönül ciğerimin içinde bulunabileceğini.

Beni affetmeyeceğinin ürkiticü ihtimali düşüveriyor ağır bir şekilde üzerime, korkunçtan yüksek dehşetten alçak ara bir duyguyu sınıfsız bir ürperti ile karşılıyorum. Bunun tezahürü öyle şeyki aynur, bütün refleks mekanizmalarımı felç ediyor gardımla birlikte kalemim elim ayağымda düşü düşüveriyor sanki.

Ama ne zamanki belki de gitmeyeceğinin ihtimali kalabalık olumsuzluklar içinden minicik başını uzatıyor, düşmüş gardımla birlikte parmaklarım da kendi yerlerinde canlanıyor o zaman. Öyle haylaz oluyorlar ki sorma, hani tutki tutasın aynur.

Yazıya dökülemeyen söylem, ve söylemi mümkün olamayan yazı ile dolu bir gönül arşivim var ya benim? İşte sanki oradan birşey bir, bir, işte birşeyi tasvir edecekmiş gibi oluyorki bu başarısız başarı bile edebiyatın ilahı gibi hissettiriyor insanı.

Söylenmeye muhtaç o kadar kelime var ki dilimin hemen altında, kalemimden ırmaklar klavyeden nehirler akıtsam yinde yetersiz kalır satırlar. Dev gibi bir aşkı aynı büyüklükte coşkuyla ifadeye girişip sayfalarca çaba sonunda minicik söylemler üretmek, en büyük insan beceriksizliği bu olmalı aynur.

Eğer ben, Sen demişsem, mümkün olan en üst düzeyde neyi tam kimi hangi duyguyu anlatıp vurgulamışım hangi

boyutta bir önemli vurgulamışım içimde sana dair ne var bunu eksikinden arındırıp ifade etmenin imkanı yok aynur. İnsan için dünyayı anlamak onu insansala indirgeyip küçük damgasını basmamış, bizim evrenimizle karıncaların evreni bir değilmiş ya hani aynur ?

O sebep gönül anlayışı ile sözün anlatımı daha baştan kusurlu kalıyor.

Ne yazarsam yazayım duygu ve hislerimdeki mükemmeliyetin insan eli ile bir biçime sığdırılmak zorunda kalınıyor. Oysa bu durum dünyayı fındık kabuğuna sığdırma beyhudeliğinden başka şey değil. Aşkın gönlümüzde oluşturduğu tezahürleri aşık olduğuna ulaştırabilmek karınca sırtına tonlarca amacı yükleyerek fizana taşımalarını ummaya benziyor.

Anlamının güneşi anlatımın bulutları ile kapatılıyor aynur. Ama sende biliyorsunki senin her halinin kökleri benim varlığımın en derinindeki toprağa geçmiştir. Bendeki herşeyin kendi öz vatanındadır özdür, ve böylesi iç içe işleyiş aşk kelimesi ile bile kimlik kazanmıyor aynur.

Varlığında hiçlik gibi görünen bir yere hızla yaklaştığım şu noktada dahi, yeni hissel imgelerini ve duygusal karakterlerini oluşturmaya devam edip bunları kara sevda beyaz aşk pembe sevgi biçimine dönüştürmeye devam eden ahmak bir gönüle sahibim aynur.

Sana muhtaçlık süremi kısaltması için kime yalvarmalıyım. Ne kadar yazsam tüm satırlar en başa dönecek biliyorum, doldurduğum tüm ard satırlar daha önümdeki boş alan gibi hiç yazılmamış gibi duruyor. Anlatarak bağırıp çağırarak can yakarak ulaşmak istenilen amaca susarak daha hızlı ulaşabilir belki de insan. Fakat acı çekmek çarpınma refleksi oluşturuyor insanda, insanın ayrılığa ve onun ayrılık acısına geliştirdiği korku türü ölüme oranla çok daha ürkütücü boyutta ortaya çıkıyor. Çünkü ölüm mutlak olan son, zihnimiz onu en arka odalarında kapalı tutsa da bir şekilde kabullenmiş olmalı kaygı olsada korku duymuyoruz bundan. Lakin ayrılık bizim için netice beklentili bir durum değil ve buna hazır duygusal ruhsal varlıksal anlamda kabülü zor. Belki ondandır şimdi en çaresiz insan zavallılığına düşmemiz.

Doğanın fiziki imkanları sayesinde ete kemiğe bulanmışız yaşıyor canlıyız muhakkak, lakin yaşamın yaşamanın bütün hazzına güzelliklerine ancak senden ulaşabiliyor mutluluğa ancak üzerinden bağlanabiliyorum ben. Şimdi duygularından umut kesilip hislerimin gönlün tarafından fişi kesildikten sonra, ilahi kudret ünitesinde yaşatılarak nefes alıp verişim sağlanmış ne hazzı var aynur ?

İşte bu yüzden seni benden ayırman mümkün değil, benim benden büyük parçamı sökebilirsin ancak. Ve böyle bir koparılış elle tutulur şekilde yüreğimi fiziki şekilde avuçlayıp yerinden sökülüşü kadar canlı ve kanlı olmayacaktır elbet. Dayanabileceğim değil tamam bunu düşünmüyorsun, ama dayanabileceğin ölçü de acı çektir. Ben kendim istesem kendi tırnağımı söktürebilirmisin yanında bana ? hayır değilmi aynur çünkü kıyamazsın. O halde sırf kan göremeyeceksin diye parçalara bölmesenmi beni aynur ?

Sayırsız kusur sahibi insan olarak kusursuz bir aşığım ben, şu halde bile uzağından yaydığın duygupatik dalgaların kalbime vuruşunu tüm varlığımda hissedebiliyorum. Bu coşkunun sihiri altında dünyamı şu halde bile habersiz büyütüyor varlığını her kademedede merkezleştiriyorsun aynur.

Tüm bu hallerime rağmen her biri ayrı tezahürünü taşıyarak gönlümde uçuşan keleklerin ürkütüyorlar seni artık benden. Zira ben kalbimde sana doğduğum ilk günkü gibi çırılçıplak bir aşık olarak utanmadan dimdik duramıyorum uygun karşısında artık.

Senden bağımsız senden habersiz utaniyorum onlardan, ve bütün senli benli hislerime sarınıp sarmalanmak bile ayıbımı kapatmıyor. Zihnimdeki fikrin, ruhumdaki hayalin, gönlümdeki saflığından utaniyorum. Yaptığım herşeye hatadır denilemez, elimde olmayan sebepleri de duygu durumumla senkronize edip kendime mazeret programı çıkaracak değilim. zira hiçbir mazeret neticeyi etkilemez. Fakat senin bendeki ağırlığın dünyayı tartar, evet seni üzdüm aynur, aşk insana istemediği şeyler de yaptırabiliyor. Bilincini yitiriyor insan bazen, kendinden daha güçlü işleyen bir girdapa kaptırıyorsun kendini. Ahlaksızlıktan insanı ayıran mesafeyi bile koruyamıyorsun. aşkın gözü gerçekten kör, hem iyiye hem kötüye bilmeden gidiyorsun. Herşey için çok üzgünüm çok pişmanım, devletlerin soğuk yasaları duygudan yoksun kurşun gibi ağır maddelerden oluşmasına rağmen etkin pişmanlık hükmüne yer verip etkisiz bir iyi hal uyguluyor cezadan. Sen sırf duygudan oluşan etten kemikten insan, gönlümün büyük haimi olarak bana bu hakkı tanımazmısın aynur ?

Gönlünde kendince bir mantığı var ama aksak işliyor, doğruları biliyordum hep bildi ama uygulamada yanlışlarımla hareket ettim. beni mistik aşkın dergahına sokmuş yaşayan bir evliya varken ben şeytana uydum belki cehennemi hak ediyom ama sensizliği değil aynur.

Gidiş saatinin üzerime doğru yaklaşımının korusuna karşı son kalan cesaretimle sözlerimi kalışının önüne yetiştiremem biliyorum. Tüm yazdıklarımı silmekle en küçük satıra tutunabilmek arasındaki endişeli mektubumu bitirirken, yaşam da ölümün zıddı ama hiç onayımızı almadan bizi köprü yaparak birleşiyor biz neden ayrılıyorz aynur. Dünyanın en büyük batığından yazıyorum sana bu sözleri, içimde yaşamın yaşamanın en büyük keşfi sen. Elbetteki hiçim aynur, hiçim de bunu en çokta kendimi seninle kıyasladığımda anlıyorum. Sana baktığım ana kadar gözlerim hiç işe yaramamamıştı sanki, sevgin benim olana kadar değerli hiçbir şeyin sahibi olmadım. Bir beşinci mevsimiz biz, baharın tomurcuğunu, yazın sıcaklığını ve kış soğukunu aynı anda barındıran. Her günde yirmi beşinci saatimiz, altmış birinci dakikamız var, hayatın içinde fazladan bir yaşamımız var bizim gitmesenmi aynur... Bilmediğin yönlerim de olduğunun en kötülerini gördün öğrendin, fakat ben yine bildiğin kişiyim. O büyük aşkın sahibi küçük insan benim aynur...

Aynur'un cevabı. 2. bölüm..

Dünyanın bize uygunluğu yoktu Abdullah.

Bizim ise ona yamanmak için yaptığımız iyimser ve hevesli her yumuşak hamle sert şekilde geri tepilmemiz ile sonuçlanmadı mı ? Hayatın pis düzeninden kaptığımız mikrobu neticelerini ruhlarımızın kronikleşen hastalıklarında taşıyomuyduk ikimizde ?

Bu hal bizi topluma yabancılaştırmış olsa da kitleye olan ortak uyumsuzluğumuz arasındaki basit ilişki bizi birbirimize yaşamsal akraba kılmamıştıydı ? Evet deliydik abduallah, zihnimize düşen her cümle için çevre şartları kaygısıyla yorulmaz dudaklarımızdaki kelime kontrol mekanizmasına direnip kafa konforumuzu bozmazdık hiç. Bütün kusurlarımızı kusursuzlukla önümüze sererek herkesin bildiği gizli saklıları kendi anadilimizde konuşurduk biz. Zorluklara göğüs germe mecburiyetinden beni sen kurtarmıştın, karşımıza çıkan tüm sertlikleri istediğimiz yöne eğip bükebilir olmuştuk. Fedakarlığımızı arttırıcı etkenlerimiz öyle çoktu ki, yalnızca karşılıklı sevmeye değil birbirimiz için kendilerimizi feda edebilmenin zevkli ve acısız tekniğini bulmuştuk. Yaşamımızın olağan dışı akışı örselemişti ikimizi de, yitik iki insan üzerine yeni ve tek kimlik çıkarmamıştıydık? Sana kendimden ne anlatabayım ? senden gizli kişiliğimi varki benim ? Konuşurken her halimle sana büründüğüm gibi yazarken sen biçimi almıyormu kelimelerim ? Ve sana karşı zaafım zayıflığım anlaşılıyormu yine apoş?

Dik durabilmek için çabam da yok, zira biz sağlam görünmekte istemedik birbirimize hiç, sadece sevgimizin gücü tüm dünya kudretindeydi o yeterdi hani. Seviyorum kelimesine dahi indirgenecek şey değildi birbirimize duyduğumuz. Bizi bağlayan kutlu zinciri kırmak o sebep korkunç bir kuvvet istiyor şimdi. İhanetin bile bana bu gücü vermiyor inanırmısın. Geri geri durmaya çalıştıkça daha da içine çekiliyorum gönlümün. Her ne kadar vicdanım ve eylemim arasında sıkışmış değilsemde seni terkederken, acımdan kurtuluşu senden sıyrılmakla bulacağıma da inanmıyorum. Normal insanlar yıkmak veya yıkılmak için ayrılığın son gününü bekliyor olabilirler, biz normal değildik hiç olmadık abduallah. Başımıza getirdiğin bu felaketi nasıl her insan gibi kabullenebileyim ?

Benim ne türde bir çılgın olduğumu elbette iyi bilirsin, öfkemi yaptığın yanlışlarla sınıdığım da tüm şehri yakacak güce erişiyor anarşist kudurganlığım. Ama ardımdan vurduğun darbe öyle şaşkın ve öyle çaresiz koydu ki beni, sendemi burütüs bile diyemeyen sezar garripliğimdeyim. İhanetinin bana sunduğu tek faydadan yararlanarak kötü şeyler yazmayı ayıpsıyorum sana. Satırlarımın şikayet taşınmasını istemiyorum o bile ağır geliyor şu son mektupta. Acıtıcı kelimelerimin yankısını daha yazıya dökmeden duyuyor gibiyim. Elim siteme dahi gidemiyor apoş ?

Biz birbirimize ilave değildik, bir büyük bütünün parçalarıydık, sen solur ben üflerdim sen solur ben.. iki kalp bir sevgi, çift gönül tek aşk, biz aynıydık abduallah.

Şimdi her nefesimin kaynağında süregelen bir tıkanıklık ve tuhaf bir acılık var, yüreğim daralıyor yardıma yardımına ihtiyacım var apoş ama sen artık bana o kadar yakın değilsin. Kahrımdan klavyem dolanıyor parmaklarıma, sen benim yazıya indirmeyi beceremediğim duygularımın sahibi, sen benim gönlümün duygu his ordusunun baş komutanı, sen ömrümün lideri değildin bana bunu nasıl yaptın apoş.

Öylesine zor geliyorki şu an ve bu durumu yaşamak, önümde zifir karanlık olsa daha aydınlık gelirdi bu halden. En azından bir yöne yürür ellerimle yoklardım adımlarım önünü. Oysa şimdi elimi ayağımı sevdiğim adamı aldın sen benden, Hadi kendine yaptın da bana nasıl kıyabildin apoş?

Saflik yatağında huzurla uyuyan gönlüm güven yorganını da üzerine çekerek katışıksız mutluluk rüyasına dalmıştı. Gerçeğin set ve ansız sopasıyla dürtüldüğümde ben şimdi bir kabustan uyanıp bir başka kabusa mı başlamış oldum ? Mutlulukları ebedi zannedecek kadar aşırı melankoli de bir çeşit kabus türüdür öyle değilmi?

Şimdi bu yaşattıkların bir rüya olsa Afrikada sefil bir kabiledede ateşin başında oturmuş elinde çomağıyla közleri karıştıran seksen yaşında menzup bir kocakarı olarak uyanmayı tercih ederdim. Ama malesef tek gerçek var o da ihanetin abduallah.

Biz insanlar kollarımızı sonsuz açarak birbirimize dünya sevgiyle sarılabilmek ayrıcalığıyla kutsandığımız gibi, yumruğumuzu çelik gibi sıkarak bir darbeye evreni başımıza yıkabilme meziyetiyle de lanetlenmişiz. İnsanın aşağılık taraflarına ihtimal tanımayan benim gibi kişiler, sevdikleri tarafından asla üzülemeyeceklerine inandıkları için diğer tüm durum ve ihtimalleri hesap edebilenlerden daha katışıksız huzurla yaşarlar ilişkilerini. Hiç hesapta olmayan hesap biçimi altından kalkılamayacak şekilde önlerine geldiği zaman, buna hazırlıklı olanlara oranla etkisi çok dah ağır oluyor. Zira böyle bir faturaya hazırlıklı değilsin beklemiyorsun. Sayende en basit neşe seviyesine çıkamam ben şimdi, bu perişan halim üzerine hiçbir şey inşa edilemez.

Kadın vadedilmeyi sever, ona en güzel vadeleri verip bu noktada çokta zor olmayan ikna sınırını aştığında, o kadın en güzeldir o an, sonrasında kuvvetle muhtemeldir ki kadın vaadi erkekte kadını unutacaktır. Fakat biz onlardan değiliz derdin ya hani ? Sen vadettin ben hep o saf kadın oldum, ve işte bizde onlardan olduk apoş.

Yeni doğmuş buzağanın nazik ve kırılğan bacakları üzerine o taze kudretiyle titreyerek kalkıp anasını ilk emişindeki o can bağı o kaygısızlık ve öyle kusursuz adanmışlıkla seviyorum seni. Ateşteki odunun sığağa sığağa yakınlığı, soğuk kar kütesinin buza uzaklığı, herşeyin tersi gibi dümdüz bir aşkla seviyorum ben sei. Ama artık duygularıma yaklaşamazsın, bedenime dokunsan bile bana dokunaazsın abduallah.

Sen benim sevmek istediğim adam oldun hep, samimiydin içten'din duyarlı ve duygusaldın emsalsiz bir gönül adamıydın neredeyse müemmeldin sen.

Herşeyi göze alarak ihanetini samimiyetle anlatabilmeye varan cesur doğallığın pek az erkekte vardır. İnsan ilişkilerinde duyguların asıl düşmanı yalan senaryolar ve gerçekçi rollerdir sanırdım, sende bu taktiklerin her ikisi de

yok biliyorum. Her zaman dürüstün ve dürüst olduğundan beni, bendeki seni kaybettin ne ilginç değilmi ? Keşke bu kadar dürüst olmasaydın, her şeyini benimle paylaşabilirsin derken böylesini kastetmiş olmamalıyım. Bizim ana dilimiz lugatında ihanet kelimesi yoktu ekledinse de bana bunu söylememmeliydin, neticede ben bir kadını herşeyi bilmek istemezler onlar apoş, özellikle aldatıldıklarını asla!
Yok o kadar da yakın bulmamalıydın beni abduallah. Bir taraftan kendini bana böylesine dahil edip benzersiz samimiyet sergilemiş olman ahlaksızca gururlandırıyor beni, kafanın bu deli hasta tarafına ayrı aşığım o ayrı, lakin diğer taraftan aldatıldığı gerçeği duygularımın zihnine bir köz gibi değdiği zaman, can yarılrsa da içine girsem diyorum.

Birbirinin dengi iki yanlı bu tezat, insan durumlarından farklı bir imaja bürüyor sanki ruhumu. Elbetteki yerinde olmak istemezdim, fakat şimdi gitmek yerine, beni bırakma diye yalvaran olmayı tercih ederdim. Duygularımıza sahip çıktığımız kadar ilişkimize sahip çıksak güç verseydik şartlar elbet böyle olmazdı. Sensizlik çok kalben mantıksız birşey ama senle olmakta şu saatten sonra akılsızlıktır. İlişkimizin bitişinden duyduğum büyük bir endişe var lakin bunu akıl mı gönül mü üretiyor kaynağını tespit edemiyorum şu durumda.
Hislerini öncesinde sonlandıran taraf, duygularının kodlarına ayrılık için işlenmiş acılara tabi olmazlar. Bizde hiç bir şey sonlanmış değil, aksine her saat artmakta sevgimiz. Şu satırlara ilk başladığım andan çok fazla aşığımdır sana, onun içindirki ıstırabımız büyük olacak.

Bana ne kadar düşkün olduğumu ve birbirimize aşk'sal obsesif bağımızı da iyi biliyorum. Hassasız, hastayız ve kendimize ne lazım olduğumuz durumda hasta ve sakat ruhlarımızın baş hekimlerini kaybediyoruz. Severe ayrılmayı ilk deneyecek bizler değiliz apoş, neticeleri ne oluyor hiç bilmiyorum ama başaranlar oluyor işte.
Giderken bile sana mı kaygılısam kendimi mi düşünsem sınırimızı keskinleştiremiyor kişisel hesap yapamıyorum. Kalabilsem her şey yine normale dönecek biliyorum, bana reva görüp yaşattığını telafi etmek için çırpınacak mutlu bile edeceksin yine. Ve ben o mesut günün konforunu bozmamak adına bu günümün çilesini satacağım.
Kinci insanlara da saygı duymak lazım lazım sanırım, zira yaşadıkları o günün cenneti hürmetine bu günün cehennemine ihanet etmiyorlar. Benim kinci olmadığımı bilirsin, açtığın yaranın etkisi keşke sadece kinden ibaret olaydı, o zaman senin yanında mutlu olmaya devam etmek için tüm geçmiş hesaplarıma ihanet edebilirdim. Ama her insan kendine yöneltilen bakışla şekillenip duygusuyla değer kazanıyor, her şeyimizin şiması imajı bozuldu şimdi.
Bendeki sevginin büyüklüğü ve sağlamlığı ile koşullandırdığım yüreğim parçalandı apoş.

Biraz ağır olacak ama değil yaptığını unutmak, sana dair hatırladığım tek şeyin ihanetin olmaması için çok mücadele vereceğim ardımızdan. Çünkü kokladığı onlarca gülü hatırlamazken insan, ayağına batan tek diken unutamaz. Kaç kez üşüdüğümüzü bilmeyiz ama bir kez yandıksa unutabiliriz hiç ? tam yüreğimde hissediyorum sapladığın kıymığın acısını, canım yanıyor abduallah. Göğsümde acı bir kütle var, ona tam odaklandığımda yerini tespit edemediğim başka bir bölgeye kaçıyor içimde.
Ağzım kapalı, çenemi kontrolsüzce ben kilitliyorum, burnumdan nefes alışverişlerim öfkeli ama tam ne için belli değil. Seslere aşırı hassasiyet, sesler sessizliğimi dinliyor sanki, odadaki bütün eşyalar beni gözetliyormuş gibi. Yüzüm asık, tırnaklarım iki katı sert, ağlamak kolay burnumu çekmek zor, elimin üzerine sildiğim salya sümüklerde yüzümün yansımasını görüyor gibiyim. Parmaklarımda ter avuçlarımda yanma hissi, yazdığım her cümle başı terlemiş klavyeye tutunmaya çalışan yapışkan edebiyat. Bunlarla mücadelem gittikçe güçleşiyor. Zamanın hızı ve yavaşlığının bir bensizlik uçurumuna doğru at başı ilerlemesi üzerimde tepinilerek gerçekleşiyor sanki, herşey çok hızlı, çok yavaş çok kötü abduallah!

Benmi düşüncelerdeyim onlarmı bnde, farkına bile varamıyorum herşeyin kaynağı şaşırı, yorgunum hani çişim gelirden tuvalete gitmek zorun da kalırım diye ödüm kopuyor ne olduğunu anlayamıyorum bana , gözlerim kararıyor midem bulanacak sanki, ne olduğunu anlayamıyorum ölüyorum da yaşıyormuşum gibi, bize bunu neden yaptın apoşum.

Senden nefret ettiğim ilk günlerimin hatıraların abanıp bu ağır yükten kurtulabilirmiyim ? Hiç sebepsiz gülümsediğimizde saftirik beyin demekki mutluyum sinyalleri almış. Başlangıcımızda birlikteliğimizi zorunlu kılan etkin nedenden dolayı bende ürkek ve istemsiz sarılmalarımda demekki seviyorum algısı edinmişti sanırım duygularım. Sonra seni her sarışımda daha da hissedilir oldun kollarım arasında. Duygusal ve fiziki barbarlıkla giremediğin gönlüme gönlüme bir göz, bir söz ucuyla sızarak bağdaş kurup oturuverdin.
Şunu farketmiştim o zaman, karşı gönüle sevgi anahtarınla giriş yapılamıyordu, o kapı sevilme ihtiyacı tarafından içeriden açılabilirdi sadece. Sevilme abduallah, yaşayan her canlının en büyük ihtiyacı isteği bu olsa gerek. Bu üstün niteliğin bir başka canlı tarafından kusursuz bir uyuşum ve berrak bir durulukla gönlümüze ulaştırılması, ve o mistik hazzın varlığımızın duygusal derinliklerine değdiği andaki eşsizlik, o dış soyutun somutunla birleşip katılma duygusu...

Bu bize dışarıdan gelen en büyük insan mutluluğudur. Aşk abduallah, en özel Tanrı misafiridir o. Bu noktada tüm insan gönülleri Türk kültürüyle özdeşleşir. O kutlu msafirin ağırlığını ağırlama ve hislerimize ağırlatma telaşı üzerine düşeriz kapaklanarak. Duygularımızın eli ayağına denk düşmeyen bütün bağları birbirine dolanır, en saçma hal ve hareketleri en iyi yapabilme telaşı sarar bizi. Gönül tüm zenginliğini önüne koymak istese de ilk ikramını bile yapamaz. Demini almamış duyguları daha içine almadan kırılır heyecan bardakları. Raflardan içimize içimize düşer bin çiçekli aşk servisi tabaklar, tepsi yola çıkmadan devrilmiştir. Ve biz dünyanın en sakar en şaşkın en mutlu en aşık varlığı, saklamaya çalıştığımız her şeyin önünde çırılıplak bir tesettürle duruyoruzdur. Bütün bu beceriksizliğimize rağmen yaşamın ve yaşamanın en güzel manzarasıyla öz çekim anını işte bu haldeyken yakalamış oluruz. Sevgi gönülden süzülüp karşı sahibine geçerken her insanda bir başkalaşıma maruz kalsa da aşk tektir, ne eksik ne fazla herkeste aynıdır. Sen bana bunları yaşatmış adamsın ben sana nasıl isyan edeyim abduallah.

Sevgimizle sarıp sarmaladığımızın gönlümüzde kutsal bir dokunulmazlığı oluyor. Benimki bir sitem amacı, aksi halde

hiç birşey söz altına alamaz seni. Varlığının örtüsü kalkıyor ya üzerimden, ruhunun şimdiden üşüdüğünü hissediyorum. Boynumu ne yana büksem bilmiyorum garipliğimden. Duygusal hücrelerim birer intihar bombacısı gibi ardı ardına patlatıyorken içimde kendini, masadaki zambak çiçeğinden bir yaprak dahi kıpırdamıyor ya apoş, o da ayrı yakıyor canımı.

Tıpkı soylendiği gibi, bir iç dünyanı mı var bu senin kendi sorunundur. Artık zambaklara da kūsüm o ayrı fakat kendime herkesten fazla dargınım. Doğa da hiçbir işe yaramayan ot gibi olmak istiyorum, ne yararım olsun kimseye ne de zararım, öyle gereksiz ve sebepsiz var veya yok olayım. Benim şair ruhlu sevdiğim, eğer seni düşünmekten kurtulamazsam, tekrar tekrar hatırlamaktan mutluluk duyacağım şeylerin başında gözlerimin içine dalarak okuduğun şiirlerinin emsalsiz aksları gelecektir. Daha iki gün önceki ütöpik gerçeklik nerede şimdi? dün ne kadar da geride kaldı abduallah.

Duygusal ayarlarıyla oynanıp gereksiz dış bağlantılar sebebiyle hisler virüs kapıldığı zamm, bir eski hale getirme seçeneği yok insan ilişkilerinde. Saatler önceki zaman birimi çocukluğumuzun uzak yıllarına dönüşerek öyle ulaşılmaz ve öle özlenen kalıyor.

Belki uzun, belkide 13 yıllık ilişkiye kısa sayılabilecek bir veda mektubu bu, lakin ne kadar yazsam da arda kalan sonsuz satırların genişliği içimdeki boşluğuna sığacak değil elbet. Her sözden taşacaktır sızıntısı acımın... Kalmayı gitmekten çok istiyorsamda şimdi, ihanetin sen ve ben, biz üçümüz yapamayız aramızda onunla yatamam apoş. Şekerimsi ağzından iki dudak balı,sevginle iki dayanılmaz bakış türü ve yarım denerek çiçeklerimi uzaktan kemik gibi gösterdin diye çok özür dilerim ama aç köpek gibi ağzımdan salyalar dökerek koşamam sana artık apoş. İnsan mutlu etmede ve aynı insanı o denli üzmede üzerine yok, beni bile dünyanın en mutlu insanı yapmış adamsın sen fakat sonunda gözlerim oyuldu. şimdi kör ettiğin insanı mehtaba çıkarsan ne fayda abduallah. benden mutlu ol ama bana okuduğun gibi kimseye şiir okuma emi apoşum. elveda....

27 temmuz 2016
Bafra cezaevi...

Aynur'a son mektup son bölüm..

Sen benim yasal zincirlere gerek olmadan bağlandığım kadın.

Tüm hesapların yeni ve yenden görüldüğü durumdan son merhaba.

Şimdi ötesinde olmak herşeyin, içinde bulunmak sensiz boş hayatın, ömrümün en güzel günlerinin en karanlık gecelere dönüşmesi ve deneyimlemek senden ayrı olmanın deneyimsizliğini...

Ne ailem var şimdi ne sevdiğim sağığım ne özgürlüğüm, fakat umuttan yoksun olmakla kurtulamıyorsun ondan, aksine tam zayıflattığını düşündüğünde daha güçlü bir kuvvetle kuşatıyor insanı. Her çiçekte düşüncesi yükselen yarın şimdi soğuk duvarlara yansıyan sıcacık hayalinin tasvirini ya da içinde bulunduğum ruh halinin türettiği düşünceleri yazı haline getirebilmek ne güç.

Sen benim duygusunu okşayıp düşüncesini öptüğüm güze, ermiş bir sufünün yalnızca tanrı aşkıyla yaşaması gibi bende sadece seninle yaşayacağım.

Zihnim sürekli imajına takılı, çok garip bir kesinlikte içimden fisıldadıklarına cevap verdiğini duyuyor, gülümseyişini ve yüreklendirici bakışlarını görüyor gibiyim. Aydınlık ve sessiz kubbeleriyle bir cami insanda nasıl dua etme ihtiyacı uyandırıyorsa sende gönlümdeki eşsiz yükselişinle aşka dair ne varsa hepsinin şiirini söylemeye teşvik ediyorsun.

Senin olmadığın her yer en karanlık mekanıdır yaşamın yaşamanın, enterkedilmiş noktası ve her vuslatın uzak ucudur. Senden başka kimsenin yerimi bilmediği kendi içimde bir yerde saklıyım aynur, birçok el dokunabilir belki başıma ama senden başka kimse okşayamaz başımı.

Sensizlik ölüm korkusu karşısında duyulan gizli bir cehennem kaygısına benziyor biraz, fakat sevme şansımızın yok olması gönlümüzün tümüyle ortadan kalkmasıdır ölüm. En korkuncu da yaşam tamamen elimizden alındığı halde umudun kesilmemesi, sensizlik buna en büyük örnektir aynur. Bu korku karşısında başıma gelen felaketlerin mizacımın nasıl da tuhaf yönlerine kaydığını hissediyorum. Bütün erkekler gibi kusursuz olmaktan çok uzak bir yaratığım elbette, fakat varlığımda birçok kusursuz senlerin olduğunu duyuyorum.

Yaşamda yalan gerçeğe oranla daha büyük yer tutuyor yalan, en dürüst insanların bile birbirlerinden birşeyler sakladığı gerçeğini inkar edip camdan bakar gibi birbirimizin içini gördüğümüzü ya da en azından bazı konularda ikimizde iddia edemeyiz. Lakin sana olan sevgimdeki saflığı dürüstlüğü ve ona uygun kalp atışlarımı parmak uçlarımda dahi hissettim hep. Şimdi senin gönlün içinde yaşamayı becerememiş olmakla orada yeri olmayan bir insan olmak çok farklı şeylermiş gibi geliyor bana. Hatayı cahil yanın yapar ve cezasını en olgun yanına çektirir. Çok şeyler yaşayıp gördüm, seni daha tanımazdan evvel o kadar zıt uçlu tezatlar görmüştümki ruhumdaki şaşma ve hayret etme duygusu azalmıştı. Böyle kısa yaşamda bu kadar tasayı şekillendirmekteki ateşliliğimi saçma bulmaya başladım önce, sonra yaşamın artık beni aştığını düşündüğüm noktada bıraktım herşeyin akışına kendimi. Mademki ben onu bu duyguyla yaşamayı beceremiyorum o beni yaşasın madem dedim. Bu kararımı belirleyen durum duygusal hassasiyetlerimin yaşama yumuşak kalması ya da kendimi hayata bağlayacak neden bulamamam değildi, benim için ilerisi diye bir hesap olmadığından kendimi herşeyin akış boşluğuna bırakmak düşüncesiydi. Tabi o zaman sen yoktun ve bu felsefemin ileri ki olası yaşamımda doğuracağı sonuçları inceleyip hesap edecek çapımda yok. Yirmi yaşımdan beridir sakattım, bir asker gazisiydim ama devlet ortada yoktu, insan için yaşamın yaşamanın en verimli çağlarını koltuk değneğiyle geçirdim 20 den 27 yaşına kadar. insan vücudunun yasalarını değiştirmiş bir bacağı, zihnin olağan hallerinin dışına taşmış düşünce yapım, ve en az bacağımda kadar sakat ruh halindeydim. Parçalanmış bu

oluşmaların ince ipliklerinden sağlam bir anlam örgüsü dokunmuş zordu, insanın aptalca ve çıplak bir yaşamdan başka kaybedecek hiçbir şeyi yoktur diye düşünüyorum -ki sen olmasan korunmaya değer güzel anılarım yok ve halende öyle düşünüyorum.

Ayrılık ruhumdaki sana dair kuvvetleri dağıtmıyor aynur, aksine onları bir hasret kütlesi üzerinde toplayıp bu sayede büyük ve tek istek duyma kudretine erişiyorum. Küçük yapılar ve uçsuz bucaksız ormanlardan başka birşey görmemiş köylü gözlerime Haydarpaşa'dan gördüğüm o ilk istanbul manzarası nasıl tuhaf gelmiş ise bu odanın beşmetrekarelik alanı da özgür ruhuma o kadar tuhaf geliyor.

Ancak daha 14 yaşında arka sokaklarında yatmaya başlayıp güzelliklerini henüz bilmeden en çirkin yönlerini görüp alıştımsa istanbulun, sensizliğinde arka sokaklarından başladığım cehennemine alışacak mıydım dersin? çok zor aynur ! Kendi icadım olan oyuncağım la tanıdım ayrılığın ilk kayıp duygusunu, dünyanın bütün renkleri çekilivermişti sanki gözümden. Arkadaşlarım hiç olmamış gibi yoktular, herşey eksilmişti sanki bir şeyden, ya da bir şeyden herşey. Sonra onu buldum, ah nasıl mutlu olmuştum sanki daha önce hiç mutsuz olmamışım gibi. Ayrılığın birleşimi unutturduğu gibi birleşimde ayrılığı ve acısını unutturmuştu. S onra annemi kaybettim, henüz dört yaşındaydım beni terkettiğinde. Ayrılığın ne olduğunu bilecek yetim olmadığı düşünülmesi olmalıki dayanma gücümün haddi hesabı edilemedi öz annem tarafından. Şimdi seni kaybettim senden ayrıldım aynur. Ne annemin gidişine ne oyuncağımın kaybolmasına benziyor bu, tamam yine yaşamın bütün renkleri yok, tadı yok yine tüm tatların ancak dayanabilememe gücümü biliyorum bu defa.

Ayrılığa geliştirdiğimiz kaygı türü ölüme oranla çok daha ürkütücü boyuttadır, zira ölüm mutlak olan ve insan zihni onu en arka odalarda da kapalı tutsa bir şekilde kabullenmiştir. Ama ayrılık bizim için netice beklentili bir durum değil ve buna hazır varlıksal bir kabulumuz yok aynur. Ölüm Allahın emri umutsuz mutlak son o değiştirilemez fakat ayrılık insan kararı her zaman değiştirilebilir her zaman değiştirilebilir umutlu son. Kıdiki ölürsün beklentiler ötesine geçersin, ayrılırsın çok ötede küçük bir beklenti gözünde büyür ondan medet umarsın.

Çocukken gece yaraları kabuslarla zıplayarak koynuna koşabileceğim ebebynlerimin olmadığını ürkütücü gerçeklikle karşılaştığımda ailemin olmadığını ilk ozaman anlamıştım. V e sormuştum kendime, ben şimdi bir kabustan mı uyandım yoksa bir kabusu başladım. Sonra tekrar uyutmaya çalışırdım kendimi, aynı kabusu göreceğimden korkmazdım artık çünkü uykumda gördüğüm be kadar kötü olsa da uyandığımda göreceğim kadar kötü olamazdı o. Yıllar sonra aynı şeyleri şimdi tekrar yaşıyorum, anlık bir sıçramayla uyanıyorum uykudan, sonra etrafıma bakıp gerçekleri algıladığımda yorganı kafama çekip tekrar uyumak kabus görebilmek için can atıyorum. Çocukken tekrar uyuyabildiğimi hatırlıyorum ama şimdi uyuyamıyorum. Benim için büyümek zordu aynur, gel gör ki büyüdüm, on defa ölmem gereken yerde ölmedim yaşadım, el bombası yedim yaşadım, üç kurşun yedim yaşadım, yirmi yaşından beridir hayatımın en güzel senelerini 22 yıldır sakat geçirdim yaşadım, insan doğasının fiziki ve ruhsal tüm durumlarının çetrefilli yapılarına direndim hiç yaşamamam lazım geldiği halde istemeden yaşadım aynur.

Nietzsche haklıydı, öldürmeyen herşey gerçekten de güçlendiriyordu insanı, fakat her darbeye karşı bir bütün olarak sertleştiğçe sertleşip kırılıp dağılmadan zırhlı bir cam gibi tek parça kalsakta kırık bin yerden yaralanıp, insanın insana sarılmasının bile tuhaf geldiği ruh haline sürüklendikten sonra yaşamsal gücün artmış neye yarar.

Elbetteki insan kendi hataları dışında sürekli olarak acı çekmez, kendimi tamamen boşluğa bıraktığımda bile ben napıyorum diye düşünmedim değil, fakat temiz su da mı yüzüyorum ki ardımı bulandırmamaya uğraşayım psikolojisinin mantıksız mantığı yutuverdi beni. Çevrem suçlu doluydu sokakta yatan insan için sosyal düzeni olan çevre hemen hiç yok gibidir , bende suçlar işledim evet, aslında bu işe ilk başlarda onursuzca bir iş gibi bakıyordum. Bundan nefret ediyordum ama sokakta koltuk değneğiyle aç kalmaktan soğuktan ölmekten daha az. Ebu zeyd gıfarinin dediği gibi; geceyi aç geçirip te kılıcına davranmayanın aklından şüphe ederim mantığıyla hareket etmek zorunda kaldım. Sonradan pişman olacağım işler yaptığım zaman, ihtiyaç duyduğunu bildiğim kimselere bu işi dengeleyecek başka bir şey yapmam, artık pişmanlık üzüntüsünü pek çekmememi sağlıyordu. Yaşamın iyiliklerinden uzak kalınca kötülüklerine daha çok kafa yoruyor insan.

Ben şimdi talihin bana sunduğu bu ayrıcalıklı aleyhte tutuma vurgu yaparak, lehime bir kavram oluşturmaya cabalamıyorum. Aslında ben yapmadım hepsini kader yaptırdı falan da demiyorum, aksine yanlışlarımı bizzat ben yaptım ama o beni şu bene anlatmak dahi güç iken sana anlatmak nasıl mümkün olabilsin aynur. Bunları seninle paylaşmadım hiç, sıkıntılara seni ortak etmemem gibi bir felsefem her zaman vardı bilirsin. Ne desem boş, geri getirilmesi mümkün olmayan şeyler bunlar ve çok saçma duruyor geri bakınca herşey. Her ne yaşadım iyi veya kötü hiçbirşeyin kahramanı hissetmedim senden başka kendimi, seni tanıdığım da belki bin kadın deneyimi olan deneyimsiz bir ayartıcıydım ben sadece. Gönlümün ev sahibi yoktu, yatağımda misafir eylemler ve tenimde bin hazzin kirli parmak iziyle kalabalık bir yalnızlık çöplüğündeydim. Yaşamın bütün rahatlığını düzenli dış olaylar silsilesine dayandırmaya çalışarak eğlenmeyi, gününbirlik eğlendirilebilmeyi amaçlayan bir asalaktım. Kadına doymuyordum, bir defa beraber olduklarım önemini yitiriyordu, birlikte olmadıklarım ilgilendiriyordu beni artık sadece. Bu durumumda erken yaşta anneden ayrılmanın bir Freud etkisi var mıydı bilmiyorum ama gerçek böyleydi. O sebep tepeden tırnağa seni sanki bir matem elbisesi ile simsiyah gördüğümde, gününbirlik yaşamıma anıbirlik girerek bir gece sonra çıkacak sıradan kadınlardan biri idin benim için. Net imansız bile imana getirecek kadar kusursuz yaratılan güzelliğin, yaklaşımımın defolu zihniyetinde daha en baştan kusurluydu benim için. İlk bir meltem rüzgarında bile kırılabilir ve korkunç bir tehlik altında bulunan kuğu boynun üzerine ilahi bir kudret ile oturtulmuş bir sanat eseri olarak duran abide başına ilk baktığım zaman aynur, her gözü aşka davet den o kutsallıkta neyi görmem gerektiğini bilmeyen madden ve manen ateist bir körlük içerisindeydim ben. Sırf tensel ve aç dürtülerimden beslenen hayvani amcımın mekanik tacizlerine karşı kendince savunmalarını daha önce çok defalar karşılaştığım her kadında bir ölçü var olan gerekli bir gereksizlik ve fethedilmeye hazır bir nazlı ön çephe savunması saymıştım. Duyguların tenin kadar ilgilendirmiyordu beni, hayvani yaklaşımımın kudurgan kollarımı sararak sana tecavüz ettiğimde, saf bir çocuk gibi burnunu çekerek ağlayan sadece şaşkınlık yaratmıştı bende. Zira kadınların bu yönünü hiç görmemişim bende tanı mıyordum. Sahip olduğumu düşündüğüm onlarca kadın içinde fetih duygusu

yaşamadığım ilk ve tek kadını sen. Sonra yine o şirin burnunu çekerek gittirecektiyim aynur, ardından etkin bir pişmanlık etkili bir vicdan acısı düştü içerime, vicdanımdan kaçtım fakat eğer vicdanın seni arıyorsa hiçbir yer güvenli olamıyormuş o zaman anladım aynur. Gerçekten bir duygun olabileceğini ardından oluşan o ilk boşlukta hissedebildim ben.

Beni büyüten babaannem geldi aklıma, ve kızkardeşimin sana benzer hayalleri hesap sormaya başladılar benden. İçimin içerisine bir kıymık battı, insanın burnuna da kramp girebileceğine ilk o zaman şahit oldum ve bunun karadenizli olmamla bir ilgisi yoktu. Sana şimdi içimin en mahrem hallerini açarken, samimi düşüncelerimi senin hoşuna gidecek şekilde süsleyerek duygusal bir menfaat amacı güdüyor değilim. Yazdıklarım aynur, beklemekten kokuşmuş gerçeklerin taze itirafından başka şey değil. Hasta ruhum, kişiliğim ve vicdanım arasında alimi kıracak boşlukları bir zalim doldurmuştu sanki o gün. Hiç tanımadığım duygular girdiler o mavi odama, öyle yaktılarki canımı aynur, iki intihar üç yaşam denemesi ve yirmi sekiz yıldır sürdürülemez bir sürdürülemezlikle çıkmıştım karşına, fakat hiç senin orada hiçbirşey yapmamışlığın kadar canımı yakan birşey olmamıştı ve varlığımın toprağa o kadar yakınlığını hiç hissetmemiştim. Çok ağladım, ağlamaktan tıklandım dinlendim tekrar tekrar ağladım. Beni ilk defa yalnız bırakman sonrasındaki bu ağlamam, ne şimdiki gibi hasretine ne ayrılık acısına idi, o çok dahavarlıksal birşeydi aynur. En büyük ceza sensizliktir şimdi şimdi bana, bunu her yangını görmüş tatmış deneyimli bir insan olarak yazıyorum. Yokluğunun değişmeyen acı biçiminin ne değişken eziyet türlerinde usta olduğunu elbette iyi bilirim. Her duygunu eksiltip duygularını yetim bırakarak, hayatın her şeyini senden alıp yaşamın nefesini kestiği anda yaşamın için kısa ve acı bir soluk üfler o...

Sinema da ekrana bakmaktan ürktüğün ve benim bu davranışlarına her defasında muhalif olup sana sitem ettiğim işkence türü filmler yokmuydu hani ? İşte orada uygulanan işkenceler aynur sensizliğin bana yaptıkları yanında çok sıradanlaşır. Testere gönlümü ikiye biçerken tenin hükmü kalmıyor aynur. Sen yine benzeri siyah elbisenle tekrar bana geldiğin zaman, dünyayı aydınlatan yıldız, geceleyin gündüz aydınlığından yapılmış bir inci kadar güzel olduğunu işte o zaman görebilmiştim. Ve artık kendine ait duygular taşıyamıyordun sen. El avucunu diğerinin içine alarak, yana döndürdüğün bileşik dizlerin üzerine kalbin kadar kırılmış dirseklerin ucundan sihirli bir dalın cennet yaprakları gibi bıraktığın ellerin, herşeyin bilmediğin tezahürünü dayamıştı içerime. Ve daha dünün en düşüncesiz en zalim en duygusuz adamına bile, bu gün kendince edebi zorunlu kılan özge nezaketinle artık bütünüyle ban aittin aynur. Yüzünde yanımda olmanın huzuru değilde saklanmaya çalışılan endişenin ağır tedirginliği vardı. Eğer bu halin vicdan duygularına dünden kalan sızılarımı ağlamadımsa, bunun nedeni en azından artık burnunu çekerek ağlamıyor olmandan duyduğum alçakça özgüvendi.

Her şeyin beni ilgilendiriyordu artık, her halinle ben alakadar olmalıydım. Başkalarının sorunlarını kendi saplantılarım haline getirebilme huyum hep vardı bilirsin, ancak lehine veya aleyhine oluşabilecek durumlardan sonu saçmalamaya varacak öngörülere kadar anlamlar yüklemeye öngörüler üretme huyum ilk o zaman başlamış olmalı. Sonra dahada vakıf olacağım üzere, hassas anlarında yarım nefes almalarını omuzlarını öne düşürmek ve sırtına kaplumbağaninkine benzer bir şekil aldırman takip ediyordu -ki o an senin kambur olabileceğini düşünmüştüm. O narin boynun bitiminde olağanın dışında çok ön planda yer tutan üst iki kaburga kemiğin varya hani ? Yarım nefeslerine eş zamanlı olarak her iniş kalkışları içimdeki taze yangının közlerini harlayıp büyütme yarayan sabotajcı körükler gibi çalışmaya ilk o zaman başlamış olmalı. Karbeyaz alnın üzerine ışıltılı kahvelikte simler gibi dökülen ince bir ipek saçların altından, o herşeyi yutmaya hazır kara delikler gibi kocaman petek gözlerin büyük olduğu kadar da tedirgindi. Sanırdın ceylanlar aynı duyguyla bakmayı senden öğrendi. İşte benne güzel baktığını yüzüme başını kaldırmaktan korktuğun o zaman da öğrendim.

Sana tecavüz edip üzerine telefonu eline alarak lavaboya gitmene izin vermemin benim için ne sıkıntılar doğurabileceğini hiç düşünmedim bile. Çirkinliği uygulayan biri olarak, kötüyü hesap edemeyen saf yanlarımda çokmuş işte buradan anla. Hani sormuştum ya sana bir telefonla beni yakabilirdin aynur neden yapmadın diye ? Sana birşey yaparlardı diye korktum diyerek tekrar o şirin burnunu çekerek ağlamaya başlamıştın hatırlarmısın ? Ellerimle sıcak bir kor gibi basmıştım göğsüme koca başını, içimden çok daha fazla yanıyordu sanki avuçlarımda. Ne tekrar burnuma giren kramptan ne yine yanan gözlerimden süzülen yaştan haberin oldu senin. Ne de onları ince saçlarına düşürmeme gayretimden aynur haberin olmadı hiç. İnsan içine böylesine işleyen saflık ve o soyleminin insan ruhunu felç eden aksları hala şakaklarımdadır!

Böylesi yücelikler edinmiş bir yürek, öylesi özel ve güzel bir bedeni nasılda tamamlayarak birbirini bulmuştu. Ve bu kutsi varlık beni nasıl nereden bulmuştu. Sanki dünyanın başı ile sonunu tutuyordum an ellerimde. Aniden hissimla kalkarak lavaboya koşmuşum hatırlarmısın ? çıkarak ağlamanın benle arasına koyduğum tüm setler yıkılmıştı ve benim bunu zavallı bir diş sıkma ile engeleyebilecek gücüm yoktu artık.

Türk'ün akli gibi aşkı damı orada gelir bilmem ama şu varki sana aşık olduğumu hissettiğimde klozette oturmuş ağlıyordum ben. Odaya döndüğümde sende bende iç dünyamızı saklayıp sadece ağlamakla kaldırdığımız örtüleri tekrardan örtünmüştük. İçinde bulunduğumuz durum bakmayı konuşmayı yasaklamıştı. Lakin susmak bile konuşmaktı artık bizim için ve sessizlikte biliyordu bir şeyler anlatıp anlamayı. Şampanya içmiştik hani? aynı şişeden doldurduğum kadehlerimizden öncelikle benim içmemi beklemiştin. Sanıyorum bu kaygın dünün faciası sonrası bir çeşit kaygının tedirginliğindendi. İçine ilaç atmamdan korktuğun alkolün iki kadehinin sanki komple ilaçla doldurmuşum gibi seni çarptığına şahit olduğumda biraz önceki güya kendince tedbirinin saçmalığına ve bu durumunun o saf haline yansıyan şirin komikliğine tekrardan aşık olmuştum. Yeni ve yeniden tekrar tekrar hatırlamaktan mutluluk duyduğum ve beni neşelendiren anların başında o saçma ve tatlı halin gelir.

Kusmaktan kormana rağmen defalarca üzerime kusmuşsun, sonra uyudun, yüzüne hiçnir insanda görülmeyen bambaşka güzellikte açılardan korkunç bir mükemmellik yayılmıştı. İnik göz kapakların çehreni gözlerin bölmediği kusursuz bir devamlılık sağlıyordu. O güzel ve kocaman gözlerin hiç ortada yokken bile yüzün alışılmadık bir ihtişama

bürünüyordu. Ben ise mutlulukları ebedi zanneden saf bir kayıtsızlık içerisindeyim aynur. Uyandığında ayıktın ve terbiyen gerçek durumunu bildirmene izin vermiyordu yine, ama senin isteyip istemeyeceğin herşey benim içimde olup bitiyordu artık. Kadınların zihinsel özellikleri ve fiziksel güzelliklerine ilgisiz kalmışım hep, eğer bir kadını bunlar için övüyorsa ya nezaket icabı ya da onunla yatabilmek içindi. Birtek senin ahlaki dehana ve kusursuz güzelliğine hayran kalmıştım. Sonra yine içtik, gözlerimi dudaklarından ayıramıyordum, her saçma kelimen bile bir yaşam sırrıydı benim için. Yine kustun üzerime defalarca, sarhoşken bir kaç teli kopmuş diğerleri de gevşemiş bir müzik aleti gibi çıkıyordu sesin. Ah ne tatlıydın aynuş...

Sayırsız kusurun sahibi olmak kusursuz bir aşığa dönüşmesine engel değildi ve ben mutlu bir günün bütün kara günleri silebildiğine yine seninle o zaman şahit olmuşum. Tüm benliğimle kutlu bir sihirin etkisi altındaydım, dünya yine büyüktü fakat o gün bir merkeze sahip olmuştu. O gün bu gündür varlığımın üzerinde parlayan ışığın nerede olursam olayım günbegün artarak beni takip etmektedir.

Elbetteki yazılarımda duygularımdaki büyü yok, ve bir resme bakar gibi hayranlıkla uzun uzun bakacak değilsin cümlelerime belki, içimi içine hissettirebilmenin minicik bir yolu olabilse keşke. İnsan gönlü için en elzem konuda neden bu kadar başarısız aynur ?

Peki bu en hayati hususta eksikmi donatılmışız ? ya da tanrı böylemi istedi, ulaşılamayan şeylerin ulaşılmış tan daha yüce olduğunu insan için en iyi bilen Tanrı, sevgi aktarımında aşılması gereken kritik bir eşik koymayarak bilerek isteyerek mi bu yönde bizi eksik bıraktı?

Belki bu soylem için zor fakat doğamızın lehinedir, zira varlıksal sebebimiz gereği her başarı bir süre sonra sıradanlaşıp kendini küçültmeye başlar. Eğer sevdamızı beslemek istiyorsak sözlü yazılı veya eylem yoluyla hiç mutfaktan çıkmamız gerek.

Çok özlüyorum seni aynuş, sana dün dokunmuş olmanın mutluluğu yanında bugün dokunamıyor olmanın ıstırabı çok çaresiz kalıyor. Öyle şeyler yaşadık ve öyle talı hatıralar bıraktık ki bir birimize, onlar benim hayatımı sonsuza kadar renklendirmeye yetmesi gerekmez miydi. Oysa sanabiliriz olsun dokunabilmiş olmakla bir ömür mutlu olmam lazım gelmezmiydi aynur. Bu açıdan bakınca gözümdeki değerine zarar vermiş sevgimi küçültmüş gibi hissediyorum kendimi.

Ama her zaman birimi kendi değer ve dokunuşunu taşıyor, şimdi o mesut insan ben değilmişim gibi, onun pantolonunu ceketini onun ayakkabılarını giyorum bu doğru. Fakat seninle güzel olan herşeyi bir başka ben yaşamış ta hasretinin ve ayrılığının acısını bu bene yüklemiş gibi,. Kollarımsan hiç sarılmamış gibi mahsun, seninle olabilmiş olmanın gururuyla aynı anda sensiz kalmanın şerefsizliğini yaşıyorum. Bin eksiğin bir doluluğu var içimde aynur. Sana sevgiden başlamanın alemi yok, zira o sevgi değildir ki senden başlar. Neden sürekli düşünüyorum seni? yok hani uyanır uyanmaz neden karşımda görüyorum seni ? Ne bu şimdi aşkı aynur ? Bahsi geçen ilahi aşkları okuduğumda bu kadar ayrı kalmanın sensiz olmanın beni verem kanser birsey etmeliydi ama henüz değilim de? Neden böyle içim acıyor sensizlikten, neden çektiğim tüm diğer acılar yokluğun içinde kaybolup gidiyor senin ? Hasretinin sıkıntısının tek olumlu yanı ne sağlığımı ne kimsesizliğimi ne de diğer sayısız ıstıraplarımın acısını gerektiği gibi hissedemiyor olmak.

Şu an gecenin üçü aynur, niçin uyandım bilmeden sana yazmanın karşısında buldum kendimi, peki şu satırların vakti midir bu saat? Sesinin kulağıma, eşsiz güzelliğinin çirkinliğime, kadife teninin standart dokuma uzaklığını düşündükçe bilinen bütün işkencelerin bilinmeyenlerini çekiyorum. Ölüyorum, ölüyorum da onu da dersem yalan olur ki ölmüyorum da aynur.

Fotoğrafın yatağım başından uzanabileceğim ilk ve en kutsal değer. Fakat gözlerimi açıp hayalinle karşılaşarak hatıralarımızı insandan beklenmeyecek üstün bir kuvvetle zihnime taşıdığım zaman, o fotoğrafa bakma ihtiyacı bile duymuyorum bazen. Çünkü her nerye baksam fotoğraftan çok üstün bi detaya birebir sen yüzün yansıyor gördüğüm yerlere. O sebep geçenlerde tam bir gün boyunca fotoğraflarına bakmadım düşünebiliyormusun ?

Ne koltuk görüyorum ne perdeler ne halı ne yatak ne yorgan, sanki kutsal bedenine yaklaşıp karşılıklı durarak öylece kalıyorum bilmem kaç zaman. Acıyı acısız çekme sanatı edindim, belkide sırf ruh hastalarına özgü sağlıksız bir başarıdır bu.

Varlığımın en kötü yanı yanındasızlığı, tüm ruhunla kucakladığına parmağının ucuyla değememe, burnunun ucundaki gülü koklayamama, avuçların ortasındakini tutamamanın çaresiz çaresizliğimmiş özlem. Gün boyu hayalini kurduğuna akşamına bir dakikalığına dokunulabilseydi keşke, ölmüşken yaşıyor olmanın küçük ama büyük bir ödülü olurdu bu. Sana duyduğum sevdadan minnet faizi bekleyecek değilim. Bu sana iki tatlı söze malolsa bile güzel bir gün geçirmeme yardım et demeyeceğim artık.

Ama ah ne kadar önündesin her şeyin aynur, ne kadar da ardında, baktığım herşey senden yapılmışken ne kadarda çok şey var her şeyde senin olmadığın. Şu yarım vuran güneş tıpkı sen gibi ısıtıyor içimi, şu keskin rüzgar tamda sen gibi okşuyor enseme. oysa sen olmasan hayat ne zor, ne kolay aynur. Kolay; olmasan olmuş olan yada olmakta olan diye birşey olmazdı, hani olan olmamış ki gerisi olsun. Zor; sen olmasan yüküm olmaz sevincim hüznüm olmaz ben böyle yanmazdım canım acımazdı aynur. Sen olmasan bu ben ben olmazdım. Gerçekten seninle olmuşluğum varmıydı benim, elini tutmuşluğum sarılmışlığım hani ? öpüşmüşmüydük biz aynur ? inanmak ne zor, ne kolay aynur! Gözden uzak olan gönülden de olur derler atalarımız ama yanılmışlar, gönüle gerçekten girebilmiş kişi yanlılıkla odaya girmiş olup ve çıkmak için oradan oraya gezen bir arı gibi dolaşsa bile çıkmasına imkan yok. Nasılkı gözlerin hiç görmediği peygamberler milyonlarca inananın daimi içinde ise, sende benim gönlümde öyle düğüm düğümsün! Yalnızlık Allaha mahsusta değil üstelik, değilmi ki sonu olmayan sonsuzluk onun elinde, isterse kendinden bir daha beş daha yaratır. Meleklerden cihan cinlerden dünyalar hurilerden saray yaratır, ol dedimi olacak hayaller yaratır hayalimize bile gelmeyen. Rüyalar yaratır gerçeğin tam kendisi olan, ben senin sevginden başka neyin yaratıcısıyım ki ? hatta onu bile sen yarattın aynur.

Yalnızlık bana mahsus aynur. Ulaşamıyorum ya sana, insan ne garip şeylerden medet umuyor, mesela kendi burcum

zerre ilgilendirmiyor beni, bugün nasıl olabileceğini burcundan öğrenebilmelere kaldım. Eğer burcunda sevimsiz bir durum okudumsa hemen kendi burcuma geçiyorum, ve ruh halimi tutturmuşsa senin burcundan okuduğuma mutlak inanıyorum. Hiçte kıymet vermezdim böyle şeylere bilirsin, şimdi nasılda modumu değiştiriyor işte onu bilemezsin. Sensizliğin bana yaptığı tek iyilik beni mütemadiyen sana hasret yaşatarak ölünceye kadar sana aşık kalacağımı kesin kez sağlaması oldu. Yanındayken uyurdum başımda güzellik erdem yani sen beklerdi, şimdi özgürken hapisim ve başucumda gardiyan jandarma ordusu dikiliyor gibi çirkinlikler bekliyor.

Sana ne kadar aşık iken ne kadar az şey verebildim. E n çok seni mutlu etmek isterdim oysa en çokta seni üzdüm, ne sana ne ailene ne evrene böyle mahçup düşmek bir derece herkesi üzme istemezdim. Ben yıllarca bağlı kalmış büyük ve yabancı köpeği salacak kadar duyarlı, sen anama kulağındaki küpeleri çıkarıp verecek kadar duyguluydun? Hata yaptım tamam, fakat sırf sevgilinin diye masum bulma zorunluluğunu hissetmeyip aksine en sert tepkiyi ve darbeyi vurmak neden aynur ?

Sen boyanla makyajınla değil, erdemle namusunla güzelsin. Ben bir erkeğim, cinsiyetimin kusurlu filtresinden geçirmeden göremem dünyayı.

Yanlışlarımı biliyorum, hak ettiklerimin hakkını da en yükseklere koydum. Sen bana bunu yapmazdın, yaptınsa hele sen yaptın sa mutlak hak etmiş olmalıyım. Ama bu kadar ağırlığın altından kalkamıyorum aynur. Bazı insanlar vardır ki biz onları gömdük zannederiz, oysa onlar yüreğimiz olmuştur. Tamam soluk alıp verir gibi onları düşünmemeyi becerebiliriz belki, ama varlığımızın en derinine asla silinemeyecek anılarını bırakmışlardır. Ne kadar istekli olursan ol, beni yaşamında ne kadar kaybedebilirsin aynur? zira sen bir arkeolog olarak geçmişin gelecek için ne kadar değerli olduğunu daha iyi bilirsin. Başkalarının mutluluğu artık mutlu olmayacak kimseler için mutluluk mudur bilemem. Ben seni başka elde görmektense diri diri yakılmayı tercih ederim. Benim sevgim senin fiziki varlığının çok ötesine geçmiştir aynur.

Sevilen kişinin gerçekte bir yerlerde olup olmaması yaşayıp yaşamadığını sormaması bu anlamda önemli olmaktan çıkar. O sebep daha ilk kavgamızda neden ayrılmadık diye üzüntü duymuyorum şimdi, evet belki o zaman bukadar acı çekmezdim ama sürtüşmeyle geçen her yıl ah nasıl güzeldi. Her şeyi olana verilebilecek pek birşey yoktur yaşamda, benim hiçbir şeyim yoktu sen bana seninle herşeyi verdin aynur.

Eziyet etmekte olduğu bir böceğin artık kıpırdamadığını gören bir çocuğun kaygısı düşmeyecekse içine, bunun sebebini kendimden bilirim.

Anlatılması gerekenlerin doluluğuna karşın bomboş sayılabilecek satırlarımı bitirirken, tüm varlığım ile itraf etmeliyim ki;

Bizim ilişkimizde biri iyilikmi etti, güzel bir sözmü duyuldu, mutlumu olundu yüzlerimizmi güldü hepsi sendendir. Üzüntü adına, kötülük ve beğenmediğimiz en küçük hoşnutsuzluk içeren şeyler adına ne varsa hepsi benden kendimden gelir. Her şey başka olabilirdi geçmişi toparladım tertemiz çıktım karşına, fakat geleceği toparlayamadım. affet Aynur...

Mektuplar bitti, fakat sevda'nın hüznünlü bir devamı, acı ve gerçek bir sonu var..

Devamı var...

[italik][italik

Aforizmalarım. 2. Bölüm

47. İnancı insanların bulup bulmadığı şüphelidir, fakat bâtılları şüphesiz onlarındır.
48. Sen gülü koklarken diyorum, bende seni koklasam ikinizin de kokusunu aynı anda alabilirmiyim.
49. Hiç altın ve ipek görmemiş bir insanı, cennette altın saray ve ipek kaftanlarla dine davet etmek meşakkatli bir yol.
50. Zenginlik deyince akla ilk gelen maddiyat oluyorsa, alçak gönülün yüksek ego karşısında ne kadar geri kaldığını gösterir.
51. Yetenek mücadele ve zekanın etkin birleşimidir, bunların olmadığı yada yetersiz kaldığı durumda hala yetenekli görünüyorsan bunda iç değil dış katkı vardır. Ya seni yetenekli göstermeye çalışan bir güç, ya da gözleri kör eden ahmaklık vardır.
52. Ayrılığa geliştirdiğimiz korku türü ölüme oranla daha ürkütücü güçtedir. Zira ölüm allah emridir değiştirilemez mutlak olandır, insan zihni bunu en arka odalarında kapalı tutsa da kabul etmiştir. Fakat ayrılık bizim için neticesi beklentili dutum değildir, insan karardır ve her zaman değiştirilebilir.
53. Birleşim ayrılığı, ayrılık ise birleşimi unutturur..
54. Sayısız kusur sahibi kusursuz varlıktır insan...
55. Başkasına gereğinden fazla değer vermek senin kendi değerini düşürmüş öyle diyorlar. Peki gönül seni senden silerek üzerine başkasını yazarken bu bahsi geçen gereği kadarın ölçüsü ne kadardır kim söyleyecek?
56. Bizim çocukluğumuzda önümüze bilgisayar koysalar aptalca bakar dururduk. Tıpkı şimdiki yeni nesil çocukların bizim çelik çomaklara bakacağı gibi..
57. Martı romantizmin sembolü iken karga nasıl çirkinliğin oldu ? Hani görünüm değil karakterdi muhim olan. Karga kadar karakterli ve zekimidir martı dersiniz..
58. Deneyim ve aklın ulaşamadığı yerlere duyguve içgüdü ulaşır, tamam yanılır kandırılır fakat illa ulaşır..
59. Korkunun ecele faydası yokmuş, peki ecelin korkuya varmı ? Ne alakasız şeyleri birleştirip bizim gücümüz dışındaki şeylere kaygılar üretiyoruz. Yaşam bile ölümün tam zıddı iken seni köprü yapıp birleşiyor biz neden birleşip kavuşmayalım yar.
60. Duygularımı diğer bütün duygulanımlarımdan öteye geçiren benmiyim senmi ? Gözlerim bakarken gözlerine , hislerime bu kudrette boyutu kazandıran sırf ben isem neden tahtaya yogunlaşamıyorum ? Neden sen yok iken ben yine aynı benim de, neden bir başkası sen olamıyor ?
61. Her kişi su gibidir, tatmadan tuzlumu tatlımı bilemessin..
62. Af dilemek, Artık kör ettiğin insanı enfes bir mehtaba çıkarmak gibi bir şey bu, çıkandan çok çıkaranı ilgilendiren.
63. Doğada hiçbir işe yaramayan ot gibi var olmak isterdim. Ne yararım olsun kimseye ne zararım, öyle sebepsiz ve gereksiz, var veya yok olaydım.
64. Bazı insanlar bir hatamızdan dolayı büyük bir hak elde ederler, sonrasında bu bir hak ile defalarca haksızlık etmekten rahatsızlık duymazlar.
65. Eğer sensizlik kadar dayanılmaz olsaydı bensizlik, ne ben gelirdim ne sen, ikimiz arası ortada bir yerde planlayıp isteyerek karşılaşır tesadüfen buluşurduk..
66. Meşe palamutunun ben neden elma ağacı değildim diye isyan etme hakkı varmıdır ? Ya da en azından taşlanmıyor olması kazancımıdır meyvesizliğinin. Peki bir elma ağacına göre baltaya yakınlık oranını karşılar mı bu kazanç ? Her mevsim taşlanarak yaşamaktansa bir defa yanmak daha mı iyidir yoksa aynur ?
67. Siyah taşın beyaza etkisi yok, ne o diğeriyüzünden beyaz, ne diğeri onun yüzünden siyah.
68. Beton minicik denecek kadar kumların bir araya getirilmesiyle oluşturulur evet. Ama beton ile taş ile döşeli yolun altında dahi yumuşak bir toprak var, senin derininde bu yumuşaklık neden yok aynur ?

69. Gönülme giriş için binlerce yol var, çıkışta tüm kapıları ben kilitliyorum.

70. Akli bir şeye ikna etmek için büyük bir mantık gerekir. Gönülü ikna için küçük bir güzel bakış ve minicik sevgi yeter.

71. Kârı en yüksek derecede bir fikir pezevenkliğidir siyaset. Kendi düşüncelerini başkalarının hoşuna gidecek soylemler ile süsleyip tellallığını yaparak elinde mikrofon meydan meydan Satarsın.

72. Biz insanlar fiziki temaslar , duygular ve benzeri tüm bağlarla birbirimize bağlıyız. Bu anlamda herkes iç içe geçmiştir. Dünyanın herhangi bir yerinde yaşayan köylünün abd başkanına kadar uzanan bir tanıdık silsilesi vardır. Kimi belki daha kısa kimi uzun yolda bu zinciri kullanarak tarladan selamını başkana iletebilir.. Basit bir örnek,, köylü muhtara, muhtar kaymakama, kaymakam, valiye, vali, iç işleri bakanına, bakan başbakana, ve başbakan amerikan başkanına bu selamı iletebilir. Ama kim neden bu tezle uğraşsın değilmi, insan değilmiyiz gülerler adama!

73. Kara sevdalılarının bir kaderi varsa, o da tek kişiye tüm kalbi ile boyun eğip gelecekteki sevgi ve sevgililerin nimetlerini kaçırmak..

74. Herkesin ortasında çırılçıplak halde boğazım yırtılırcasına bağırarak istiyorum, ama kimse beni görmeyip duymamalı..

75. Eğer güçlüysen en küçük merhametin ve duyarlılığın üstün bir nitelik kazanır. Zayıfta bu vasıflar acziyete dönüşür, en iyi ihtimalle değerinde değildir. Kudretliysen tüm dünya vicdanını över, zayıfsan ve acırsan acınacak hale düşersin..

76. İnsanın el ayak hareketleri veya göz kırplışları kadar doğal olan aşağılık taraflarına ihtimal tanımayan benim gibi kişiler. Sevdiği tarafından üzüleceklerini pek düşünmedikleri için, diğer durum ve ihtimalleri göz önünde bulundurup değerlendiren kişilerden daha konforlu yaşarlar ilişkilerini. Ancak kötü senaryo ya hazırlıklı olmadıklarından dolayı beklenmeyen yarayı aldıklarında toparlanmaları güç olur..

77. Bütün bu yaşadıklarım bir rüya olsa afrikada sefil bir kabiledede elinde çomağıyla ateşi karıştıran meczup bir kocakarı olmaya razıyım..

78. Yarı sıcak yarı kaçamak ve çekingen tavırlarına bakınca duygularını açık şekilde göstermekten utanıyor sanmıştım. Oysa böyle davranarak duyguları varmış gibi göstermeye çalışıyormuş..

79. İnsan her ortama uyum sağlayabiliyor. En kötü ihtimalle sağlamış gibi yapıyor. Evet bukalemun gibi renk değiştirmiyor fakat oranın bir parçası olmak için bukalemuna dönüşebiliyor..

80. Kadın vadedilmesini sever, en güzel vaatleri verip çokta zor olmayan ikna sınırını aştığın zaman, o kadın ne güzeldir o an. Sonrasında kuvvetle muhtemel ayrılınılacağı için kadın vaadi erkekte kadını unutacaktır. Aksi istisnadır.

81. Tek bir insanın üzüntüsüne onunla beraber üzüldüğümüz gibi yine bir başasının sevincinede ortak olabiliyoruz. Biraz daha genele yayarsak bir kişinin acısıyla aynı anda ağlayıp yine bir veya birkaç kişinin neşesine milyonlar ortak olabiliyor. Bu düşün ve cenazelerde birer örnek olarak karşımıza çıkar. Birde tum ülke olarak bu duyguları aynı anda hissetme örneğine ise milli musabakalar uygun düşer. Milyonlar aynı üzüntüye boğulup aynı neşeye gark olabilir.peki tüm dünya insanlarını aynı benzer dayanışmada neden göremiyoruz neden bu dağınıklık? Hemen söyleyim, çünkü henüz uzaylılar saldırmadılar..

82. Bir müzik aletinin çıkardığı sese durduk yerde ağlayabiliyorsa insan, yaşam ne kadar güzel olabilir ? peki aynı aletin mesela bir bağlama telinin on dakika sonra başka bir ritimle insanı pür neşeye boğup oynatmıyor mu hani. Hepimiz doğuştan ruh hastası olmalıyız..

83. Duyular duygular olmadan zavallıdır.

Sevilen insan duygulardan uzaktaysa eğer duygular onun hayali işlevini devralır. Görüyormuş gibi hisseder ve dokunuyormuş duyuyormuşa yüklenir.

Bu hayali çaba bir parça haz verir elbette, tıpkı kafesteki kuşun kendini sonsuz orman içinde hayali gibi.. fakat hayalden çıkıp gerçeğe her sert düşüşünde o kafes daha dar çok daha kötüdür.. duygular, duygular olmadan kendi varlıklarını mekanikten öteye taşıyamaz.

Baktığımız güzel bir gül göze güzeldir kokusu da hoştur fakat duygular olmadan o bir hiçtir. Başını okşadığımız köpek dahi elimizden çok duygusunu hisseder.

Duygu olmadan her müzik bir baş ağrısı sebebidir. En güzel eylemlerde olduğu gibi en sapkın davranışların bile kendi içinde bir duygu barınımı vardır..duygular duyuları bir alet gibi her yönde kullanılabilir, duygular duygulara yön veremez.

Randevu evindeki bir kadın da haz yoktur artık, fakat o dahi varmış gibi yapmak zorundadır. Çünkü o zaman rutin işinin daha kısa sürede biteceğini bilir. Duygu varmış gibi yaparak karşı duyguyu yükseltir. Masturbasyonda dahi orgazma ulaştırıran el değil zihin ve onun ürettiği duygudur.

84. Gözyaşarımı her olayda hazır bulundurmamak çocukluktan kalan kronik alışkanlığımdır.

85. Bedenime her dokunan bana dokunamamıştır. Koynumda yatanların birçoğu hemen yanımda değil başka

kitalarda uyumuşlardır.

86. Yar önünde eğilip yumuşaman gereken biridir. Ona sertleşecek bir şey varsa o da... erkekler anladı beni..

87. Gönül kadın gibidir. İçine ilk gireni asla unutmaz

88. İnsan ilişkilerinde duygular her şekli alabilen bir oyun hamuru gibidir. Duruma göre oldukça yumuşatıp en hassas yanını sürteriz karşımızdakine, bazen ise tunç bir ok ucundan daha sivri hale getirir en derine batırırız..

89. Bazı sevgiler vardır minicik çapına rağmen sahibi tarafından küçük motorlu araca büyük egsoz takılmış gibi bağırtılır durur. Ne zamanki verdiği güven hissiyle ardına takılır ileri bir hamle yaparsın ve bir yola çıkarsın, o zaman seni olduğun yerde koyar ve iki adım geride kalarak hala gürültüsü devam eder..

90. Gönlünün başka erkek duygusuna değmişliğinden daha çok kirletir kadını teninin değmişliği. Kadın ise farklı düşünür, erkeğinin ten tecrübesi ne kadar olursa olsun takmaz hatta hoşuna bile gider. Fakat ilk beni çok beni sevsin ister. Kadın için erkeğin daha önce kiminle olmuşluğunun önemi yoktur, o an onunla olmasıdır mühim olan. Erkek için yine bunun tam tersidir, belki iyi gizler fakat hep zihninde biryerlerde..

91. Güzel bir kuş bakana sıfır çana karşılığında dünyanın hazzını verir. Denizler, dağlar, gökyüzü ve dahası tabiat. Varlığı dışında hiçbir çanası olmamasına rağmen bize ne güzellikler sunarlar.. tıpkı sevgili gibi..

92. Sevgiyi sahibine yeterince gösteremedikten sonra dünyanın bütün bilbordlarını kiralasan ne.. ama şimdi öyle olmuyor, seviyorum demeye bile lüzum yok günümüzde, bilbordlar her şeyi hallediyor..

93. Bazı insanların soğuk betonlardan farkları hareket edebilme ve konuşabilme becerileridir. duygusuz ve soğuk olmalarına rağmen biz onları hiç olmadıkları sıcak renklere boyarız. Sonra boyamız biter, tüm renksizlikler görülür..

94. Doğmak ile ölmek vadisinde, az önce ile biraz sonra algısı arasından akıp giden yaşam çayının içinde belirsizce sürüklenen canlıdır insan.

95. Her şeyi değiştirecek gücü yoktur hayatta insanın. Her şeyin bizi acınası halde değiştirmemesi içindir tüm çabamız..

96. Bir sonuca karar vermiş kimselerin maddi endişesini netice, manevi kaygısını vicdan çözer..

97. Bir arada yaşama mecburiyetimizi bu sorumlulukla kutsanmışız yalanıyla süsleriz. Eğer öyle ise neden ilk fırsatta mangalı alır dağlara kaçarız..

98. Kendini bil kendini tanı... bilecek ve bilinecek aynu kişi ise bu zormudur kolay mı ? ne derece objektif olabiliriz ruhumuza...

99. Türklerin umumi tuvaletlerinin kapısına not defteri bırakmak lazım.. aklınıza geleni yazın, yazın ki dünyayı değiştirelim artık!

100. Beni yanlış anlamamı istemem, beni doğru anlamamı da istemem. Aslında beni anlamamı istemem..

101. Sevdiğine giderken gönül karar verir, işe giderken mantığın..

102. Benmi hislerimi büyüttüm hislerimi seni..

103. Gül gibi yaşadık ilişkimizi, öyle güzel öylesine alımlı ve öylesine kısa ömürlü..

104. İnsan ilişkilerinde duygu ve hislerin düşmanı yalan senaryolar değil gerçekçi rollerdir..

105. Duygularını ayrılık öncesinde sonlandırabilen taraf, gönlünün kodlarına bunun için işlenmiş acılara tabi olmazlar.

106. Eski duygularımızın çoğu gönül ve ruh içinde varlıklarını sürdürürler. Eski oyuncaklarımızı gördüğümüz an çocukluk heyecanlarımız yılların ötesinde ansızın geri gelirirler..

107. Gönül akli bir alet gibi kullanamaz. Ne kadar zeki olursa olsun seven insan bu zekayı kapsamlı şekilde işletemez. Çünkü gönül hemen önüne çıkararak kendi konforunu bozacak kadar mantıklar sonuçlara ilerlemesine izin vermez aklın...

108. Ayrılığı düşünmek ayrılığın kendisinden daha çok acı verir. Düşünmemek için ise bizatihi düşünen yanının, yani aklının duygularından güçlü olup onun etkisine direnmesi gerekir..zira güçlü akıl iyi şeylere olduğu gibi kötü olanlara da sınır koyar.

109. Hislerin çekim gücü kudurgan bir girdapa benzer. Akıl ise tam donanımlı bir gemidir böyle durumda. Kendini bu girdapa kaptırdığın vakit aklın tüm üstün donanım nitelikleri faydasızdır artık..

110. Ayrıldık.

Her günüm bir ömüre bedeldi evet, fakat seninle olmam gerektiği kadar olamadım ki ben..şimdi mantığın hiçbirşey bunu gerektirmiyorken neden hala sevmeye devam etmekteyim.. seninle olmam gerektiği kadar olamadım evet ama sevmem gerekende fazla sevdiğim muhakkak.

Malesefki benim buna son vermem senin ilişkimize son vermiş olman kadar kolay değil. Sana ola sevgimin çıkış noktasını gönlümün içinde saklıyor mantığım görünmez bir kamçıyla işkence etmesine rağmen yerini ona söyleyemiyorum.

Aranan bir suçluya yardım ve yataklık yaparak Aklen yasadışı bir suça bulaşıyor fakat duygusal bir kurala uyuyorum..

111. Sevgilim, aşkım hayatım ve benzeri tüm söylemler, sevgiyi ifade etmek ve sevilme ihtiyacı hissini körüklemek adına yapılan nerde başlayıp nerede biteceği belli olmayan insan tezahuratlarıdır. Sevgiyi duyma ve duyurma adına yapılan mücadelenin en yalın biçimidir.

112. Sen beni terk etmeye bende kendimi öldürmeye karar verdim bugün. Benim için neticesi aynı olacak kararı ikimizde farklı eylemler yoluyla almış bulunuyoruz..

113. İnsanın maddiyat ve maneviyattan başka zenginleşip fakirleşeceği husular yoktur. Maddi kayıplar bir başka işte tekrar kazanılabilir hatta eskisinden daha da varlık gücü sağlanabilir. Fakat maneviyatını birkez kaybeden kişi çok şey kaybeder ve tekrar kazanımı çok zor olacaktır..

114. Davul bile dengi dengine derken burada anlatılmak istenen felsefe nedir? Davul bu tabii ki dengine vuracak. Sanki normalde çok ritmsizmiş te o bile dengine demek anlamsız.. birde iyi insanlardan bahsederken verdiğimi örnek; öyle iyiki hani ensesine vur önünden ekmeğini al derler.. şiddet uyguladığında hakkı olan lokmasını yiyebildiğin kişimidir iyi insan..

111.Canın cânânı bulması demek sevginin karşı gönülün sevilme hissi ihtiyacı içine varıp orada çöreklenmesidir.

112. Her şey bir alışverişten ibarettir yaşamda.

Dünya maddi manevi her şeyi barındıran büyük bir alışveriş merkezidir.. doğduğumuzda hemen ilk nefesi bir borç olarak atmosferden alır, ölürken son nefesi yine ona bırakırız.. hem her şey bir alıp verme üzerinedir. Güzellikten önce bir e alır sonra ilgi ve sevgi veririz. Beni seviyormusun dan sonra eveti alır gönül rahatlığıyla ödemeyi yaparız. Bende seni.. hep bir bencilik i lakin fark edilmez, o sebep sistemin dilde kullanım biçimi bile alışveriş sıralmasında işler. Alışveriş yapılır, Veriş alış değildir..

113. seni unuttuğunu bildiğin kişiyi düşünmek seçilen hayal ve hatıraya göre değişen bulaşıcılığı olmayan bir sevda hastalığıdır..

114. duygusal berdel iki insanın en büyük gönül başarısıdır.

115. En büyük becerim kendimi bir oduna bağlayabilme yeteneğim. Hem öyle deli bağlıyorum ki kurtulmaya çalıştığımda ben dahi çözemiyorum. Eşek'lik bende desem bu kendime düpedüz hakaret olur bilirim. Zira eşeği bir başkası bağlar, oysa ben kendim kendimi bağlayabiliyorum..

115. Gerçeğe iknaya çalışmak yalana inandırmaktan zordur..

116. fiziksel temasımız hiç olmasa da duygusal olarak iç içe geçmiştik

117. Seninle iken tüm yokluklar varlığına dönüşürdü. Tamamın tamamlardı eksiklerimi. Sensizken bütün var olanlar yokluğuna sürükleniyor, eksikğin eksiltiyor tamam olanları.ya sen her şeyden yapılmıştın ya her şey senden.. söz konusu bir sen vardın, konusu söz olan oldun şimdi..

118. O son sözünü söylediğinde, sen daha ilk sözünü edememiş gibi kalırsın. O her şeyi bitirir, sen daha hiç başlamamış olursun..

119. Akıldan gönül için istediğin kadar izin alabilirsin. Lakin gönül akıla istediği kadar izin verir.

120. Hiçbir şey hatırlamadığım o beş dakikalık süreçten çıktığımda ağlıyordum. Hatırlamış olduğum bir şeye ağlıyordum muhakkak..

121. Aklın kendi, kendisinin nasıl oluştuğuna akli eremiyorsa biz neyi ne kadar anlayabiliriz.

122. Sevgimizle sarıp sarmaladıklarımızın gönlümüzde kutsal dokunulmazlıkları vardır.

123. Mâzinin hatıraları onlara ortak olanlarla anılamıyorsa hissedilen yetim bir paylaşım, hissettirilmeyen hüznü vardır.

124. Hiç bir hakka sahip olmadığının kaybına razı olursan, asla haksızlığa uğramamış olmak gibi büyük bir kazancın olur.

125. Gönül aklın aklını çelip ona cinayet işlettirebilir. Akıl sınırsız analitik hesapları ortaya koysa gönüle kılını kıpırttıramaz

126. Yokluğun en güçlü varlık olgusu ayrılık sonrası oluşur.
Baktığın her yerde yok'u görürsün.
Alışılmış bir başka oluşumun, alışılmadık eksikliği ile ansızın karşılaştığı zaman,
artık yüz yüze olmadığın varlığın şimdiki yokluğu ile his hisse gelirsin.
Sen ona fiziki olarak ne kadar değemiyorsan, o sana hissi ile öyle sıkı sarılır.
Bir şekil almadığı için hiçbir şeye benzeşim sağlasa da, yokluğun varlığı her şeklin üzerinde kendi imajını alır. Tasviri zor olduğu kadar kolaydır da bunun. Geçmişte yanımızda olanların, varlıklarının artık soyuta dönüşüp yokluklarıyla somutlaştıklarını deneyimlemiş olan herkes neden bahsettiğimi elbette iyi bilecektir.
O müstesna varlıklar, hiç olamadıkları kadar yokluklarıyla vardır artık.
Ekmek almaya giderken mutfakta değildir evet, çünkü seninle bakkal yolundadır, elini tutmuyordur ama yanında değil içinde yürüyordur. Traş olurken içeride film izlemiyordur, yaynadaki yüzünün yarısından fazlası o yansır suratına. Tuvalette bile yalnız değildir artık, her yerdedir hiç konuşmayarak hiç susmaz. Gitmiş olan kişi daha çok kalmıştır geride, yokluğunu hatırlatan her şey varlığını daha da güçlendirir.
O aşamada olmayanı var etmede Tanrı ile yarışsın, ve Tanrı var ettiğini et kemiğe bürümekle seni son anda geçer sanki.
127. Her nasıl olduğunu bilmeden seni düşünüyor buluyorum kendimi.
Zihnimin konusu sana nasıl ne zaman geldi bilincim dahi şaşırıyor. Rüyamda bile seni değilde seni düşündüğümü görüyorum. Güneş gibisin sanki, akşam düşüncen ardına yatıp, sabah düşüncenin hemen önünden uyanıyorum..
128. Çok sevdiğin birinden ayrılmakla ondan daha çok sevebileceğin yeni biri ile tanışmak arasındaki farkı zaman söyler de gönül dinlemez anlamaz..
129. Kadın süsü döşeli yolların yoğun trafiğinde sıkışıp rengarenk tensel ışıklarında beklemişliğim çok oldu. Lâkin tüm yollarımın istikameti hep sana olmuştur. Buna aldatma değilde trafiğe takılma diyelim.
130. Sevmek insanın süper gücüdür, varlıksal çekirdeğimizin ötesinde soyut bir olguya dayanır. Onun içindir ki, uğruna ölmekte öldürmekte eşit olasılıktadır..
131. Hiç bir şeye dayanacak güç bırakmadın bende, ki güç de artık umrumda değil. Süpermen olsam dünyayı kurtarırım yok..
132. Sensizlikle ıslah olmasam eğer, bana yine sensizlik düşecek.
132. Gönül monarşi ile yönetilir, sultanı o dur..
133. Ayrılık derslerini almaya başlayacağım yalnızlık okulun da, hasretin birinci sınıfından başlıyorum bugün. Bilincimde çok taze acının berrak bir zihin açıklığı ve hatırlaralımla dolu kumanya kabımla yürüyüşteyim. Ve bir sessizlik taktiği adımlarımı, kendi ayaklarıma dolanır gibiyim. Ufukta karmaşık bir geleceğin sisli bulanık arabeskleri, sağır çizilmiş kör yollardan ilerliyorum. Çalışmadığım sensizlik konulu, Yokluğunun vereceği derslerine geç kalmamak için.
134. İşte ayrıldık, öksüz kalan duygularıma bir yetim başı okşar gibi kim temas edecek. Ben gibi gidenin ardından hangi kalan sen gibi teselli verebilecek..
135. Seni kaybetmek ruh ölümüm demek.
Duygularımın gönlün tarafından fişi çekildikten sonra ilahi destek ünitesinde yaşatılıyor olmamın ne faydası var.
136. Kokladığın onlarca güzel gül'ü hatırlamazken ayağına batan bir diken unutulabilirsin. Bizi hayatta tutan zaruri gıdalarımızı bir hafta geriye dönük sayamazken, yıllar önce içtiğin bir kadeh şarabi unutamazsın. Kaç kez üşüdün bilmezsin peki bir defa yandığını unutulabilirsin.
137. Şehitlik makamı peygambere cenette en yakın o sonsuz makam ise eğer, o halde neden siyasiler yakınlarını dünyalık bu sonlu makama sigındırıyor.
138. Bazı sorular cevabını kendi içinde barındırabilirler. Fakat hiçbir cevap kendi sorusunu içinde barındırmaz..
139. Birleşim ayrılığı, ayrılık birleşimi unutturur..
140. Seni bir daha tutmayacak mı elim ? zor olan bunu bilmek değil dygulna kabullendirebilmek..
141. Gökyüzü dahi karardığında, tekrar maviye dönebilmesi için ağlaması gerekir.
142. Maddi güç hesap vermez. Manevi güç sürekli hesapla elde edilir..
143. Haz asitli içeceğin şişe deki hali gibidir.
Arzu dürtüsü ile tetiklendiği anda bu şişe sallanmaya başlar. Emele ulaştığı zaman kapak açılır ve sallanma süresinin uzunluğu ölçüsünde tüm gaz boşalır.
Aynı haz aynı arzu aynı kişiye tekrar oluşmaz. Belki birkaç kapak gevşemesi daha, ve sonra hızla asiti düşer. O sebp

güzel kadınla aynı yatağı paylaşmaktan sıkılan bir erkek, yakışıklı erkekle bir arada olmaktan bunalmış bir kadın her zaman vardır. Ama aşk durumunda haz arzu her yenigün tazelenir, hergün başka bir şıseyi getirir çiftler aşk..

144. Sen benim sevmek istediğim kişi değilsin elbet. Lakin tercihi ben değil gönlüm yapıyor.

145. Acı çekmek için üretilip bir şey bilmemek üzere programlanmış bir robot gibiyim. Yeterince yetersizim..

146. Bilmediğim yanlarımın olduğu muhakkak fakat ben yine bildiğin kişiyim..

147. Bittimi ?, o halde duygularıma karşılık ödünç aldım sayarım hislerini. Bakışların karşılığı kollarımı kiralayıp öpüşme suçu işleyerek bir süre hapis tuttun sayarım kalbimi..

148. Benlik küçüldükçe düşler büyür..

149. El ayak çekildiğinde göz kulak olurduk bir birimize. Sonra yüz göz olmaya başladık, el ayak olsakta bir olmadık..,

150. Aşk derinliğinde boy vermek olanaksızdır..

151. Atom'u parçalayan insan, gönlünün dimağına taze düşmüş dipdiri aşkın tadını tam manasıyla tasvirinden acizdir..

152. Bende unutmuşsun giderken geçmişini, geleceğimiz zaten hiç olmamış. Ben geçmişin içine geçmişim lakin, senin dünün hiç sayılmamış..

153. ilişkilerde acil çıkış kapısını, duygularını ayrılık öncesi sonlandıranlar kullanabilirler sadece. Ne acıdırki bu kişiler yangın merdiveninin anahtarını da yanlarında götürüp seni ateşte bırakırlar.

154. Sokaktaki insanların kahkahası bile canımı acıtıyor. Herkes terk edilşime gülüyor hissine kapılıyorum. Tüm dünya yasımı tutması gerekirken, kimse seni fark etmiyor bile..

155. Mutlu olmak için her ayrıntısı düşünülmüş bir iyi ilişki vadini hayatın olağan akışı imkansız kılar.

156. Rahatsız yanlarım olduğu muhakkak, lakin beceriksiz de olsa hastabakıcılığımı üstlenen bir tarafım var..

157. Seninle eski gün ve gecelerimle tıka basa dolmuş yaşamda, benim yeni yalnızlığıma yer yok..

158. Rüzgarın üflediği nefesle tüm kara orman bir enstürman gibi aynı melodiyi çalar.

159. Bedenin aksine beyin yorgunsa uyku güçtür, en güzel uyku beyin dingin ve beden yorgunsa çekilir..

160. Şu günlerde yerleşik psikolojiye sahip olamadığım için, doğru yargıyı düşünceye katmakta zorlanıyorum. Fikir üretmekteki kabiliyetim köreldiğinden, ön tedbirde ufuk sahibi olmam güçleşiyor. Her hareketimle deneyimin sonuna doğru sürükleniyorum. Netice benim içinde tamamen sürpriz oluyor.. duygu durumlarımın söz, yazı karşılığı yok, tezekten gül yapıp anlamlandırmanın gaye biçimi tüm yazdıklarım sanki. Ben bütün bu ayrıntıları toparlayıp bir ifade biçimine çabalarken, yüküme el atması gereken ruhumun hasta yatağından muzipçe göz kırpışını hissediyorum. Canım yanıyor mu ? hayır. Lakin bir şey oluyor işte, her şey gibi bir şey, tek şey gibi her şey..

161. Uçamayan kuş, zıplayamayan çekirge, koşamayan at, sürünemeyen yılan, yüzemeyen balık, kazamayan köstebek, çalışamayan krınca, havlayamayan köpek, ısınamayan kedi, ötemeyen bülbül, kavuşamayan ben..

devamı var...

[italik]

Çocuklar

Çocuklar;

Biz nine dedelerimizin o eski duygu ve aşklarını bitirmedik. Olabildiğince kirlettik sadece onları,. Bu kiri temizlemeyi de malesef sizlere sizlere miras bırakıyoruz. Bizler sevdâlarımızı o geçmiş duru aşkların hatırasını anıp, sevgilerimizi onlarla örnekleştirerek yaşadık. Sevgi kelimesinin içini tam manasıyla dolduracak büyük gönüller, sizin küçük bedenleriniz içinde saklıdır. Zamanımızın geçmiş saydığı en insancıl insan duyguları, zamanınızda ileride geriye gelecektir. Bugün ben bir ebebeyniniz olarak sizin palyaçonuz olmaya hazırım. Zirâ yarının Leyla ve Mecnun'ları sizlersiniz...[italik]

İnsan

Sinemada hüznünlü bir hikayeyi izlemek için , önceden mendillerini hazırlayarak sürüler halinde ağlamaya giden insan.

Çevrelerinde yaşanan daha acı ve gerçek öykülere duyarsızdır genelde..

Burada farkındasız bir riyakarlık olduğu muhakkak. Lakin asıl tuhaf olan gülüp eğlenmeye değil hep beraber ağlamaya gidişimizdir.

Öyleki, hikaye ne kadar ağlatıp gözyaşı döktürüyorsa öyle çok rağbet görür. Çok güldüren filmlerden çok ta az değildir ağlatan fimlerin gişe başarısı.

Bunu anlamak pek te zor değil, ben de kendimden biliyorumki gülmek, içten ağlamak kadar rahatlatamaz insanı. Hatta aşırı kahkaha yorar fakat ne kadar ağlarsan o kadar iyi...

İyi ama, gülüp eğlenerek neşeli yaşamak değilmiydi bizim hayat gâyemiz ?

Neden hiç birşey ağlamamızı gerektirmiyorken, herşey ağlamamızı gerektiriyormuş gibi evden çıkıp üzerine para ödeyerek bilet kuyruğunda bekleriz ?

Her şeyin istediğimiz gibi sürdüğü bir yaşantıya sahip olsak da, farkında olmadığımız ruhsal bir bunalımları yaşıyoruz..

Bir müzik aletinin çıkardığı sese pür neşe oynayabiliyorken, aynı bağlama telinin beş dakika sonra bir başka ritminde ağlamaya başlıyorsak, hepimiz varlıksal sorunlu olmalıyız...[italik][alt_cizgi]

Hücreden

Aşağıdaki yazı kurgu olmayıp bütünüyle gerçektir..

Bugün 24 mart 2015 salı.

İzmir Ödemiş cezaevinde hücredeyim.

Boyu dört eni üç adım ve dikine tek bir ranza, hemen ranza başına yarım bir duvar örerek tuvaleti sıkıştırmışlar. Kedinin bile zor sığabileceği minicik bir pencereyi üç metrelik tavanın dibine köşeye bir yere koymuşlar. Baharın güneşi ben dışarıdayım diye çabalasada, dışına sarmaşık gibi sıkıca örülmüş paslı dikenli teller ve demirler arasından göstermekte zorlanıyor ışığını.

Tam karşısındaki üç metrelik mavi demir kapıya yansıyan bu huzme, güneşin acziyetini bağıyor sanki, güneş bile zavallı burada.

Yemek o üç metrelik kapının altındaki küçük bir kapaktan veriliyor. Yemek az önce geldi, menü siyah ineğim cömert'in bile pek yüzüne bakmayacağı olabildiğince kalın doğranmış marul. Kaşığa göre kesilmediğine şüphe yok, zira on tekrarlar bir parça marulu ağızma götürmekte başarılı olamadım.

Tabak ile ağız arasındaki mesafeyi kaşık üzerinde bu tür marul ile almak ciddi bir denge uzmanlığı gerektiriyor. Elim ile denedim, çok organik geldi çünkü tarladan koparıldığı gibi tabağa doğrandığı muhakkak. Ve yanında bulgur, su da haşlanıp servise hazır hale getirilmiş, herhangi bir yağ ve salça çeşiti ile tanışıklığı olmamış belli. Ana yemek patatesli bezelye, marul ve bulgurdan esirgenen yağ ve salça tüm cömertliğini bu yemekte göstermiş durumda.

Öyleki beş dakika içinde üzerinde üç milim petrol benzeri bir tabaka oluştu. O tabakayı hiç parçalamadan tabak boyutunda bir bütün olarak kaldırmakta oldukça başarılıydım. Lakin altındaki patates ve bezelyeler öyle garip kaldılarki içim acıdı hallerine.

Tuz yok bulmak olanaksız. O güzelim yemekleri tuvalete dökmek durumunda kaldım çünkü çöp yok oraya dökülüyormuş, dökmeden hücreye fök, orayada dökmeden sen bilirsin, akşam yemeğine tabaklarını boşaltmak zorundasın dediler. Açımm aç!

Sevdiğim bekliyor olmasa bir posiyon pirzolaya üç gün hücre yatabilirdim. Banyo yaptım muhteşemdi. Tüm cezaevine bir saat sıcak su veriliyor, koğuşlarda 25 kişi var birde bacağıma yara. Yara mikrop kapmaması için bacağıma çöp poşeti bağlıyorum o da bir zaman kaybı 24 kişi sırada bekliyor. Burada sıra falan yoktu ve tüm sıcak su bir saat boyunca bana aitti. Allahım ne konfor ne lüksler içindeyim hücrede bile olsam..

Gerçi tuvalet üzerinde banyo yapmak zor, çünkü deliğe akan sıcak su tüm hücreye aşırı bir lağım kokusu yayıyor. Allahtan ağır bir grip halindeyim bu kaçınılmaz kokuyu almıyorum. Hasta olmanında ne faydalı yanı varmış şaşılacak şey.

Sigara sorun, gardiyana bağırsan hücredeki mahkumu kimse tınlamıyor, senin göremediğin uzun bir koridorda dolaşıp soğuk duvarlardan yankılanarak sana geri boş dönüyor sesin.

Fakat tedarikliyim, testislerimin hemen altına bir paket sigara sıkıştırdım ama heran gardiyan gelecek tedirginliğinde içiyorum sigaramı. Çünkü sigara yasak ve dumanın çıkış yapabileceği bir boşluk yok o minik pencere dışında.

İlerideki bir başka hücreden radyo sesi; hep arabesk hep arabesk. Ulan bu nedir arkadaş, zaten dardayız bu kadar arabesk ile hücreye daha da dar hale getirmenin alemi varmı yani.

değil bugünün, çocukluğundaki ilkokuldaki sevgilileri bile çıkıp geliyor aklına insanın. Neyseki ricamı kırmadı kıstı sesini ama yine inceden tınısını alıyorum.

O değilde zaten bir paket sigaram var beni bunalıma sokarak onu da yedirtecek bana kahpe zinâsi. Bu küfür türü Ödemiş'te çok yaygın, çoğu kişi birbirine günlük kullanıyor bu usülü. Şöyle bir düşününce böylesi bir küfür şekli öyle hafif birşeyde değil. Ancak herkes memnun gibi kahpe bir kadının zinâsının ürünü olmaktan. Bence direk orospu çocuğu demek bundan daha hafif bir sinkaf kalır..

Hava kararmaya başladı, içeride ışık yok o küçük penceredem de veremiyor artık minik ışığını. Sadece koridorda ışık var, o ışık da büyük demir kapının altındaki yemek alma boşluğundan yarım metrelik alt

betonu ışıtabiliyor. Ondan yararlanmak için yere diz çökerek defterimi görmesini oldukça sağlayarak aydınlık dilenmek gerekiyor.

Alaca bir karanlıkta yazıyorum Şuan, tam bir ceza sistemi ki mantığı yok. Bir kitabı bin rica ile yalvararak getirtse de sadece gündüz okuyabilirsin pess! Gece ola hayrola...

Heryer karardi, mecburen yere diz çökerek alta vuran koridor ışığına sıkışıyorum..

Tanrıyı düşünüyorum..

Burası ona yol bulmanın en özel yeri, bir sessizlik çöktü tüm koridora, lakin bir sessizlikte içinde ne sesler ne çığıklar gizli..

Hadi diyorum Tanrım, hadi minik bir işaret ver, o minik pencereye bakıyorum belki bir yıldız görürüm belki de Tanrı oradan bir işaret verir.

Sonra vazgeçiyorum bundan, eğer Tanrı gelecek veya bir işaret verecekse o minik ve karanlık pencereye ihtiyacımı var..

Betona bakıyorum, hadi Tanrım minik birşey yap bir işaret ver, hadi seni ben yarattım sen benim âciz zavallı küçük mahluğumsun benim insanımsın de hadi yap Şunu...

Tık yok..

Herşey tamamen söndü, alt betona vuran koridor ışığı dünyayı aydınlatan bir nur gibi geliyor insana. Özgürlük ne tarafta, sevdiklerim ailem yârim ne yöndeler, neresine düşüyorlar buranın..

Saat 10, sayıma geldiler. Sigaralarımız koridorda, eğer gardiyanın keyfi yerindeyse sana iki üç saatte bir tek veriyor bu yasal ama yasa gardiyanın insiyatifine göre işliyor.

Birine rica ettim yalvardığımı bilmeden yalvardım belki, ona rağmen yüzüme bile bakmadı. Bir suratki despotizmin imaj örneği. Dışarıda adam yerine koymadıklarına burada devlet imparator yetkisi vermiş sanki. An desen tutanak yiyorsun görüşün telefon hakların kesiliyor, küfretsen hücrelerden kurtulamıyorum. Cezan uzuyor, ailene nasıl açıklarsın bunu.

Ha sigara, vermessen verme lan çokta tın, benim zaten bir zulam var.

Üçü bir arada kahve getirdim, fakat kaynar su yok. Nöbetçi gardiyana bağırıyorum, bir uzun süre sonra sallana sallana en nihayet geldiler kendileri.

Fakat ben daha sıcak su istemeye fırsat bulamadan tepkisini koydu; bana gardiyan diyemen!!

Memur bey diye hitap edecekmişim.

Yahu kardeşim gardiyan değilmisin sen ?

Çok ilginçtir ama gardiyana gardiyan! dedim diye sıcak suyu isteyemedim iyimi bu ne lan!

Bu gardiyan ne demek acep?

Kemal sunalın kibar feyzo fašo ađa sahnesi geldi aklıma, bele puřt kibin ibne kibin bişemidir.

Moralim sanki düzgünmüş gibi bir farklı bozuldu Şimdi. Heryer olduğundan daha karanlık geliyor sanki.

Yakından bir ezan sesi, uzaktan bir köpek. Ah ne saadet, insanın o özgür köpek olası geliyor.

Bu defa başka bir hücreden yine radyo sesi, pop'tan arabesk oradan halk müziği, oradan yabancıya gecip duruyor. Normal değil belli, hiçbirşey normal değilken ben neden direniyorum illa normal kalabilmek için?

Soğuk sütümü bardağa boşalttım, tabi cam değil plastik bardak çünkü camın her türü yassak. İçine birde üçü bir arada kahve döktüm gayet hoş bişey oldu. sıcak su çok ta Şart değilmiş hani.

Grip halim sıtmaya dönüştü, dışım yanarken içim titriyor. Keşke diğer battaniyemi de alsaydım, oysa çırılçıplak yatakta yatmanın hazzını duyacaktım uzun zamandır. Hücrenin bana sunacağı bu mühim ayrıcalıktan yararlanamadım.

Domuz gribi varmış bu ara çok yaygın, otuz kişi ölmüş ki bunların üç tanesi mapushaneden.

Umarım bende domuz gribi değilimdir burada ölmek istemem.

Ölmenin en güzel yanı bu beton ve demir zeminlerden kurtulup toprağa kavuşmak.

Toprak ? Üç yıldır unuttum onu, kokusu nasıldı ?

Ah köyüm yine öyle çamurlu mudur yolların..

İki duvar yazısı; negatif dünya içinde pozitif düşünen insanlar olarak burdayız.. ilginç ?

Bir diğer;

Bu hayatın yönetmeni benim, istediğime rol istemediğime yol veririm...

Ulan iyi bir yönetmen olsan kendine hücre sahnesimi çekersin.

Olsan olsan kötü bir senarist olabilirsin sen ancak. Yarım saat güldüm bu yazıya.

O beni burada bile güldürdü ya, Allahta onu güldürsün...

İstiklal

İstiklal caddesinin her zamanki halinden farkı yok yine bugün.

Bazılarının beş, bazılarının ise bir başına başka amaç ve ayrı hedeflere yürüdüğü cadde, yine herkesin aynı farklılıklarla hareket ettiği karmaşık arabeskler çiziyor.

İçinde ilk defa görüp hiç tanımadıklarımı barındırarak, dışında çok bildik durumunu yüzüme yüzüme vuruyor yine. Sıkışık omuzların, merak ile ilgisizliği aynı anda barındıran bakışlarla birbirine çarparak geçtiği, bu karışık insan ordusu çekiverdi içine yine beni.

Yüzümü gösterip yüzlerine bakmaya yetişemediğim, ve her adımda başkalaşan çehrelerin akışında yüzüyor gibiyim. Belki bir saniye, belki de en geç beş dakika sonra unutacağım imajların baş hareketleri, istemsizce dödürdü yine başımı.

Her adımda başka sohbet ve farklı bir konu türüne, o en zorunlu ve en kısa kulak misafirliğim, zihnimi sürekli örseleyip durmakta. İlk buluşmaya gittiğim kadına bir el sıkışma ve belki nezaket gereği nasılsın sonrası açabileceğim konuya bir fikir vermiyor tüm duyduklarım.

Başını göğe kaldırmış böğürür gibi kahkaha atan birinin hemen ardında, eğik köhne bir boyun ucundan, hüzünlü bir başın yerden ilerleyişini görmek, hangi psikolojiye girmesi gerektiği konusunda kararsız bırakıyor duygu durumumu..

Her boyutta gölgelerin, birbirleri üzerinden eğilip bükülerek zincirleme geçişi ürpertsede ilk anda insanı, kendi soğuk gölgeni de orada görmenle ısınıyor gibisin.

Herkeste ayrı bir disiplinsizliğin karmaşasını açıkca görsende, yine aynı şekilde herkesi farklı bir disipline sokan anlaşılmaz ruhu var bu caddenin.

Tüm bu kalabalığın oluşturduğu sıkışık durum, yine aynı kalabalıktan kaynaklanan geniş bir alan açıyor sanki insana.

Öyleki; ilerisiz bir boşluğun kısa ve dar alanına attığın belirsiz adımların, yine aynı senin gibi ilerleyenler tarafından uçsuz istikametlere açılıyor sanki.

Heleki, sıkışık bir alanda bacağına az önce verdiğin komutun, hedeflediğin yere senden önce başka ayakların düşü düşüvermesiyle havada değişmesi, istiklale özgü ayak oyunlarının başında gelir.

Zira senin adım atma özgürlüğünün kısıtlandığını düşündüğün noktada, sende aynı hareketlerinle başkalarını kısıtladığını düşünmek, bir başka oyun türüne daha sürüklüyor sanki insanı.

Kimse sana az sonra tanıyacağı bu imtiyazı bilmiyor, ve sen kimi ne kadar kısıtlayıp kime ne kadar özgürlük sunacaksın bilmiyorsun..

Tıpkı kaderlerimiz gibi..[italik]

Ruh halim..

En büyük becerim; kendimi insan şeklini almış her oduna bağlayabilme yeteneğim.
Sevgili, dost, arkadaş veyahut herhangi bir tür insan ilişkilerinde durum değişmiyor.
Eşek'lik bende desem bu kendime düpedüz hakaret olur bilirim.
Zira Eşeği bir başkası bağlar, oysa ben bunu kendim yapabiliyorum..
Hadi bin güçlkle kurtuldum diyelim, o zamanda bağlı kaldığım zamanların hatırasından mutlu anılar araniyor oluyorum.
Bu aşırı melankoli örseledi ruhumu..
Şu günlerde yerleşik psikolojiye sahip olamadığım için, doğru yargıyı düşünceye katmakta zorlanıyorum.
Fikir üretmekteki kabiliyetim köreldiğinden, ön tedbirde ufuk sahibi olmam güçleşiyor.
Her hareketimle deneyimin sonuna doğru sürükleniyorum. Netice benim içinde tamamen sürpriz oluyor..
Duygu durumlarımın söz, yazı karşılığı yok,
Tezekten gül yapıp anlamlandırmanın gaye biçimi sanki tüm bu yazdıklarım.
Ben bütün bu ayrıntıları toparlayıp bir ifade biçimine çabalarken,
Yüküme el atması gereken ruhumun hasta yatağından muzipçe göz kırpışını hissediyorum.

Canım yanıyor mu ? hayır.

Lakin bir şey oluyor, her şey gibi, tek şey gibi her şey...[italik]

İnsan 2. Bölüm.

[italik]Fil'i dişi için.

Timsah'ı çanta,

Gergedanı boynuzu,

Leoparı manto,

Geyiği spor için öldüren İnsan.

Sadece açlıktan ölmek için öldürmek zorunda olan hayvanlar âlemine vahşi doğa diye isim koymuyormu şaşılacak şey..

Yahu bizzat sen değilmisin doğanın en vahşi canlısı.

Alevi'yi Alevi,

Sunni'yi Sunni,

Yezidi'yi Yezidi,

Hristiyanı Hristiyan,

Musevi'yi Musevi,

Müslümanı Müslüman,

İnsanı İnsan diye öldüren insan!

Adem ile Havva'dan gelip hep kardeş olduklarına inanmıyor mu birde.

Hadı çık işin içinden..

Yahu asıl sen,

Sen değilmisin farklılığı yaratıp,

bu farkları da ölme öldürme sebebine dönüştürebilen ?

Oysa hayvan'lar da kavgalar aş ve eş durumlarında gereklidir sadece.

O da doğa'da var olabilmenin varlıksal bir gerekliliği olmalı..

Köpek diğer Köpeği renk farkı için öldürmeye kalkışmaz,

kedi diğerine saldırmaz ırk farkı için.

Fare aynı düşünceye sahip olmadı diye diğer fare'yi boğazlamaya kalkmaz.

Oysa insan öylemi,

Din

Dil

İrk

Renk

Mezhep

Fikir

Ve daha bin fark yaratıp bu farkları ölme öldürme sebebine dönüştürür.

Az insan ol derler ya hani ?

Sen az hayvan ol kardeşim,

Birazcık hayvan.

Timsah ol kardeşim,

ölmek için bile olsa ısırırken avını yaş dök gözünden.

Yılan ol kardeşim,

Çörelendiğin yuvana kimse gelip basmıyorsa uyma kimseye.

İnek ol kardeşim,

Gün gelip boğazını keseceklerini bilmeden,

sen vermeye devam et sütünü.

Sığır ol kardeşim bildiğin Sığır,

Ye önüne konulanı nankörlük etmeden çek sabanını.

Güvercin ol kardeşim,

Hayatın tüm kirliliğine inat ak güvercin ol kardeşim.

Arı ol kardeşim,

Dolaş bütün çiçekleri, polenden polene uç topla balını.

Peteğinden emeğini alacaklar bilirim olsun de ve sen tadını çıkar güzelim kırların.

Köpek ol kardeşim,

Bir lokma ekmeğini yediğine ihanet etme!

Küssen de darılsan da kızsan da,
gün gelip ısırma başını okşamış eli.

Kumru ol kardeşim,
Aşk'la sev meşk'le seviş düşünme ötesini...

Biraz hayvan ol kardeşim,
Ol ki sana İnsan desinler...

[/italik]

Telefon dolandırıcılığı

[italik]Günümüzde bir telefon dolandırıcılığıdır gidiyor.

Sistem nasıl işliyor bir bakalım;

Dolandırıcı herhangi bir numarayı ben bilmem ne savcısıym diye arıyor ve diyorki banka hesaplarınız terör örgütlerince kullanılmış.

Eğer şu kadar para vermesseniz sizi de bu örgüte finansman sağlamaktan şüpheli listesine hatta göz altına alabiliriz. Mağdur korkuya kapılarak tamam ne dersiniz yapmaya hazırım diyerek elinde olan ne varsa toparlayıp dolandırıcıya veriyor.

Bu hususta gerçekten kendinden şüphe edenler, veyahut herhangi bir terör örgütü ile bağlantısı olanlar zaten sessiz kalıp ödemeyi yaparak sessiz kalmayı tercih ediyor. Herhangi bir yere başvuru bile yapamıyor çünkü kendinden korkuyor.

Ama şu varki hiçbir terör örgütü yada illegal hiçbir durumla ilişkisi olmayanlar dahi bu parayı dolandırıcılara verebiliyor.

Bunun sebebi nedir sosyal psikiyatrlar araştırdımı bilmiyorum ama ben kendi görüşümü yazayım.

Mesela ben,

Hiçbir terör örgütü ile bağım yok, hayatta karakol görmemişim mulayim mütevazi bir vatandaşım diyelim.

Beni arayıp hesabınız terör örgütünce kullanılıyor, şu kadar para vermesseniz sizi gelip alacağız diyen bir savcı var.

Korkardım.

Kendimden emin olurdum evet, fakat adaletten eoin olmadığım için ağzım yuzum diyene kadar beni içeri alabilirler ve ben kendi suçsuzluğumu kanıtlayana kadar beş yılımı cezaevinde geçirebilirim kaygısındayım.

Kendime güveniyorum evet ama adalete güvenmiyorum.

İşte bu dolandırıcılar hani o adı geçen (yüce)adaletimizin bu boşluğundan yararlanarak çıkar sağlıyorlar.

Bir başka ülkede olsak ve bizi biri arayıp ben savcıym hesabınız terör.. diyemeden sus lan deriz, ne terörü arama lan bir daha.

Neden çünkü kendimden eminim, suçsuzum.

Ama Türkiyede bu yetmiyor çünkü adil bir adalet yok.

Zira ülkemizde haklı isen güçlü değilsin. Güçlü isen kaklısın!

Adaletsizligin ve adalete güvensizliğin dolandırıcılara açtığı bir iş sahasıdır ülkemizde bu tür dolandırıcılık...

[/italik]

uzun yollu kısa hayatım 2. bölüm

[italik]Meral'mi ?

Polis Asker sevmezdi o.

Gerçi polis bende sevmem lakin asker gâzi'si olunca devlet'in her türlü resmi üniformasına bir parça sempati yapışıyordu sanki.

Asker'e ayrı bir sevgim var, belki yaralandığımda üzerimde aynı elbisenin olması, belki de asker tarafından göz altına alınıp sorgulanmamış veya askeri nezarethanelerde kalıp işkence görmemiş olmamın bunda etkisi olabilir..

Hâ biz yine Meral'e dönelim.

Hoş kızdı vesselam!

Esmerler den hoşlanmam genel de, lâkin onun iç gıdıklayan ses tonu, dış mıncıklayan şirin'liği yok mu, kar dokuya bürüyordu minyon bedenini.

Hele ki, her an o bulutlara sıçrayacakmış gibi pantomim yürüyüşler aah ah.. Sanırdın ceylan'lar sekmeyi ondan öğrendi.

Orijinali kıvırcıktı saçları ama düz saç, illa da düz saç nasıl da yakıştırdı zilliyeye. Yakışan bir şey daha var lâkin onu yazamam çok gizli çok özel

Gözler var ya, hani yine ceylanların bakmak için ondan kopya çektikleri gözleri işte. Çok fazla güzel bakardı namussuzun.

Paylaştığı her konuyu tek kelimelik komutla bitirirdi, düşün ?!...

Kiraz'ları daha dün alkıştım ama hepsi çürüdüler, düşün. Öyle güzel yemek yaptım ki, o birşey beğenmeyen Sultan kardeşim bile üç tabak yedi düşün.

Şarjım dört saatte bitti düşün. Sırf çanta rengini beğenmedim diye arkadaşım Zeynep bana küstü düşün. Ayakkabı mağazada ayağıma uygundu, bugün vuruyor düşün.

Makyajım bozulmuş düşün. Pantolon dar düşün. Elbisem sündürülmüş düşün. Düşün. Düşün. Düşün!

Böyle bir durumla sürekli karşılaşıncı, talimat almadan düşünmeye başlayamayan bir embesil olup olmadığını düşünabiliyordu insan sadece.

Sonrasın da kendi içimde ona baktıkça harekete geçen haz dürtümün, bedenimde kimyasal bir kap'a dökülmesiyle kendi iç komutumu verirdim. Mümkün olan en kısa süreçte yatağa nasıl girebiliriz, düşün?...

Sert bir muhalefet ile de karşılaştığım söylenemezdi, zirâ başım ağrıyor diye serzenen kadın sevmem bu konuda hassasım!

Çok renkli ve kapsamlı iltifat türlerinden oluşturduğum kokteyli, sihirli kelimelerim eşliğinde bir çırpıda hazırlayıp içirmem mest ederdi onu. Sonrasında her dişi de var olan gerekli bir gereksizlik huyu naz ve iki parça direnmeyi yıkıp geçerdim.

Doğası gereği övüldükçe şahlanan gururunu, hiç de belli belli etmek istemiyor, fakat yüz ifadelerini denetleyemeyip, çehresi canlı ve sürekli değişen bir Mona Lisa tablosu sunuyordu.

Kendine olan hayranlığının öyküsünün dudaklarımdan dökülüşüne bakamıyor, gözlerinin birbirinden bağımsız hareketleri kontrolsüzce işlerken, bakışlarındaki o hedef eksikliği körlerde bile yoktu. Usta bir sanatçı marifetiyle çizdiğim bu harika resimde, iki elin parmaklarını geçmeyen en sevimli kadın hallerinden biri benim şah eserim olarak karşımda duruyordu. Hangi ilaçlı gazoz bu etkiyi yapabiliirdi..

En sevdiğim huyu, son derece hoşuma gidebilecek planları o an bana teklifte bulunmasıydı. Vaay be, neden bu benim aklıma gelmemişti diye düşünce şaşkınlığımı, o sanki isteksizmişim gibi algılayıp her defasında beni iknaya çalışıp;

Hayatım bir daha sefere sen ne dersin onu yaparız, bu defa benim dediğim olsun, nolur noolur demiyor muydu, oy oy oy. Ye de yanında yat veya yatma o bana kalmış.

Alkol ile de arası iyiydi, bir yetmişlik boyu vardı ancak başına oturdu ise kendi kadar içerdi. Artık ben çift görmeye başladığımda onun tek gördüğü yeniden doldurulması gereken kadehlerdi. Beni yıldırım için özellikle mi yapıyor acaba diye kendimi zorladığım zamanlar çok olmuştur, ama yok kesinlikle benden iyi içerdi. Hatta ben yenilgiyi kabul ederek sızıp kaldığımı sabahında onun öteki şişeden devam etmişliğine şahit olurdu. O kadar alkolü neresine sığdırıyor hayret ederdim.

Militan bir ruha sahipti, tüm muhalif örgütlerin hatta içinde yarı terörü barındıran oluşumların kadrolu sempatzanıydı.

Nerede izinsiz bir gösteri varsa izinli olarak muhakkak oradaydı. Eğer bir yerde eylem var da kendisi duyup gidememiş ise, sanki bir kıyamet kopmuş herkes tek güvenli bölge olan eylem alanına kaçmış kurtulmuş ta bizimki habersiz kalmış gibi bir panik yaşar, herkesi bu telaşa ortak etmeye çabalardı.

Parçalanmış ta olsa milli duygulara sahip biri ve bir asker gazi'si olarak. Onunla sevişirken yirmi yaşımdan yirmi dokuz yaşına kadar yaşamın ve yaşamının en güzel çağlarını koltuk değneği ile naçar geçirmeme sebep olan, tüm teröristleri beceriyormuş hissine kapılır hırslı ve kudurgan bir haz alırdım.

Onun bu kenti içsel fantazimden haberi yoktu,hatta memnundu diyebilirim. Sizin gibi faşistler zaten bizi her mana da sikmiyor mu, böylesi daha iyi, en azından zevk alıyorum lan derdi.
Standart ten temaslarından çok zengin fantaziler üretebilme yeteneğim olduğu muhakkak, bedensel hazlara da bir hayli düşkün olduğumu kabul ediyorum. İnsan için iyi değilmiş köle edici olduğunu söylemiş ünlü bir düşünür, benim kimseye sex için köle olduğum yok açıkçası, kaldığı yatakta kim köle kimin efendi olduğunun ne önemi var ?
Nefsimize yeniliyormuşuz iyi olmuyormuş, yahu kimsenin edepli ahlaklı kızına tacizde bulunmuyoruz ki. Hem iki taraf da bu yenilgiyi kabul ediyorsa üçüncü şahısa ne oluyor yani ?

Hadi nefsimize yenilmeyip bir mücadele ile onu biz yendik diyelim, abaza kalmak gibi bir zaferi ne napacamki ben ? Sürekli onun taciz ve taaruzları ile uğraşıp şişeceğime beni yenmesine zevkle müsaade ediyor -ki o ne güzel yenilgidir- en azından bir süre relax oluyorum. Neticede ikimizde aynı şeyi istediğimizden anlaşmamızda zor olmuyordu Meral ile bu hususta. Hayat sınırsız bir talep döngüsü, yaşam sınırlı arz da sunuyor herşeyi. Çok şey istiyoruz hayattan lakin yaşam bize çok az şey arz ediyor. O kadar çok istemden oluşmuşuz ki isteği bitmiyor isteklerimiz. Hiç bir şey istememenin de bir istek türü olduğunu hesap edersek gerisini ifade etmeye bile gerek yok sanırım. Nefs; o istiyor diyoruz herşey onun başının altından çıkıyor. Fakat ben içimize bizden bağımsız olarak yerleştirilmiş Nefs diye bir düşman olduğu düşüncesinde değilim. İnsanın sınırsız istem doymazlığının başka makama yüklenebilmesi için insanın kendi yaratıp uydurduğu ve aynı durumu yaşayan kişilerin hevesle sahiplenip kabul ettiği olmayan bir olgudur bence Nefs. Nefsime uydum derken bizden bağımsız uyulmuş olan bir mercii yok. Duygu ve hislerin olağan ilgisine, arzu ve haz dürtüsünün de sızmasıyla bu karışımın insan bedeninde kimyasal bir kap'a döküldüğü zaman, önüne geçemediğimiz varlıksal dürtüyü anlamak için ürolog olmaz gerekmez. Böyle bir kuşatma karşısında direnmenin insanı nasıl sıktığını her yaşayan kendi bilecektir elbet. Böyle bir hal karşısında tüm gardını indirip teslim olmaktan başka çaresi kalmıyor benim gibi kişilerin. Tabi ahlaksal değerlerin için direnmen gereken hususlarda var, o ayrı bir husus, zira seni sen yapan değerlerini korumak için dürtülerinle mücadele etmen gereken yerler de var elbette. Meral, o da aynı benim gibi düşünüyordu, çoğu konu da olduğu gibi bu felsefede de uyumluyduk. Gözleri kadar kocaman samimiyeti vardı onun, göğüsleri gibi dik ve güzel karakteri, ah onlar gibi tomurcuk ve tomurcukta olan her şey gibi gelecek için harikalar vadeden umudu vardı. Kalçaları kadar sıkı idealleri, kolları gibi zayıf ve narin duygusu, göbeği gibi dümdüz tavırları vardı. Hele ki kavuşmalarımızda uzaktan beni görünce koşarak gelip üzerime atlayışları sonrası sevinçten cıvıdayışları yokmuydu, insanın ruhunu şenlendirirdi. Bedenin her nota da ötebilen kuşlar tarafından sarıldı sanırdın..

Hiç aşık olmadım fakat iyi severim. Maalesef sevgimi göstermekte çok ileriye götürdüğüm bir çeşit engizisyon sansürüm vardır benim. Parçalanmış bir ailenin ferdi olup anne baba bilmemek, ve beni büyüten Büyükbaba ve Büyükanne'nin ise sevgilerini ayıp bir sır gibi saklayıp içinde tutan sakat bir geleneğin temsilcileri olması, ve hayatın olağan akışının çok dışında kalan yaşamımın travmaları her halimi örselemişti. Benimle ilerledikçe daha iyi gözlemleyeceğiniz üzere yaşadıklarım ruhumu bir başka çeşit şekillendirmişti.
Sevgiyi insan sevmeyi çocukluğundan beri ona aç kalmış olan biri olarak belki herkesten fazla biliyordum, fakat bunu göstermekte kendime uyguladığım o katı sansür ile hareket ediyordum. Beni büyütenlerin hiç tasvip etmediğim huylarının bayrağını garip bir şekilde ben devralmıştım. Ama göstermeye sakındığım sevginin kapatamadığım frikiklerini görmek dahi katıksız sevdiğine ikna ederdi sevdiğim kişileri. Duymazlardı ama anlarlardı bilirlerdi sevildiklerini. Ve Meral, gözlerime kilitlenip öylece bakar bakar, hiçbir şey söylemen lüzum yok tezahürat istemem sen yeter ki beni böyle hissettirdiğin gibi sev, çünkü benim daha da mühim bir işim var, seni sevmek derdi..
Tek sıkıntımız birbirimize doyamamaktı, zira o İzmir ben İstanbul da yaşıyordum. Gerçi aklıma esip gönlüme git damlası düşmesi özlemimi fırtınaya çeviriyor beklenmedik bir anda yollarına düşüyordum. Ev'den sinema veya alışveriş için çıkıpta direksiyonu İzmir'e çevirdiğim çok olmuştur.

Özlem; nedir o ? gözünü kapadığında gördüğünü, açtığında görememenin zıt şaşkınlık halimi ?Tüm ruhun ile kucakladığına parmağının ucu ile değememe, burnuna dayanmış gülün kokusunu alamama, avucun ortasındaki varlığı tutamamanın çaresizliği ve aciziyetimidir. Duygusal kopuşlar fiziki olanları kadar acı vermez insana, çünkü duygu biterse bıçak gibi keskin bir soyut nesne iki tarafı da birbirinden bütünüyle ayırır. Duygusal kopuşlarda hisler değişir, fiziki kopuşlarda şartlar. Özlemi ve onun hasret acısını oluşturan şey, manen iç içe geçmiş olduğunun madden uzağında olmasıdır. Hemen yanımızda olup sarıldığımızın hatta bedeni içinde olsakta duygusu dışında olduğumuz birinin, bizden uzakta olması özlem duygusunu oluşturması tam manasıyla olanaksızdır. Duygusal veyahut libidol bir özlemdir o, ve daha çok hayvanlara özgüdür. Duygu ve hislerimizle sarıp sarmaladığımızın gözden uzak olması bizi hasretle yakıp kavuran...

İşte tam bu noktada imdadıma İstanbul'da ki büyük aşkı, yani Safiye yetişiyordu..

Ah ne tatlıydı o, karbeyazı fildişi ten, arı peteğini andıran kocaman gözler, kırmızı kösnül dudaklar ki ah nasıl öpülesiydiler. Balık eti fiziğinden rahatsızdı, basen ve kalça kilolarını saklayabilmek için sürekli siyah giyer ve sıkı bir külotlu çorap kullanırdı. Ben vücudum da bir el bombası ve dört mermi yarası iziyle oda içerisinde çirliçiplak oradan oraya gezerken, o yorgan altından muhakkak giyinerek çıkardı. Ben diz den altı tamamen morarmış ucube gibi gözükken bir bacak üzerine, yüzde yetmiş engelli bir bedeni yerleştirip ruhumu güçlülük de olsa buna alıştırmışken, o kolları ve basen bölgelerindeki küçük çatlakları belinin kalınlığını kendine zül yapardı. Kaldı ki ilişkiler organik bir vizyon aracılığı ile kurulmak istendiğinde, hangi beden olursa olsun boğuntulu hale gelmezmiydi. Her ikimizde de olağan insan formunun sınırlarının kaybolduğu noktalar vardı elbette, fakat bu algılamaya bağlı birbirimize karşı kaygıyı çoktan aşmış olmamız gerekirken, kadınsı takıntılardan bir türlü kendini kurtaramıyordu.

Oysa sevgi ve aşk sevgili de bütün kusurları başka hiç kimsede var olamayacak çok özel noktalar kılar.. O sebep ne hoşuma giderdi onun bingil bingil sallanan her biyeri.. Hazırladığım sihirli iksirim her kadın için geçerli etkiyi yapardı, kendine olan gizli hayranlığına yaptığım tezahüratlar hemen etkisini gösterir, doğa yasasının da katkısıyla kendimizi yatakta buluverirdik. Zira canlıların olumsuz tarafları birleşime engel teşkil etseydi kirpilerin veteriner eşliğinde çiftleşmesi gerekirdi öyle değilmi... İşte tam bu aşamada Safiye'nin her zamanki direktifi duyuldu: ışığı kaparmısın

lütfen...

İnsan güzelliğini çok aşan, geceleyin gündüz aydınlığından yapılmış gibi bir ışık saçan yüzü vardı onun. Koca kafasına uygun geniş yanaklarının parlıtısı güneşe kafa tutardı, ve güneşin bir süre sonra batışıyla Safiye'nin ışık saçan yanakları tüm gece zaferini kutlar gibiydi. Çok konuşurdu fakat onun güzelliğine bakmak sabir taşımı güçlendiriyordu. Güzele bakmaktan kazanmış olduğum sevaplar ölçüsünü kestiremesem de insan dinleme rekorlarını üst üste kırdığımı hissedebiliyordum. Tat almanın sırf dile mahsus olmadığını algılıyordum, yar sesinden kulağın aldığı lezzete, dil hiçbir lokma ile ulaşamaz gibi geliyordu...

Ben ilkokul, onun ise arkeoloji ve güzel sanatlar olmak üzere iki üniversite bitirmiş olması, ve başta Fransız kültürü olmak üzere diğer tüm dünya kültürüne medeniyetlerine olan hayranlığı, ayrıca kendini bu kültürlerle harmanlayarak davranışlarını belli bir cemiyet kültürü ile yoğurarak çok çağdaşlık hali. Aramızda ciddi fikir ve görüş çatışmaları doğurmuyor da değildi. Zira çağdaş eğitimin iki yüzlülüğünü almamış benim gibiler, pek sosyal durum ve ortam farkı gözetmeksizin duygularını dümdüz yansıttıkları için, kızmak darılmak tavır koymak, içi ne ise dışında da o olmaklık halim nazik cemiyete kaba düşüyordu..

O sebeple Safiye eşrafından herhangi bir davete icabet ettiğimiz zaman, beni denetleyip kontrol altında tutmaya dönük gizli çabası ve heran bir uygunsuz pot kırarım kaygısı gütmekten eğlenemezdi bile. Ben ise hep aynı davranışı sergileyen bir kalıptan çıkma davranış şekilleri karşısında o kalabalıkta sanki hep aynı insanla el sıkışıp hep aynı kişilerle aynı sohbeti yapıyorum dejavu'su yaşıyordum. Safiye'nin sonraki çene korkuşumu yoksa ortamın bir nebze de olsa beni asimile etmiş olmasından mıdır bilmem, her nasıl olduğunu anlayamadan onlar gibi davranış formu içinde bulurdum kendimi.

İnsan ruhunun dışarıdan herhangi bir çerçeveye girmemiş en makyajsız halini sadece zır delilerde görebiliriz. İlerdie okuyucumun da kanaat getireceği üzere bende normal değilim, hatta deli olduğum iddiası öne sürseler memnuniyetle kabul ederim. Lakin o zır çizgisinin (henüz) ben tarafında durmam, herkes gibi zihnimin önüne her kelime ve her harekette dışarıya karşı duvar örme ameliyeti sağlıyor, böylelikle kafa konforumu olabildiğince bozabilme imkanı buluyordum. Oysa zır delilerde bu yoktu onlar gerçekten kıskanılacak varlıklardı.. Tüm çabama rağmen eğer bu katıksız taklit nezaketçilerin ortamına yakışmayan bir hareketim olmuşsa, Safiye'nin gözümün içine demir atmış gibi bakışlarla bakması ilk başbaşalığımızı kudurgan bir gayretle beklediği mesajını güçlü bir şekilde almama yeterde artardı bile. Ve ne zaman oradan ayrılırdık araca biner binmez başladığı söylemler eve kadar devam eder ve önlenemez şekilde tüm gece devam ederdi.

Çok sinirlendiğinde rutin bir alışkanlığı olan, rahmetli Ecevit gibi kontrolsüz göz kırptırma tikine çemkirmeleri de katılır, çene hızı göz kapaklarıyla yarışır. Bu durumda daha önce bahsini ettiğim görüşün tersi işlemeye başlar, böylesi dırdırdan kulağın duyduğu acıyı hiçbir biber türü dile tattıramaz herhalde düşüncesine kapılırdım.. Kızdığımda ateş topuna döndüğüm için, alttan alma motorumun soğutucu fanını tüm gücüyle çalıştırsam da, bunun enerjisi olan sabir elimde böyle durumlarda yetersiz bulunduğundan, tartışma mesafesinin de uzamasıyla direnme kabiliyetimi yitirirdim. Sinirim her Karadenizli gibi saman alevi gibi yanıp sönerdi, asla kin tutmazdım. Bu halin çok değişik ve anlaşılır çalışma biçimi vardı, örnek vermek gerekirse. Bir musluktan akan orta halli bir suyun altında kova düşünün. Yarıya kadar su ile dolu ve yan tarafında delikler olan bir kova bu. Musluktan akan o su dış etkenler silsilesi halinde zihnime dolsa da yandaki bu delikler aynı ölçüde akan suyu tahliye edebildiğinden kova içindeki su yarıdan yukarıya geçemiyor. Lakin ne zamanki musluktaki tazyik artıyor -ki Safiye'nin çenesi buna bir örnektir- delikler tahliyede yetersiz kalıyor ve kova dolmaya başlıyor o zaman. Ve artık taşıdığı gözüm kimseyi görmez oluyor.. Safiye bu huyumu çok iyi bilmesine rağmen tacizine bir türlü son vermiyor o musluğu açıyor da açıyordu. Kovanın durumu konusunda ikazım ve tüm sabırlı yaklaşımlarım olumsuz geri dönüşüdü. Böyle durumlarda o zaman farkında olmadığım ama şimdi görebildiğim yer değişimi oluyordu davranışlarımda. Zira O, az önceki seçkin davetin nazik ve çok kültürlü kadınından, hiç eğitim görmemiş anlayışsız kaba saba bir dağlıya dönüşürken, ben içimdeki tüm gerginliğe rağmen medeni bir anlayış içerisinde bulur, çağdaş bir yumuşaklığa bürünürdüm. Tabi bunun da belli bir süresi vardı, bir noktadan sonra içimde benden daha güçlü işleyen bir şey harekete geçer, artık taşmakta olan kovayı Safiye'nin başına geçirirdi. Hırslı silahlarla donattığımız çenelerimizin, artık devam etmemesi lazım geldiği halde sürüp giden kudurgan cümle yarışları tüm gece sürer küslükle neticelenirdi. Sonra ikimizde sex'i çok sevdiğimizi iyi bildiğimizden olacak, yatakta karşılıklı sırtımızı dönerek birbirimizi cezalandırırdık... Üstelikte gecenin sabahına akşam hiçbir şey olmamış gibi uyanacağımızı bilmemize rağmen yapardık bunu. Gece faydası olmayacağını bildiğimden teklif etmediğim sihirli iksirimle sabah uyandırışlarım en sevdiği şeylerden biriydi.

Yaa, gerçekten o kadar güzel miyim diyorsun ?

Zayıfladığıma emin misin sen ? gerçekten o kadar çok aşık ve öyle delimi seviyorsun sen beni ? ayy yeni saç rengim cidden çok mu yakışmış sence ?..

Böylesi söylemlerle gözlerinden neşe fıskırarak, güneşin ilk ışıkları altında bir kedi yavrusu gibi yatakta mutlulukla kıpırdanışları, cennetin vasisine çevirir her kadını. Ve erkeğin cennete girmesi için kıldan ince kılıçtan keskin bir köprü aşması gerekmez o zaman...

Yataktan kalkar kalkmaz hemen boyanıp süslenmeye başlardı. Hani mümkün olabilse benim karşıma dahi makyajsız çıkma taraftarı değildi. Aynı evde beraber yaşıyor olmamız onun bu arzusunu malesef olanaksız kılıyordu. Ard arda yakılan sigaralar eşliğinde iki ayna karşısına geçtiği vakit, bu defa ben söylenmeye başlar; iyi ki o güzel sanatlar resim heykeltçilik okulunu okumuşsun, aksi halde böyle her sabah kim boyayacaktı seni der, ve eklerdim; o okula da sanırım bu amaçla gitmiş olmalısın, zira orada dört yılda bütün öğrendiklerini yarım saatte yüzüne uyguluyorsun!.

Bu konu onun için tartışılabilir meselelerden değildi, hırçınlaşmaya başladığını hissettiğim an hemen ikinci kanala geçerek; kadınlar senin doğal haline erişebilmek, biraz olsun sana benzemek için süslenmekle uğraşırlar, peki sen kim olmaya çalışıyorsun, melek'te makyaj tuta mı a benim sultanım dememle az önceki saldırmaya hazır tavrını hiç

zorluk çekmeden üzerinden atardı. Gayet sevimli bir bakışla yüzünü döner, matlam ben öyle ağır makyaj yapıyorum ki, benimki günlük bakım sadece derdi. Oysaki iki asır kullanılsa bile yine yeni ve taze kalacak gibi görünen sıra dışı bir güzelliğe sahipti.. Zerre çirkinliği olmadığı halde kendi fiziğinde kusur aramaya dönük saplantılı uğraşı, en çokta cinsel yönde fakirleştiriyordu ilişkimizi. On yıllık bir birlikteliğe rağmen o küçük deri çatlakları ve sevimli basenleri sebebiyle, gizli ve hırsız bakışlarım haricinde kendisini bir kez olsun çırılçıplak görmüş değildim.

Sıkı bir vejeteryan dı, asla et yemediği gibi et'e değmiş hiçbir şeyi kullanmazdı. Aynı evde yaşıyor olmanın zorlu yanlarından biri de buydu. Zira ben aşırı et düşkünüydim, o yedirdiğim yumuşak şekerin içinde sığır jelatini olduğunu öğrendiğinde üç gün kusup kusup ağlarken, ben üç gün et yemesem küssüp küssüp ağlayabilirdim. Yaptığı sebze yemeklerinin tenceresi içine gizliden attığım et bulyonlar, bu yönümü tatmin etmek adına elde ettiğim kupkuru mümkünlerdi. Onlar da dışarıda yediğim etli yemeklerin ve evde yapılacak özge kavurmanın yerini turmuyordu. O evde olmadığı zamanlar kendi başıma yaptığım etin kokusunu, sıkıttığım onca parfüme rağmen içeri girer girmez alır, öyle isteri nöbetleri geçirirdi ki, sanki kasaptan aldığım eti değil de muhabbet kuşumuz Abdül'ü yemişim hissine kapılırdım. Yine bu noktada her türlü iksirim fayda etmez bütün iltifatlarım ona acı veren bir ilgiye dönüşürdü. Hışımla mutfağa girerek hangi tava, tencere, kaşık, çatal, bıçak tabak, her neyi kullanmış olabileceğimin güçlü şüphesi varsa hepsini çöpe atar, sonrasında koltuğa oturup ağlamaya başlardı..

Bu büyük suçumu affettirebilmek için akşam yapacağı sebze yemeğine benide ortak etmesini teklif eder, böylelikle bir ölçü sulhu sağlamış olurduk. Lakin bu yapıları unutmaz, o kadar özenle pişirip kendi evimde korkarak gizli saklı yiyebildiğim et yemeğimin burnumdan getirilmesinin intikamını akşamki sebze yemeği tenceresine üç kat et bulyon atarak alırdım. Artık tamamen bol etli hale gelmiş olan ispanaktan tekrar tekrar istemem yüzünde hoşnutluktan çiçekler açtırıyor; aferin tatlım ye diyordu. Ye bak tertemiz gıda bunlar, hem bizim metabolizmamız o pis et için hiç uygun değil, biz ot obur canlılarız ne çene ne bağırsak yapımız et için uygun değil, sen iste ben sana ne güzel etsiz yemekler yapar seni ne sağlıklı beslerim ye tatlım, ye hayatım ye paşam ye!..

Galiba haklısın diye cevaplar; yavrum öyle güzel yapmışsın ki ispanağın kendi lezzetini çok ötesinde bir tat var bunda, ah içine kattığın o sevgi yok mu, harikalar yaratmış derdim. Gururdan kıvranarak tabağından başını bile kaldıramaz; evet benimde aldığım çok hoş bir tat var, tabi ki sevgimi katarak yapıyorum ama eliminde bir lezzeti var demek ki diyor, dana bulyonları löpür löpür götürüyordu. Bunu bilse kesinlikle beni öldürürdü. Fakat Meral'den haberi olsa önce büyük işkencelere tabi tutar sonra öldürmem için yalvartırdı. Bu hususta muhtaç olduğu kudret damarlarındaki hırçın ve deli dolu çerkez kanında fazlasıyla mevcuttu...

Meral sade, takıntısız ve oldukça uyumlu. Safiye süslü, gereksiz takıntılar üretebilen, kıskançtı. Meral lolita bedenine sahip çılgın huylu ve benim gibi o da etçi. Safiye balık etli, normalde sakın fakat dik kafalı ve sürekli havuç kemiren bir tavşandı. Birinde eksik olanı bir diğerinin tamamlıyor olması her ikisine de zaruri ihtiyaç duymamı gerektiriyordu ve ikisinin hayatımda olması yaşamsal bir zorunluluktan sanki benim için. Bu sayede birçok açıdan çok konforlu imkanlar elde edebildiğimi de kabul ediyorum, ama zor yanları da yok değildi. Mesela özel günlerde ikisi de birbirinden habersiz beklentiler içindeydi, bu hal tüm özel günleri örneğin sevgililer günü yılbaşı vs benim için yorucu bir koşuşturmaya dönüştürüyordu. Harici olarak sinemaya yeni gelen hit filmlere tekrardan gitmen, senin için eski sahnelere onunla birlikte taze yorumlar yapman ve yönetmenin ters seyirciyi ters köşeye atmasına aynı tazelikte şaşırıp kalman gerekiyordu. Birine günce gelişmelerden ne söyledin, diğerine neyi deyip ne anlatmadın ayık olmak elzemdi. Eğer şaşırıp böyle bir boşluğa düştün ise karşı tarafın, yok bunu ilk duyuyorum yok hayır benimle paylaşmadın yoksa başka birine mi söyledin tepkisine direnmen gerekiyordu. En korkunç olanı da birinin adı ile diğerine hitap etmeği !.

Bu birkaç defa başıma gelmişti maalesef, hadi olağan şartlarda güçlü bir savunma ile direnip, hiç olmadı kendini yerlere atıp kızıp darılarak oyunculukta yetenek durumuna göre haksızken haklı durumuna geçebiliyorsun. Lakin daha da kötüsü bunun yatakta başına gelmiş olması. Liseliler gibi aşkım, hayatım, bir tanem, demek te çok yavan geliyordu bana. Nerede başlayıp nerede biteceği belli olmayan bu söylemler son kullanımı çoktan geçmiş ürünler gibi tatsızlık ve bir yavanlık veriyordu sanki ağızıma. Bu ciddi soruna çözümümü ise her ikisine de yavrum diye seslenerek bulmuştum. Dil adımlarımı korku mile attığım alan, böylelikle bir nebze olsun kontrol altına alınmıştı.

Gece hayatım yok denecek kadar azdı, on üç yaşımdan on yedi yaşıma kadar üç yıllık bir dönemimin parçalı bulutlu da olsa sokaklarda geçmiş olması, ve sonrasında yıllarca gece klüplerinde sabahlamak, o ışıltılı barların ardında gizlenen karanlığı, temiz masaların altında saklanan pislikleri görmek böyle yerlerden tiksindirip bezdirmişti beni. O sebeple çok nadir böyle yerlere gider ve kesinlikle Safiye'yi yanımda götürmezdim. Çünkü çok bakılası bir güzelliği vardı, böyle yerlerin çalışanından tutun da, müdavimlerine kadar zihniyetleri iyi bildiğim için, yanımdaki kadını abaza gözlerin tatmin vitrinine çıkaramazdım. Belki bu ruh hastalığının yan etkilerinden biriydi ama böyleydi işte. Herkesin belki ailesi ile gittiği restoranlar da dahi Safiye'ye bakan var mı diye etrafı gözlemlemekten yemeğimi olması gerektiği gibi yiyemezdim. Onun güzelliği gül, mehtap, şelale, veyahut tabiatın göze uygun daha nice nesnelere içerisinde en muhteşem olanıydı. Seviyordum, ve bu duygum onu kusurlaştırıyordu, tüm bu gerekçeler ışığında, hiç bir şey onun eşsiz manzarasıyla boy ölçüşemezdi. Doğanın içerisinde duyularımız, duygu ve hislerimizle ayrıştırarak adına güzel dediğimiz ne varsa Safiye yanında çok yetersizdi.

İlginçtir, onun çevresinin salon ortamlarında ben merkezli kaygılarının bir değişik türü benim mekanlarımda ondan kaynaklı sıkıntılar olarak bana geçerdi. Her nedense taklit ve yapmacık bulup eleştirdiğim o elit çevrede Safiye'yi pek kıskanmaz, fakat kendi seçtiğim daha alt ve benden, bizden sınıf katmanı bu hususta tedirgin ederdi beni. Eğitimin cehaleti alıp erkek ve kadınlığı aynı bıraktığını biliyordum elbette, ama o cemiyette bu çağdaşlık oyunları her nasıl oynanıyorsa bu yöndeki hastalıklı kaygılarımı gideriyordu. Emanuel Kant; insanların sanat eseri ve güzel bir kadın karşısında, hiçbir çıkar gözetmeyen estetik bir zevk aldığını söylemiş. Oldukça da severim kendisini görüşlerini çok anlamlı doğru bulurum, fakat bu sözlerdeki iddiası belki almanlar için geçerli olabilse de bizim için değil. Çünkü Türk erkeği güzeli gördüğü vakit onu anında zihnimizde soymaya başlarız. İşte ben o cemiyeti almanların yerine koyuyordum, bu taraf zaten bizdik...

Meral, bu noktada tekrar ona döneyim, Beni seviyordu, yıllar önce devlet tarafından katledildiğini söylediği ve onu sürekli bir özgürlük şehidi olarak yaadettiği abisinin fotoğrafı en değerli eşyasıydı onun. Kimse o fotoğrafa dokunamazdı. Sabah kalktığında ilk işi onu silmek ve anlamlandıramadığım bir dilde onunla konuşmak olurdu, benim küçük bir fotoğrafımı da o büyük çerçevenin bir köşesine sıkıştırmıştı. Varlığını dünyalık şeylerin en güzelleri ve en iyileri, en, en, en'leri ile sürekli kıyaslama hali içindeydi. Bütün parlak ışıkları bana takma takıştırma çabası, onu o insanlığa demokrasi özgürlük, barış getirebilme hayali azmi ile at başı gidiyordu sanki. Ve içinde tüm halkların, kardeşlik sırrının yazılı olduğu tek örneği olan parşömen kağıdı, tüm insanlık savaşlarını bitirecek bir örgütsel doküman gibi saklar ve öyle korurdu kalbindeki sevgimi.

Sevilmek her canlının en büyük isteği olsa gerek, bu üstün algının bir başka canlı tarafından duyu ve duygular eşliğinde gönlümüzün çekirdeğine ulaştırımının ve o anki ruhumuzun aldığı imajın ne kadarı söze yazıya dökülebilir? Peki onun o mistik hazzının kusursuz bir uyum ve uyuşum halinde berrak bir durulukla hislerimize ulaşımında duyduğumuz gönüsel ürpertiği hangi kalem ya da hangi tuş yazabilecek ? Bu hususlara çok daha kapsamlı şekilde elimden geldiğince ileride değineceğim. Ama şunu şimdiden belirtmek isterim ki; sevilmek bize dışarıdan gelen en büyük insan mutluluğudur. Fakat bu mutluluğa erişebilmek için sırf sevilmek değil sevmişlik gerekir. Önce vermek lazım, vermenin hazzı almada yoktur, verilebilecek en büyük değer ise sevgidir. Çünkü biz sevmenin nasıl bir şey olduğunu bilmesek sevmeyi anlayıp değerlendiremezdik. Bir başkasının bizimle ilgilendiğinden öte bir şey algılayamazdık sevilme karşısında.

Sevmek baktığımız herşeye bir mana veren anlam dekorumuzdur, bizim gönül kimliğimizi sevilmek değil sevmek oluşturur.

Meral'i seviyordum, beni sevdiğini de hissediyor böylelikle gönüllerimiz bir anlamda iç içe geçiyordu. Sayısız his ve duygunun, kök zincirleri ile birbirine bağlanarak karşılıklı akmaya başladıklarında. Ruhlarımız da bir çeşit ışıldama kıpraşimleri oluşmaya başlar, sevdiğimiz insanın karşı gönlün karanlıkta kalan yanını kesik kesikte olsa işte biz bu aydınlanmalarda görürüz. İşte Meral bana tüm bu olağan üstü halleri yaşatıyordu, beni seviyordu ve bende onu seviyordum.

Peki Safiye dediğini duyar gibiyim şuan da okuyucumun...

Onun bendeki o'su nu nasıl anlatsam ?

Hani bir kadın görürüz, diğerlerinden farklı olmayan, onlar gibi giyinip tıpkı onlar gibi konuşan, bir yanağının diğerinden farkı olmayan her haliyle diğerlerine benzeyen bütün diğer dişilerle aynı zevklere sahip bir kadın.. Sonra küçük bir hareketi minicik bir detay başkasının farkedemeyip senin farkına vardığın bir detay ile diğerlerinden ayrılır. Yaşamın yaşamanın bütün renklerini bir mıkmatiz kendine çekerek doğanın tanrıçası gibi tabiatta göğe yükselir o zaman .Bir göz veya söz ucuyla gönlümüze kapıyı girerek dalıp bağdaş kurup oturan en özel tanrı misafiridir o artık. Bu noktada da tüm insan gönülleri Türk kültürü ile özdeşleşerek, o kutlu misafirin ağırlığını ağırlama telaşı üzerine düşeriz kapaklanarak. Bu yeni ve heyecanlı hislerimiz takılır bacaklarımıza, duygularımızın eli ayağına denk bütün bağları birbirine dolanarak en saçma hal ve hareketleri en iyi yapabilme becerisine sahip oluruz istemsiz. Demini almamış duygular acele eder aceleye karşı, ardi ardına dolup taşar heyecan bardakları. Herşeyi önüne koymaya hazırladığımız çok çeşitli gönül soframız devrilir yere ve raflardan üzerimize devrilir bin çiçekli aşk servisi tabaklarımız. Ve biz dünyanın en sakar, en şaşkın, en mutlu varlığı, büyük çabayla saklamaya çalıştığımız tüm bu karmaşamız önünde tüm iç hatlarımızı apaçık belli eden çırılçıplak bir teseddürle duruyoruzdur.

Bütün bu beceriksizliğimize rağmen yaşamın ve yaşamanın belki en güzel manzarasıyla öz çekim yaparak hayatın en güzel fotoğrafını veriyoruzdur o an. Sonra bağlanma merdivenini tırmanmaya başlarız basamak basamak, içimizde madden ve manen eksik parçalar eşsiz bir varoluşun mimarisi ile tamamlanır. Bu oluş ve oluşumun hızına şaşıramayız bile, ruhumuzun ve gönlümüzün iliklerine kadar işleyen bu aşırı duyarlılık hazzıyla çiçekler başka güzeldir artık. Aynalar bir başka gösterir seni, kipatlar yataklar, tabiat doğa aldığı nefes bile bir başkadır artık. Kötü olan iyidir, çirkinler güzel, o kişi başka güzeldir sen bambaşkasındır.

Güneş ona aittir, dalgalanan saçlarına ruhunu kırbaçlatmak için o yaratmıştır rüzgarı. Narin bacakları üzerinde kırılğan adımlarla yürüyüşlerinde, tüm benliğimize hükmeden dikdatörün ayak seslerini duyar tüm kalbimizle hazır ola geçeriz. Zira gönül herkese selam verir amma, yar karşısında ayağa kalkıp nizami şekilde dikilir sadece...

İşte ben Meral'i böylesi hallar ile seviyordum, ben sevgi cephesinde her an ölmeye hazır bir er, Meral ise her emrini tereddütsüz yerine getirmem gereken tim komutanımdı.

Safiye; herşeyimle bağlı olduğum günlük karavanamın sahibi, gönül mühimmatlarımın tedarikçisi ve üzerimde ona bağlı olduğumu belli eden bir sevgi askeri kıyafeti taşıdığım lider. O benim genelkurmay başkanımıdı..

Onlar benim zorunluluğum, kendimden parçalardı, duygusal ve sosyal yaşam ihtiyaçlarımdı. Gönlüm nefesi Safiye ile alıyorsa Meral ile üflerdi. Birine olan sevgim diğerine kuma değil birbirleriyle iyi geçindiklerini sadece benim bildiğim bir yakın akraba ve komşu duygulardı.

Bu durumumun bir hastalık türü olmadığını iddia etmiyorum, ama hastalık olduğunun mutlak inancında da değilim. Lakin ruhum için aynı şeyi söyleyemem, o gerçekten bir çok hastalık çeşidini zararsızca kendine özgü barındırıyordu. O sebeple her satır ve sayfada aşama aşama olduğu gibi, okuyucuyu bu noktada biraz daha kendime çekmenin, ve bir diğer kadınımdan bahsetmenin zamanının geldiğini düşünüyorum artık

Hatice..

O sırf Meral ve Safiye ile kıyaslandığında değil, standart kadın güzelliğinin altında biriydi. Halbuki ben güzel kadın severim, bir kadında yüz, göğüs kalça bel veya benzeri uyumun belli oranda bir araya gelmiş olması beni adeta dehşete düşürür. Böyle kadınların Tanrısal bir güçleri olduğuna inanırım özellikle benim üzerimde..

Hatice de görsel açıdan bu tılsım eksikti, ama onun iyi yüreği ve katıksız tertemiz kalbi belki ancak peygamberler ile kıyaslanabilirdi. Benim Safiye ve Merale duyduğum hislerin tümünü o bana bir başıma bir arada duyuyordu. Ne söylesem tabi hayatım, olur tatlım, yapıvereyim sevdiğim türü cevaplar dilinde pelesenk halini alır ve etrafımda narin

bir kelek gibi uçurdu. Dizimin dibine kondukları anda dahi bir isteği olsa da yapabileceğim heyecanı ile gözlerini gözlerimden ayırmazdı. Müthiş bir açıcı idi, onun yaptığı lezzetli yemekleri hiçbir yerde tatmamışım. Hani derler ya erkeğin kalbine giden yol midesinden geçer, bu hal Hatice de doğrulanıyordu. Ama tek yol bu olamazdı, çünkü Safiye'nin kalbime ulaşması imkansız olurdu o zaman. Safiye'nin aksine makyaj nedir bilmezdi, tıpkı benim gibi uykudan kalktığında ellerini yıkasa da belki yüzünü yıkamayı unuttuğu da oluyordur emin değilim. Hiçbir boya çeşitidin teniyle tanışıklığı olduğunu sanmıyorum.

Gönlüm beni affetsin ama bu konuda uzman olan Safiye bile saatlerce uğraşsa makyaj ile güzelleştiremezdi Haticeyi. Ama onun insanlığı içinde saklı güzellikler ne Meral'in lolita fiziğinde ne Safiye'nin kusursuz çehresinde vardı. Görsel Hiçbir insan güzelliği Hatice'nin iç kusursuzluğu ile baş edemezdi. Ama biz erkekler özellikle de cehalet dönemimizde daha baskın olarak her güzelliği görsellikten ibaret saymakta direniriz. Martı romantizmin sembolü iken karga nasıl çirkinliğin olabilirdi yoksa, hani görünüm değil karakterdi iç güzelliği mühim olan ? karga kadar karakterli ve zekimidir şu aptal martı ? ah biz erkekler ah insan ah..

Meral ile Hatice arasındaki ben sevgisi farklarını o zamanlar ayırt edemedim, fakat şimdi o günleri hatırladıkça herşeyi daha net görüyorum. Belki o yaşların gereği belki günü yaşama ve tadını çıkarma felsefem ayrıntılarda körleştirmişti beni. Meral bacağımanın morluklarından iğrenmese de korkar, bazen gereğinden fazla baktığı için kendini suçlu hisseder gibiydi. O durumumun pis halini gördükten sonra daha güzel bir şeye bakarak az önce kirlenmiş olan bakışlarını yıkayıp temizleme ihtiyacı duyardı sanki.

Fakat Hatice, insan şeklinin muhafazası bozulmuş tüm yanlarımı bir anne şefkati ile sarıp sarmalar, bakışlarında ne merhamet ne tiksinti bulunmaz, yaralarımı kendi öz çocuğu gibi bakar ilgilenirdi. Bu benim için ne kadar önemliymiş oysa, zira aykırı şekil görüntüme en büyük saldırı bakışlarla yapılırdı. Bu durum sosyal olandan daha çok iç yaşantımı zorluyordu. İnsanımız diğer insanda bir felaketi farketmeye görsün, önleyemedikleri dikizciliklerinde akan çamur tüm ruhuma sıçırıyordu. Bu yüzden onlardan bir olmama rağmen onlarla denize girebilmek bile benim için ciddi sıkıntılar doğuruyordu. Genç erkekler bile rengarenk bikini ve mayoları ve şirin güzellikleriyle kuma uzanmış güneşlenen sexy kızlar yerine, savaş artığı çirkin bacağıma bakmayı tercih ediyorlardı. Ben zaten kendi içimde yerleşik sağlıklı bir psikolojiye sahip olmadığım için, doğru yargıları düşünceye katmakta zorlanan bedenem yarı sakat ruhen hasta bir adamdım. Bu durumda fikir üretme kabiliyetim körelendiğinden ön tedbirde ufuk sahibi olmam güçleşiyordu, sonra her hareketimle deneyimin sonucuna doğru kontrolsüzce sürükleniyor ve neticesi karakolda biterek nezarethane benim içinde tamamen sürpriz oluyordu...

Bu hallerimin şimdi bile söz yazı karşılığı yoktur, tezekten gül yapıp anlamlandırmaya çalışmanın gaye biçimi olur tüm uğraşım. Değil o halleri yaşarken, şimdi bunları yazarken bile yüküme el atması gereken ruhumun hasta yatağından müziple göz kırpsını hissedebiliyorum..

Ten için uygunsuz nesnelere halinde kendi kendine kapanıp durduk yerde çoğalıp tazelenen yaralarım -ki venöz yetmezlik hastalığı deniyordu adına- ve onu tamamlayan yine askerlik hatırası morluklarımdan bende memnun değildim elbet. Bunları hiç benden saymasam da ne ki bu ucunelerimin benimle nefes alışverişlerini hissedebiliyordum. Oysaki beni gözleriyle örseleyen o hastalıklı bakışların sağlıklı sahipleri yataklarında huzurla uyuyabilsin diye gençliğimi bacağıma vermekle kalmayıp, o bir an merak ve tiksinti ile bakıp geçtikleri şeklin daimi taşıyıcısı olmuştum ben.!

Herkes gibi olabileceğim çabam, böylesi insanların normalliğini zora sokma gayretleri ile baş edemiyordu. İşte bu kendi içimde kendimle yüzleştirmekten bile korktuğum sıkıntılara yakınlıkta olabilen bir kişi varsa o da (çirkin) Hatice idi. Bu üstün özelliği (güzelliği) ile nur'dan pak ve berrak ışık ile parlayarak dünyanın tüm geri kalanından ayrılarak, Meral ve Safiye gibi sırf tenime duygu ve hislerime değil varlığımın çekirdeğine dokunurdu..

Hemşire idi, o sebeple yaralarımı benden sonra en güzel o sarardı. Benden daha iyilerine layık olduğu bir gerçektir fakat maalesef (iyiki) bana tutkundu. Kara sevdalıların kaderidir bu, kötü veya kötürüm tek kişiyi sevip gelecekteki sevgi ve sevgililerin iyiliklerini kaçırmak.. Tüm insanlar içinde bana en yakını Hatice idi, bir anlamda ruhumla iç içe geçmişti diyebilirim, bütün hasta hallerimi tanıyor verebileceğim tepkileri benden önce ön görüyordu.

Travmalarımın en taze ve en yüksek döneminde tanışmıştım Hatice'yi. Onu ilk gördüğümde ben psikiyatri bölümünde yatağa bağlı, o ise stajyer hemşiresi acemiğinde bir damar bulmak için koluma sekiz delik açmakla meşgüldü. Kendini affettirmek için başlayan ilgisi zamanla bir tür bağlılığa bağımlılığa dönüşmüş olmalıydı. Mesaisinin tümünü benim yanımda geçirdiği hissine kapılırdım. Gerçeklikten çok daha etkili suni habuslarımdan her uyandıgımda başımda görürdüm onu. Masanın üzerindeki oval sürahi ve Hatice. Bunlar her uyandıgımda aynı yerlerinde sabitti, değişenler kabus türlerim ve sürahideki su miktarı olurdu. Gözümü açar açmaz onun camdan içeriye seyrederek gibi gözümün içine bakan sıcak bakışlarıyla karşılaşırdım. Sakinleşebilmem için oradan oraya koşar bir çeşit isteri nöbetleriyle yardımcı olabilmek için çirpınır dururdu. Israrlarıma dayanamaz yeni başladığı mesleğini riske atarak doktorumun günlük bir doz yazdığı kırmızı reçeteli ilaçtan duruma göre iki veya üç doz aşırır bana getirirdi. Onu tanıyınca kadar bana gerçek bir şefkat gösterip sanki insanmışım gibi hissettiren kimse olmamıştı, insanda bu yolun bir kapısı varsa kesinlikle Hatice açmıştı.

Bende ne bulmuştu bilmiyorum ama beden sakatlığım ve tüm ruh hastalığıma rağmen sevilebilir yanlarımda vardı demekki. Aksi halde ömründen on yılı bana vermesine o sekiz iğne deliğinin vicdanı gereğidir denilemezdi sanırım. Her halim ikimize de açık gizli saklılarımdı, duyu ve duygularımın sıradışı hallerini bilmek benlik her duruma vakıf olmasını sağlıyor, ve tertemiz kalbi iyi niyeti ise tüm benliğime yumuşacık değebilme hassasiyeti kazandırıyor ona. İnsanın elini kaldırmasına dahi önce zihninde oluşan fikir karar verip, sonra beyin dış çevrenin o anki ortam durum uygunluğuna göre denetimini yaparak bedene son talimatı verip tamam yapabilirsin diyor ya hani ? Hatice'nin yanında ben bu denetimi tümüyle kaldırırdım. Bazen acı tatlı hatıralar veya düşünceler zihnime hücum ederdi (posttravmatik stres bozukluğu) tıpta adı bu, yine o da askerlik hatıralarımın kronikleşmiş hallerinden biridir bende. Zihin de volkan gibi ansız patlayan bir olgu karşısında beyin direnemez, bedeni kontrol etme kabiliyetini de yitirdiği için acıya gülüp sevince ağladığın haller vardır. Duyumsama, zihin, beyin ve bedenin birbirlerinden kopuşunun

göstergelerinden biridir bu. Herkes az çok kalmıştır böylesi durumlarda, benim bir farkım varsa örselenmiş benliğimin hasarı sebebiyle bu birbiri ile ortak ve disiplinli çalışması gereken insan bağlantıları bende oldukça laçkalaşmıştı. Elbetteki çok istesemde durduk yerde ağlama veya hiç sebepsiz gülme isteklerime direniyordum, kafa konforumu oldukça bozsa da diğer insanlara uymak için büyük çaba sarfediyordum. Bir yer vardı ki orada zihnimle davranışlarım arasına asla set koymazdım, işte o yer sadece Hatice'nin yanığıdı...

Bu her insanın diğer insanla ulaşabileceği bir merteye değildir, kendimizi yakın hissettiğimiz her insanla zihnimizle konuşabilmenin imkanı yok gibidir. Zira zihnimiz hiçbir sosyal yapıya uygun değildir. Sağlıklı olanın bu olduğunu söylüyorlar neye kime hangi usullere göre sağlıklı bilemiyorum bu daha çok sosyal psikologların cevap vereceği bir şey. Ama bence zihin ve davranış önüne her hareket her sözde duvar örmek insan ilişkilerini kısırlaştırmak la kalmaz daha yapmacık kılar ve asıl sağlıksız olanda budur. Bende tabi belli bir duvar örmek durumunda kalabiliyorum fakat bir ara bu duvarı tümüyle kaldırmıştım keza o zamanki ruh hallerim buna oldukça müsaitti fakat hep kaçtılar benden. Zihinle konuşabiliyor olmanın yaşam konforunu ne kadar mükkemmel kıldığını denemeyene anlatabilmek zor, deneyene de deli diyorlar.! Arada yine o duvarı devirdiğim olmuyor değil lakin artık herkese belli bir set var, zihnimle direk konuşabildiğim çevreye ve belki kendime uyum sağlayamadığım hallerde bile rahat olduğum iyi hissettiğim tek yer var ise yine o yer de Hatice'nin yanığıdır..

Kıyafetlerimi ütöleyip çoraplarıma varıncaya kadar giydirerek beni Diğer sevgilim Meral'e hazırlarken! Hiç hoşuna gitmeyen bir alışkanlık, belki bir öğrenilmiş çaresizlik görürdüm gözlerinde. Eğer bu yolculuk Safiye'ye ise, gömleğimin düğmelerini iliklerken bir kıpraşım sarardı ellerini. Hissettirmemekte neredeyse başarılı olduğu önlenemez kıskançlık nöbetleri geçirirdi. Onu daha eski tanıdığım içinmi yoksa çok güzel olduğu için mi veyahut belki en fazla onunla zaman geçirdiğimden midir bilmiyorum her defasında bu kontrolsüz isteriyi gösterirdi. Belki de asıl sebep omzumdaki lale motifi dövmenin altında Safiye adının yazmasıydı onu çilgına çeviren. Benim aksime onun zihni bana apaçık değildi ama, ben bütün bu hallerini tanır dışına pek yansıtamadığı iç kargaşalarını anlar hissederdim. Her şeye rağmen birkez olsun ölümcül tartıştığımızı hatırlamıyorum, benim her halime kendini uydurmak bir yaşam felsefesi idi onun için. Sır bana bağlılığı bulunan idaresi kolay kişiliği ve kadınlığından faydalanmamak adına taleplerine de ulaşabilme yolum, her nasıl oluyorsa onun bir sihiri tarafından benim isteklerime yönlendiriliyordu. Sevdiğim şeylerden biri vücuduma masaj yapmasıydı, onun her dokunuşu tenime değil iç benliğimeydi. Bedenime krem değil sevgisiyle yoğrulmuş hislerini sürdürdüğünü hissederdim. Öyle ki bu ilgiden Safiye adı dövmesi bile kendini kurtaramazdı. Bu esnada sırtımın dönük olması sebebiyle sevgilim Hatice'nin parmakları diğer sevgilim Safiye adı üzerinde gezerken, bakışlarını göremiyor olmam sıkıntısını anlamama engel değildi. Belki o dövme yaptırmam hata idi, ama Hatice hayatımda yoktu o dönem. Hak için adaletli olmak gerekirse bir isim yazılacaksa bedenime bu kesinlikle Hatice olmalıydı. Ama o zaten ben gibi değil tamamen ben olduğu için kendi adımı kendime yazdırmışım gibi saçma bir durum çıkmış olurdu ortaya. Hatice benim bedenimi kendi bedeni gibi bilip görmüyor muydu zaten, ama bir başka açıdan daha bakarsak Hatice'nin kendi vücuduna Safiye yazdırmışım gibi bir hal çıkıyordu ortaya. Şimdi böyle düşünüyorum o zaman doğru yanışı bugün ki kadar ayırt edebilecek çapta değildim. Evet o dövme bir hata idi, zira artık ne Meral ne Safiye ne Hatice var, beni çoktan unutmuş başka aşklar peşinde koşan Safiye adı ise damgalı eşekmişim gibi omuzumda durmuyor mu hala...?

[/italik]

Bugün bayram

[italik]Bugün bayram,

İnsanların manevi heyecan ve duygularını belli bir süre biriktirip sabahtan akşama kadar gazını aldıkları gün. Bu hal bazen bir kaç güne yayılsada asıl heyecanlar ilk gün biter, ikinci veya diğer günlere daha az hazzı kalır bunun. Bayramın ay hangi güne denk geldiğinin hemen hiç önemi yoktur. Zira asıl önemini insan değerlerinden alır o. Eskiden de öyleydi belki fakat beklentisi kendisinden daha hoş bir hal aldı gibi. Arifinin tadı kalmadı sanki bayramlarda, ya da o bayram namazı sonrasının mistik hazzı öğleden sonraya kalmıyor kalamıyor artık. Eski bayramların coşkusu yoksa ve hissedilemiyorsa gönüllerde, bu eksikliğin nedeni hissetmelik duyguların yerini şipşak hazların suniliği almış olmasındandır. Ve en önemlisi eski duygulu analog insanların yeni dijital sürümleridir. Aksi halde bayramlarımız yine aynı sistem ve birbirinin aynı ritüellerle devam ediyor. Herşey aynı herşey, fakat insanlar aynı değil..

Eğer şimdi kutlu bir büyüğümüzün elini öpmekten daha fazla heyecanlandırıyorsa bizi masa başından tanıyıp tanımadığımıza attığımız mesajlar, yada bir kaç akraba kapısı gezerek paylaştığımız coşkudan daha üstün bir haz veriyorsa paylaştığımız tweetlerin hit olması. On kilometre ötedeki dedenin yolu değilde, beşyüz kilometre uzaklıktaki tatil bölgesinden daha gidilesi geliyorsa. Yaşımızla yaşıt facebooka duyduğumuz saygıyı, asırlık büyüklerimize duymuyorsak. Ve arama motorunda aradıklarımızı yarısı kadar aramıyorsak onları. Ah nerde çocukluğumuzun o eski bayramları demek, ve o duyguları arayıp özlemek gibi bir lüksümüz olmamalı. Büyüklerimiz bize o eski kültür geleneğinin, kutsal hisleri ve maneviyatını en azından bir nebze geçirdiler. Bizler ise çocuklarımıza bunları yeteri gibi aktaramadık. O sebeple zafer bayramlarındaki resmi ve soğuk protokol kurallarına dönüştü dönüşüyor dini bayramlar.

Neredeyse tören geçişleri kadar rutin istemsiz ve zorunlu uygulanır oldu akraba ziyaretleri.

Kedinin oyuncağı ip yumakları ve örgü ören o şirin nineler yok artık.

Yüzlerce yıldır gelenek ve görenekleri dokuyarak gelen insanların yirmi otuz yıllık torunları, eski kültür duygusu tezgahlarının hepsini kırıp attılar.

Yerine ise her yıl bir öncekini bozup inkar eden suni moda yenilikleri icat ettiler.

Kedinin ah nerede o eski ip yumakları deme hakkı var da bizim hiçbir söze yüzümüz yok gibi...[/italik]

Hücre'den...

Bugün 24 mart 2015 salı.

İzmir Silivri cezaevinde hücredeyim.

Boyu dört eni üç adım ve dikine tek bir ranza, hemen ranza başına yarım bir duvar örerek tuvaleti sıkıştırmışlar. Kedinin bile zor sığabileceği minicik bir pencereyi üç metrelik tavanın dibine köşeye bir yere koymuşlar. Baharın güneşi ben dışarıdayım diye çabalasada, dışına sarmaşık gibi sıkıca örülmüş paslı dikenli teller ve demirler arasından göstermekte zorlanıyor ışığını.

Tam karşısındaki üç metrelik mavi demir kapıya yansıyan bu huzme, güneşin acziyetini bağıyor sanki, güneş bile zavallı burada.

Yemek o üç metrelik kapının altındaki küçük bir kapaktan veriliyor. Yemek az önce geldi, menü siyah ineğim cömert'in bile pek yüzüne bakmayacağı olabildiğince kalın doğranmış marul. Kaşığa göre kesilmediğine şüphe yok, zira on tekrarlar bir parça marulu ağzıma götürmekte başarılı olamadım.

Tabak ile ağız arasındaki mesafeyi kaşık üzerinde bu tür marul ile almak ciddi bir denge uzmanlığı gerektiriyor. Elim ile denedim, çok organik geldi çünkü tarladan koparıldığı gibi tabağa doğrandığı muhakkak. Ve yanında bulgur, su da haşlanıp servise hazır hale getirilmiş, herhangi bir yağ ve salça çeşiti ile tanışıklığı olmamış belli. Ana yemek patatesli bezelye, marul ve bulgurdan esirgenen yağ ve salça tüm cömertliğini bu yemekte göstermiş durumda.

Öyleki beş dakika içinde üzerinde üç milim petrol benzeri bir tabaka oluştu. O tabakayı hiç parçalamadan tabak boyutunda bir bütün olarak kaldırmakta oldukça başarılıydım. Lakin altındaki patates ve bezelyeler öyle garip kaldılarki içim acıdı hallerine.

Tuz yok bulmak olanaksız. O güzelim yemekleri tuvalete dökmek durumunda kaldım çünkü çöp yok oraya dökülüyormuş, dökmeden hücreye fök, orayada dökmeden sen bilirsin, akşam yemeğine tabaklarını boşaltmak zorundasın dediler. Açımm aç!

Sevdiğim bekliyor olmasa bir posiyon pirzolaya üç gün hücre yatabilirdim. Banyo yaptım muhteşemdi. Tüm cezaevine bir saat sıcak su veriliyor, koşullarda 25 kişi var birde bacağıma yara. Yara mikrop kapmaması için bacağıma çöp poşeti bağlıyorum o da bir zaman kaybı 24 kişi sırada bekliyor. Burada sıra falan yoktu ve tüm sıcak su bir saat boyunca sırf bana aitti. Allahım ne konfor ne lüksler içindeyim hücrede bile olsam..

Gerçi tuvalet üzerinde banyo yapmak zor, çünkü deliğe akan sıcak su tüm hücreye aşırı bir lağım kokusu yayıyor. Allaktan ağır bir grip halindeyim bu kaçınılmaz kokuyu almıyorum. Hasta olmanında ne faydalı yanı varmış şaşılacak şey.

Sigara sorun, gardiyana bağırsan hücredeki mahkumu kimse tınlamıyor, senin göremediğin uzun bir koridorda dolaşıp soğuk duvarlardan yankılanarak sana geri boş dönüyor sesin.

Fakat tedarikliyim, testislerimin hemen altına bir paket sigara sıkıştırdım ama heran gardiyan gelecek tedirginliğinde içiyorum sığaramı. Çünkü sigara yasak ve dumanın çıkış yapabileceği bir boşluk yok o minik pencere dışında.

İlerideki bir başka hücreden radyo sesi; hep arabesk hep arabesk. Ulan bu nedir arkadaş, zaten dardayız bu kadar arabesk ile hücreye daha da dar hale getirmenin alemi varmı yani.

değil bugünün, çocukluğundaki ilkokuldaki sevgilileri bile çıkıp geliyor aklına insanın. Neyseki ricamı kırmadı kısıt sesini ama yine inceden tınısını alıyorum.

O değilde zaten bir paket sığaram var beni bunalıma sokarak onu da yedirtecek bana kahpe zinâsı. Bu küfür türü Ödemiş'te çok yaygın, çoğu kişi birbirine günlük kullanıyor bu usülü. Şöyle bir düşününce böylesi bir küfür şekli öyle hafif birşeyde değil. Ancak herkes memnun gibi kahpe bir kadının zinâsının ürünü olmaktan. Bence direk orospu çocuğu demek bundan daha hafif bir sinkaf kalır..

Hava kararmaya başladı, içeride ışık yok o küçük penceredem de veremiyor artık minik ışığını. Sadece koridorda ışık var, o ışık da büyük demir kapının altındaki yemek alma boşluğundan yarım metrelik alt betonu ışıtabiliyor. Ondandır yararlanmak için yere diz çökerek defterimi görmesini oldukça sağlayarak aydınlık

dilenmek gerekiyor.

Alaca bir karanlıkta yazıyorum şuan, tam bir ceza sistemi ki mantığı yok. Bir kitabı bin rica ile yalvararak getirtsende sadece gündüz okuyabilirsin pess! Gece ola hayrola...

Heryer karardi, mecburen yere diz çökerek alta vuran koridor ışığına sıkışıyorum..

Tanrıyı düşünüyorum..

Burası ona yol bulmanın en özel yeri, bir sessizlik çöktü tüm koridora, lakin bir sessizlikte içinde ne sesler ne çığlıklar gizli..

Hadi diyorum Tanrım, hadi minik bir işaret ver, o minik pencereye bakıyorum belki bir yıldız görürüm belki de Tanrı oradan bir işaret verir.

Sonra vazgeçiyorum bundan, eğer Tanrı gelecek veya bir işaret verecekse o minik ve karanlık pencereye ihtiyacımı var..

Betona bakıyorum, hadi Tanrım minik birşey yap bir işaret ver, hadi seni ben yarattım sen benim âciz zavallı küçük mahluğumsun benim insanımsın de hadi yap şunu...

Tık yok..

Herşey tamamen söndü, alt betona vuran koridor ışığı dünyayı aydınlatan bir nur gibi geliyor insana. Özgürlük ne tarafta, sevdiklerim ailem yârim ne yöndeler, neresine düşüyorlar buranın..

Saat 10, sayıma geldiler. Sigaralarımız koridorda, eğer gardiyanın keyfi yerindeyse sana iki üç saatte bir tek veriyor bu yasal ama yasa gardiyanın insiyatifine göre işliyor.

Birine rica ettim yalvardığımı bilmeden yalvardım belki, ona rağmen yüzüme bile bakmadı. Bir suratki despotizmin imaj örneği. Dışarıda adam yerine koymadıklarına burada devlet imparator yetkisi vermiş sanki. An desen tutanak yiyorsun görüşün telefon hakların kesiliyor, küfretsen hücrelrrden kurtulamıyorum. Cezan uzuyor, ailene nasıl açıklarsın bunu.

Ha sigara, vermessen verme lan çokta tın, benim zaten bir zulam var.

Üçü bir arada kahve getirdim, fakat kaynar su yok. Nöbetçi gardiyana bağıriyorum, bir uzun süre sonra sallana sallana en nihayet geldiler kendileri.

Fakat ben daha sıcak su istemeye fırsat bulamadan tepkisini koydu; bana gardiyan diyemen!!

Memur bey diye hitap edecekmişim.

Yahu kardeşim gardiyan değilmişin sen ?

Çok ilginçtir ama gardiyana gardiyan! dedim diye sıcak suyu isteyemedim iyimi bu ne lan!

Bu gardiyan ne demek acep?

Kemal sunalın kibar feyzo faşo ağa sahnesi geldi aklıma, bele puşt kibin ibne kibin bişemidir.

Moralim sanki düzgünmüş gibi bir farklı bozuldu şimdi. Heryer olduğundan daha karanlık geliyor sanki.

Yakından bir ezan sesi, uzaktan bir köpek. Ah ne saadet, insanın o özgür köpek olası geliyor.

Bu defa başka bir hücreden yine radyo sesi, pop'tan arabesk oradan halk müziği, oradan yabancıya gecip duruyor.

Normal değil belli, hiçbirşey normal değilken ben neden direniyorum illa normal kalabilmek için?

Soğuk sütümü bardağa boşalttım, tabi cam değil plastik bardak çünkü camın her türü yassak. İçine birde üçü bir arada kahve döktüm gayet hoş bişey oldu. sıcak su çok ta şart değilmiş hani.

Grip halim sıtmaya dönüştü, dışım yanarken içim titriyor. Keşke diğer battaniyemi de alsaydım, oysa çırılçıplak yatakta yatmanın hazzını duyacaktım uzun zamandır. Hücrenin bana sunacağı bu mühim ayrıcalıktan yararlanamadım.

Domuz gribi varmış bu ara çok yaygın, otuz kişi ölmüş ki bunların üç tanesi mapushaneden.

Umarım bende domuz gribi değilimdir burada ölmek istemem.

Ölmenin en güzel yanı bu beton ve demir zeminlerden kurtulup toprağa kavuşmak.

Toprak ? Üç yıldır unuttum onu, kokusu nasıldı ?

Ah köyüm yine öyle çamurlu mudur yolların..

İki duvar yazısı; negatif dünya içinde pozitif düşünen insanlar olarak burdayız.. ilginç ?

Bir diğeri;

Bu hayatın yönetmeni benim, istediğime rol istemediğime yol veririm...

Ulan iyi bir yönetmen olsan kendine hücre sahnesimi çekersin.

Olsan olsan kötü bir senarist olabilirsin sen ancak. Yarım saat güldüm bu yazıya.

O beni burada bile güldürdü ya, Allahta onu güldürsün...

Aşk'ın mapus halinde Sevda'nın özgür dünlükleri..

7 Aralık 2014

Silivri..

Onu tanıdığım dan beri her şeyi iki kişilik düşünür olmuştum. Güzel bir manzarayı eğer o yanımdasızken izliyor isem, yokluğu kapatırdı baktığım yönü. Okuduğum kitapta fikrini, hoş bir olay da ortaklığını, güzel bir yemeğin lezzetini beraber almıyorsak tek hissettiğim hoşnutsuzluk yavanlık tı.

Ona dönüşümüm sevmediği ayak kabarımla başlamıştı ilk olarak. Sonra bütün zevklerim ve huylarımı tatlı bakışlarıyla yönlendirip, kendine uygun hale getirir hal biçimine sokmakta o da bende pek zorlanmamıştık. Zamanla öylesine kendisine özel tasarladı ki beni, başkalarının işine yaramaz oldum. Buna en başta ben ve tüm çevrem dahildir.

Değişimime şerh koyan herkesle tüm bağlarımı koparma sebebim, ona uyumda en küçük muhalefete tahammülsüzlüğüm dü, benim ise onu kendime uymaya belki en küçük eylemlerim, onun narinliği ve sevgim sayesinde sert bir şekilde bana geri çarpıyordu. Bu sertlikte onun hiçbir etkisi olduğu söylenemez, bu daha çok benim kendi, içimde yaşadığım bir şeydi.

Benden bana dair hiçbir şey kalmadığını anlamam imkansızdı, uyanıktım fakat gereğinden fazla aşk dozu ile ayakta uyutulmuştum, ve ben bunu o dozun etkisi geçinceye kadar anlayamayacaktım. En acı olanı da, benim bu duruma uyarlanmış olmam o durumun ortada kalkması ile dahi son bulamayacaktı. Artık yağmur yağmıyorken şemsiye ile dolaşmak kadar mantığın doğasına uyumsuz olmama rağmen, elinden bir şey gelmiyordu gönlümün..

8-8-14

Şu an bir türkü çalıyor radyoda, altın hızma mülayim..

O müziği çana bulmaca çözüyor, bir diğeri ise tığ'ı ile meşgul. Bu durumun beni sürüklediği duygulardan habersizler. Hasretin coşkun seline kapılıp sır bir akıntıyla meçhule doğru sürüklenmemek için tutunmaya çalıştığım kalemimden kimsenin haberi yok.

Ani ve kudurgan bir gayretle haykırıp; kapatın lan şu müziği, şu lanet olası hatıraların kapısını tutun, onu hatırlatan ne varsa önüne durun ya beni kurtarın ya öldürün diye bağırırım geliyor...

Ağlamamak için dudaklarımı ısırمام la gözüm den sessiz bir gözyaşının akması bir oluyor, bu ağır yük bende ne zaman nasıl boşalacak bilmiyorum.

Karanlıktan aydınlığa çıkınca insan, ruhun tazeleniyor gözlerin parlıyor. Lakin aydınlıktan karanlığa girmek sakat ediyor insan ruhunu.

Gözler evet karanlığa bir süre sonra alışıyor, lakin gönül alışamıyor, zor böyle bir şey değil, acı denilen bu olamaz. Çile aşırı yavan, keder bile şirin geliyor kulağa, mutsuzluğu anlatan her kelime sevimli çektiğimin yanında. Onunla olmak mutluluk değilmiş, çok başka bir şeymiş.

Oysa ne sıradan gibiydi yanımdayken elimi tutması, sarılması içimi coşturmak için lazım gelen sıradan bir şey gibiydi sanki. ne çok yaşatıyormuş beni varlığı, yokluğunun beni ne kadar öldürdüğünde anlayabildim bunu.

09_03_15

Geçmiş notlarım arasında rastladım hasretimin geçmemiş yazılarına, senin bilmediğin yerde yokluğunun idraki ile seni bilmeye çalışıyorum yazmışım.

Hiçbir yerde görmediğim hayallerini görüyorum, karanlık duvarlara yansırken yüzün, nurun aydınlatmıyor odalarımı demişim.

Uzağımda olman yanımdalığına son vermiyor, daha da hissettiriyor uzaklığını demişim. Götürdüğün 60 kiloluk et, ardında bir evren kütlesi bıraktın farkımda olmadan demişim.

Gitsen de gitmiş değilsin, sen arkana döndün diye tersine dönmüyor hislerim, ve insanı sen gibi trenle terk etmiyor insan duyguları demişim.

Sevmek zayıflıktır, seni sevmek en büyük zavallılık, ölse de yaşamaya devam ediyor insan, acın besliyor özlemimi demişim. Onu gölümde kademe kademe merkezileştirdikçe ben santim santim benden kayıyorum demişim, demişim, durmuşum..

02-02-2016

Bugün kütüphaneye çıktık.

Mavi demirli pencere ve üzeri daha sık bir örgü ile kaplanmış çelik tel. O minicik delikler arasından dağlara bakmak

iğne deliğinden dünyayı izlemek gibi bir şey, o kadar tuhaf ve okadar güzel geldi ki bana, o minik delikten dünyanın başıyla sonunu görüyordum sanki.

Dönüşte sınırkı sayıda verilen üç kitap koltuğumun altında merdivenlerden koğuşa dönerken aklıma geldi sızısı, kendisinin hayalinden önce acısını duymuş olmak şaşırtıcıydı aynı zamanda.

Şunu fark ettim ki eskiden onu düşününce sevincini yaşardım, şimdi o daha zihnime düşmeden acısı gelip donatıyor ruhumda köşesini.

Ve sonra onu davet edip oturtuyor baş köşeye..

Gözüm karardı ve tam merdivene devrilecekken bir güç tutu beni ayakta, sanki yaşanan acı seni dik tutmak için deste oluyor sana, istiyor ki kendisini daha sağlam çekesin.

03—02-16

Ünlü bir müzisyenin hayatını okuyorum.

Askere gitmek için yattığı hastane ve ilişkilerini kullanarak aldığı askerliğe elverişsizdir raporundan bahsediyor. Nedir bu ilişkilerini kullanmak?

Torpilin belli bir cemiyetteki süslenmiş hali değımlidir. Ben yapsam büyük torpil diye manşet olur, lakin ünlü biri yapınca ilişkilerini kullanmak olarak topluma sunuluyor.

Gerçi ben ünlü biri de olsam yine askere giderdim. Çok milliyet'çi olduğumdan vatanseverlikten değil, işi bilmediğimden.

Zira bende ilişkilerimi kullanma kapasitesi yok. Bir ve en büyük ilişkiyi ne hale getirdiğim malum.

11-03-16

Her geçen gün zamana değil de zaman üzerime devriliyor sanki, ve ben her sabah dünün yıkıntıları altından uyanıp yarına kalkıyorum.

Burada tüm davranışlar duygudan yoksun. Bozuk parada bile bir madeni ses vardır, belli bir hissi uyandırır. Burada insanların çıkardığı sestten bir duygu oluşturabilmek çok zor.

Her şey aynı değişmezlik ilkesinde ilerliyor, günler saatler hatta aylar yıllar hep aynı hep. Bütün bu aynılıkların aynı döngüde dolanıp durma niteliği insanın bu benzerliklerden çıldırmasını yine kendi önlüyor olmalı.

Burada bir farklı olan var sa o da bu aynılıkların gün aşırı kendini baştan alıp yeniliyor olması. Aynı şarkıyı 3 yıldır dinlemenin bunalımını hissediyorsun evet, dayanabilirliği müziğin ve sesin kendini tekrardan baştan alıyor olması sağlıyor.

Bu şarkı senin seçtiğin değil, sana zorla di, nletilen bir şarkı olsada tekerrürlerin mükerrerliği insanı dayanıklı kılıyor. O gücü bundan alıyorsun. Aynılıktan

12.09-15

Bu yazdıklarım günlük değilde ruh'luk sanki. İçimde kütle halinde birikmiş olan her duygunun cerahatini kalemimle deşerek bembeyaz sayfaya döktüğümde rahatlamış olmasam da gazını alıyorum

Babamdan ne hayat eğitimini ne onun dış görünüşünü almışım. Beni evlatlık aldıklarını söyleseler kısmen inanırdım. Kısmen diyorum çünkü evlat edinmek bir sorumluluk ister. Onda bu da yoktu o sebep evlatlık olamazdım.ki evlat ta değilim, öyle olsam yalnızlığa sokaklara terk edilmezdim bu doğaya aykırı olurdu, zira tavuk bile civcivlerini korur. Şu bir gerçek ki onlar tabiatın bu yasasına uymadıkları için bir ceza görmediler, ben ise onlara uymadığım için surekli cezalandırıldım.

04—2-17

İki insan birbirini gerçekten seviyorsa bunun gücü uzakta da hissedilir demiş Göthe.

Çok doğru tespit. Peki iki insandan biri sevip diğeri artık sevmiyorsa ve sevmeye devam eden kişi hapislik içinde, sevmeyen ise özgürlüklerle cilveleşiyorsa, n olur o zaman;?

04-04-16

Ne kişisel ne sosyal eğitim görmemiş olmam sırf bana değil dünyanın zenginliğine katkı içinde büyük eksiklik oldu. Hayatın beklide çok kolay alt edilebilecek engellerin karşısında onların gücüne değil bilgisizliğime yenildim ben. Kendime de kızıyorum, öyle haklı yanlarım var ki kendimi azarladıkça kendi başımı yerden kaldıramıyorum. Nasihatlerimin bir çoğunu dinlemedim.

Haz şehvet uğruna ı an o günü yaşayabilmek uğruna çok enerji harcadım.

Bunu yarına taşımak için plan yapsam geleceğim çok güzel şekillenebilirdi oysa ben tüm enerjimi o gün o geceyi şekillendirmeye harcadım. Gerçi yarını düşünmeyip bir gelecek hesabı yapmamak için çok gerekçelerim vardı, uzun yaşam benim için hayaldi. Beş yıl sonra bin yıl yaşamış insan kadar imkansız bir uzaklıktı benim için.

27-07-215

Maddi gücümün yetersizliğinden sebep birçok şeyi elde edemediğim dorudur.

Manevi kudretimin kolları dünyayı tartar. Günümüz insanında bunun bir hikmeti olmadığı, manevi gücün daha çok zayıflık anlamına geldiği de gerçektir.

Duygu zenginliği'nde elbette değer görüp bundan maddi bir güç elde edilebilirliğine dair örneklerde çok. Tabi bu hususlarda karşılıklı bir bölge seçimi var gibi.

Mesela maddi zenginlik manevi olanı satın alamaz. Aynı şekilde manevi zenginlikte maddi olana güç yetiremediği husular da var.

Lakin senin gibi sevebilmek, çiçeğe senin duygunla bakabilmek için tüm maddi zenginliğini verecek insanlarda tanıdım.

Bu sonradan kazanılmıyor. Sözün sarrafı kitapçılar gibi dursa da aslında gönüllerdur alıcısı, duygunun gerçek söylemini dili dönmeyen gönüllere ulaştırabildiğinde herkes senin dilini konuşmaya başlar.

30-07-15

Seni değersizleştirmek için her şeyi yapıyorum acı çekmemek adına. Yoksun bunu biliyorum tek gerçek bu, fakat ben kendi oluşturduğum sanal gerçeklikte hasta bir melankolinin ürünü olarak seni hala bei severmişsin gibi yaşatmaya devam ediyorum.

Asıl gerçeğin bu olmadığını biliyorum ama kendimi soyut'laştırıp gerçek dünyaya dönemiyorum. Bir hayal oyununa cebinde bir yığın duygu jetonu ile devam edip duruyorum.

Belki bu hal sensizliğe dayanma gücümün direğini sağlamaştırıp her şeyinin altında kalmamı önlüyor dur bilmiyorum.

Zira hayalinin sanal gerçeklik kalitesi arttıkça belli bir güç elde ediyormuş gibiyim. Hayal gücüne yön verme özgürlüğümün zihnimden kayıp gittiğini ve kendi özgürlüğüne ulaştığı an karşıma hiç hoşuma gitmeyen ve beni adeta beni dehşete düşüren resimler koyduğunu görüyorum.

Örneğin ben şuan yokluğu içinde boğulurken onun başka birinin kollarında nefes alıyor olabileceği ihtimali zihnime bir kıymık gibi battığı zaman, bir düğme olsa da basıp kendimi hemen öldürsem diyorum.

Zira burada intihara karşı da her önlem alınmış, en saçma ağrı kesiciler bile tek tek veriliyor. Böyle bir durumda hayal gücümün olmayanı üretip olma ihtimali olandan uzaklaştığını görünce daha bir gurur duyar oluyorum onunla, varsın diyorum ben onu düşünüyem o beni hiç düşünmesin, başkasına kompliman yapmasından daha iyi değerli bu tavrı...

02-05-15

Yine o parça, gözünü toprak doyursun.

İki o var bende, iri her şeyime paralel ruhumun bir fazlası, diğeri kim bilir nerede haberim olmayan.

Birinin kalarak ettiğini diğeri giderek yapıyor.

Hayalinin imajı bir an olsun kaybolması söz konusu değil. Bıçak gibi keskinliğinin zıddı olarak pamuk gibi değini de hissediyorum. Yüz hatlarının kusursuz hatırasını taşıyan kusursuz bir zihin yapım mevcut. Varlığı ve yokluğu arasında arındayım onun.

03-06-16

Bakışlarımı içime çevirip bilmem kaç boyutla ışıldayan görüntünün devinimsiz gözlerine baktığım zaman, bunun bir gerçek olmadığını ön duygusu yıkıp geçiyor kendimi. Bunun gerçek olmadığını biliyorum o aslında yok ben gerçekte onu görmüyorum biliyorum fakat yinede kendimi hayalinden kurtaramıyorum ki haklıyım da. Kim bu mukemmeliyetten bir an olsun ayrılıp koğuşun boş duvarların abkmak isterki.?

08-02-17

Freni boşalmış bir kamyon gibi yokuş aşağı üzerime gelen bakışları, belli bir ürperti ve telaşla kaçmayı değilde daha da önüne çıkarak onlar tarafından ezilip geçilmeyi arzu'latıyor.

Bu oldukça soğukkanlı cesareti onun sıcakkanlı davranışlarımı sağlıyordu. Bir fahişenin odasında ne yapacağını bilemeyen toy bir delikanlının çekinceleri ile aynı anda gizli bir sırrın armağanını alacak olmanın sersemce heyecanını yaşıyorum.

İçimde bir şeyler sorulmadan cevabını buluyor gibi, doğrular kanıtlanamadan onaylanıyor. Beni bakışıyla yeniden var edip her durumun özünün taze gerçekliğini hislerimin en yeni haliyle özümşüyorum.

09-11-14

Bugüm tamamen bir suç makinesi adam tahliye oldu. Ben hasbel kader buradayım ama çıkamıyorum. Zira o adam güçlüydü. Ankara'da dayısı hariç her hısım akrabası vardı galiba.

Adaletin kendi adı bile adaletsizlikle dolu, hukuk denilince ilk hukuksuzluk çağrışımı yapıyor sanki. Haklı olmak güçlü yapmıyor ülkemizde insanı.

Haklıysan değil, güçlü isen haklısın kardeşim.

11-09-14

Sanki hiçbir şey onu hatırlatmıyormuş gibi arkeolojik ne görsem duysam o geliyor aklıma. Arkeolog olması değilde insan olması sevgili olması aşık olması yetmiyormuş gibi hep bir şeyler onu üretiyor. Tarihe merakım medeniyetlerin eski kültürlerini değil, onun kederini üretiyor sürekli.

En büyük acıyı da en mutlu hatıralar üretiyor. Beni istediği yer hapsedip kapıyı üzerime kilitleyip giden gardiyan jandarma polis çok gördüm. Fakat onun beni kilitlediği yer kadar dar değildi hücreler nezarethaneler. Bedenin hapsi bir yere kadar dayanılır, en azından aç mıyım tok muyum susuz muyum soruluyor orada. Fakat ruhun hapisliğinde kimse seni sormuyor.

02-02-17

Ne kadar küçüldü dünyam.
Küçük şeyler düşünüyorum.
Minicik hesaplar dönüyor etrafımda.
İki zeytin bir top kek ve bir kalıp sabun uğruna n kavgalar
Dakikalarca tek dal sigara'nın muhabbeti
Ki ne mühim şey.
İnsanın hak veresi geliyor.

Rüya içinde rüyalaradayım burada gerçeği uyandıran
Dünya içinde ne dünyalar ki
Ah
Bir beni barındıran....
İçindeki yangın ısıtmıyor insanı,
Demir kapı üç kilitli duvarlar sessiz
pişerken üşüyorum.
Silivri soğuk...

Devamı gelecek...

Babam çocuk düşündüğünde...

Babam çocuk düşündüğünde baba olmaya uygun değilmiş. Fakat hayatta her şeye olduğu gibi, bu sorumluluğu da almaya mutlak hazır olduğuna olan narsist inancı gereği, kendi eksikliğini benim fazladan varlığıma yüklemişti... Yüksek egosundaki ilkesel mükemmellik, onda yanılı olasıklarını asla hesaba katmadığı için, kendisinin baba olmaya hazır bir baba, fakat benim çocuk olmaya uygun bir çocuk olmadığım kanaatine varmıştı.. Peşimden dünyaya gelen kız kardeşimin varlık sebebi, işte benim bu küçük yaştaki küçüklük problemimdir.. Zira o yeni bir aşk meyvesi düşüncesinden değil, benim defo'lu mevcudiyetimin alrnatif seçenikle yamanabilmesi fikrinden üretilerek, ilk denemedeki hatanın ikinci de telafi amacından doğurtulmuştur.. Bu yüzden o da tıpkı benim gibi aynı anne babanın biyolojik öz çocuğu, lakin onların duygu ve hislerinin üvey evladıdır!...

Fakat heyhayt!

Baba şansızlıkta iki de iki yaparak kız kardeşimde deo hayalini kurduğu kendine layık insanı peydahlayamamıştı.

O da her çocuk gibi saf temiz ve yarı kusurlu olarak Çıkagelmişti. Ama bunu nasıl olurdu, Babam gibi üstün bir varlık bir defayı bile anlaşılabilir bulurken, nasıl olurda ikinci defa hata yapabiliirdi. Bu kesinlikle kabul edilemez bir durumdu. Neyseki bu kusursuz çalışan beyninin, analitik hesabıyla bu anlaşılabilir problemi çözmekte gecikmedi, kendisinden beklenemeyecek bir alçakgönüllülük ile ortada bir hata olduğunu önce kabul etti, sonra tam da kendisinden beklenecek şekilde çözümünü buldu. Evet, bir hata vardı ama bu Hata onun değil annemindi. Annem'de arıza Vardı kendi hatası ise, annemi annem olarak tercih etmesiydi. Baba'nın kusursuz genlerini onun kusurlu yumurtaları bozmuştu, tohum Asil Tarla asalaktı toprak Değişmeliydi... Böylelikle bu çorak verimsiz Tarla'nın yenisiyle değiştirilme Kararı alındı. Gün Aşırı Uygulanan şiddet yöntemiyle anne bezdirilip gönderildi. Giderken de, biri 4 Yaşında kız kardeşim Ve 6 yaşında Ben , bu duygusal gıdadan yoksun prematüre ürünleri, kendisine yapılan haksızlığa karşı bir ceza olarak babaya bırakmıştı..

Köhne bir yer sofrasında acele tavırlarla şimdi tam hatırlayamadığım yarı ve yarım bir şeyler yedirdiğini, ve daha doymadığımı düşünmüş olacak ki elime haşlanmış bir yumurta tutuşturarak gidişini hatırlıyorum. Bir de ardı sıra ağlayarak yavru adımlarla düşe kalka koşarak onu takip gayretimi.... Karanlık gökyüzüne beceriksiz fırçalarla yapılmış solgun bulutlar gibi durur hayali, bu hayal de hafızamın oyalanmasını gerektirecek bir fotoğraf yok. Kısacık bir film şeridi sadece; sıralı zambak desenli siyah bir elbise, çevresi iğne oyalı ve aynı renkte uzun omuzlarından dökülen gizemli bir baş örtüsü. Ardına bir kez olsun bakmadığı için son fotoğrafını göremediğim sisli bir hatıra, yüz­süz bir anne işte benim anam...

O en saf duygunun duygusuzluğu yakalamaya çalıştığı bu beyhude kovalamacadaki düşüş kalkışlarımda, başıma aldığım fiziki yaranın izi zamanla küçüldü, hani neredeyse kapandı diyebilirim. Fakat o günün bende açtığı ruhsal yara hiç kapanmayacak, aksine her geçen gün daha da büyüyerek tüm benliğimi saracaktı...

Bu iki yara birbirlerine hiç benzemeyecek biri aydan aya kaybolurken diğeri yıldan yıla genişleyecekti. Tek ortak yönleri vardı ki; ikisi de yaklaşıp çok dikkatle incelenmedikleri sürece dışarıdan kimseye görünmeyecekti. Yemekte doyuramadığını düşünerek elime yumurta tutuşturacak kadar duyarlı ah benim annem, Asıl doymam gerekenin kendisi olduğunu bilememişti...

İnsan yaşayan bir varlık olduğuna önce duyumsama, sonra duygularıyla vakıf olur. Bu ilk farkındalıkla birlikte artık hiç yerinde durmayacak gelişim ve değişime hızlı bir dönüşümümüz başlar. Duyumsama önce kördür, güçlü bir mıkna­tis gibi her şeyi kendine çeker. Gözümüzün gördüğünü daha bilmeden altımızın ıslandığını hisseder ağlarız. Sonra aksak duyular girer devreye, annemizi memeleri süt ve gülümseyen bir yüzle karşımızda görerek, sevgi dolu yüreğini hissettiğimiz zaman, karnımızın doyurulup ihtiyaçlarımızın giderilmemiş olmasına rağmen, ağlamayı kesebilir hatta bizde ona, henüz onun kim olduğunu, kime olduğunu bilmeden gülümsemeye başlarız.

Kuvvetle muhtemeldir ki, insan yavrusu mutluluğu ilk olarak bu hal durumun da, karnı aç ve bedensel bir acı ile tadar. Artık ağlamayı kesmiş aksine gülüyoruzdur, bunun sebebi ihtiyaçlarımızın giderileceğine dair bir mantık hesabı yaptığımızdan değil, her şeyin artık yoluna gireceğini duyumsamamızdandır. O sebeple farkındasızbilincim bu ayrılıktan çok etkilenmemişti, fakat henüz filizlenmeye başlayan taze duygularım ve kırıl­gan hislerim, ana kökünden kopuşu çok keskin ve acı şekilde hissetmişlerdi. Ben henüz bilmesem de, onlar artık hiçbir şeyin olağan seyrinde gitmeyeceğini biliyordu. Bana şimdi o kopuşumu hatırlatır yoksa annesini bilmeyen yavruyu mu bilmem, hiç sevmem haşanmış yumurtayı. Başka elden bir şey yemek ise, çiğnedikçe ağızımda büyüyen yenilip yutulamayan bir hüzün lokmasına dönüşür ağızımda...

Sonraki geçen birkaç yılda kendim ve kızkardeşi hakkında Belli bir hatıram yok. Fakat üvey annem Ve babam tarafından durum hiçte istenildiği gibi gelişmemişti. Bu durumu Baba kendisine nasıl izah etti bilmiyorum ama yeni Ekilen bakir ve bakire tarla'da istenilen mahsulü veremedi.

Yeni anneden olan tazı kız kardeşimizde eskimiş, bizlerin birebir benzeriydi. Ana rahmine hak düşüyor olsak ta her nedense babaya haksızlık olarak Doğuyorduk oradan.

Belkide köyümüzün, tertemiz havasındandı bu, böyle Düşünmüş olmalıydı, zira Baba bir sonraki eyleminde, ikinci

Anneyi'de bize benzer ürünü ile evine gönderip, İlk mahsülünü olan biz kusurlu yaratıkları köyde bırakarak büyükşehirin küçük ama sosyetik yaylalarına ekim yapmaya koştu.

Sonradan orada da durumun değişmediğini duyacaktım, üçüncü annenin rahminden de tıpkı bizlerin aynı iki kızkardeş daha türemiştir..

Sonra o tarlayı da değiştirdi, hatta 3 4, tarla, daha aldığını duymuştum ama onları nadasa bırakıp ekmedi..

Kendinden başka herkesin yanığı içinde olup, herkesin hatalı olduğunu göstermek isterken, Asıl hatanın ve yanışın kendinde Nasıl Da kendisinde olduğunu ispatlamak dışında bir Başarısı olamamıştır. Lakin Dinlemeye Katlanabilen için Bugün Yine Hala O Haklı Ve O Kusursuzdur..

Bizi babaannem ve büyükbabam büyüttü, Sefildik pistik saçımızdan Bit Hiç eksik olmazdı. çok sevdiğim şeylerden biri hemen her akşam, Babaannemin dizine yatıp, onun saçlarımda ellerini gezdirerek bitleri araması ve bulduklarını başparmaklarının tırnakları arasına sıkıştırıp çıltatarak Etkisiz Hale Getirmesiydi. Bitlerimi ararken babaannemin saçlarımda gezinen ellerinden aldığım hazzın tadı hala ruhumun tamağındadır. Başımızda olması gereken anne Eli şefkatinin eksikliğini, saçımızda olmaması gereken bitler sayesinde sakat Ve eğreti algılarla hastalıklı Hislerle giderebiliyorduk. Bu durumda insan ruhunun çetrefilli yapısı madden zararlı olanı, manen okadar gerekli görüyorduk ki saçımızda bit kalmadığı gerekçesiyle babaannemin artık beni dizlerine yatırıp, bit arama maksadıyla olsada artık saçlarımda ellerini gezdirmemesine üzüldüm günlerce ağladım. Bu Durumda Babaannemin Yaş yorgunluğundan Masum Bir ahlaksızlıkla faydalanılıp, kaşınmayan Başımı kaşıyarak başımda Yine bit var, bit var diye o öyle oscarlık bir dram sergiledim ki yalan söylediğimi bilmesine rağmen, şüpheye düşer gel yat dizime ama gelirken, şu kötü gözlüğümü de getir bakalım derdi. Yalanımın ortaya çıkacağı o kısacık süreyi olabildiğince sömürerek dizinde babaanneme dua ederek kazandığım sevapları, aynı dizden saçımızda bit Yok denilerek kaldırılırken, o gözlüğün mucidinde küfrederek edindiğim günahlarla eşitliyordum sanırım...

Bitlerimi Severdim, başımıza yumuşak bir el değişorsa o küçük yaratıklar sebebiyleydi saçımız o bitler sayesinde okşanırdı, onun için de en kışkırdığım şeyler kızkardeşim bitleriydi. Zira Kısa saçlarıma binaen benimkiler kısa aralıklarla belli belirsiz zamanlarda tümüyle yok olsalarda kızkardeşimin bitleri hiç ama hiç eksilmezdi. Bu durum ona her zaman babaannemin dizine yatmak ve başını okşamak ayrıcalığı tanırırdı. O küçük dostlarımdan kafamda edindikleri önemli misyonu tekrar sağlamak için ellerimi yıkamak, hatta her yemekten sonra Yağınımı üzerime sürmek, banyo yapmamak, başta olmak üzere her türlü kiri saçımıza taşırdım. Artık ondan kurtulmak için değil, ona sahip olmak için özel bir çaba gerekiyordu. Belki bu yüzden belkide doğal halimizin kirliliği, gereği saçlarımız hep kısacık kesilirdi Bu uygulamaya kız kardeşimi bile bir oğlan çocuğuna çevirse de bana oranla onu saçları, her zaman daha uzun kalırdı. Bu yüzden bitler kısıtlı olsa onun başında İlla bir yaşam alanı bulabiliyordu..

Bir şekilde onun başında varlığını sürdüren bu mutlak Koloniye ve kızkardeşime olan kıskançlığım onun bir gün ağlayarak eve gelmesiyle son bulmuştu.

kızkardeşim'in çok yakın bir arkadaşı vardı adı Emine,neredeyse kalçalarına kadar uzanan up uzun saçları vardı, öyleki şimdi o kızı hafızamın dehlizlerinde aradığımda, yüzü değil, o uzun saçlarını, hatta örgü modelini bile şuan Karşımda canlıymış gibi görebiliyorum.

Kızkardeşim okul çıkışı arkadaşlarıyla oyun oynayıp sonra Emine'lere gitmişti, Emine'nin oyun oynarken örgüsünün bozulup, saçlarının daldığını ve Emine'nin annesi onun bu halini görüp, kızdığını sonra onu önüne oturtturarak, hala kızıp söylenmeye devam ederek, Emine'nin saçlarını taradığına ve tekrar ördüğüne şahit Olmuştu. Ben karşıdan baktım, o kadar imrendim o kadar kışkırdım ki, neden benim öyle saçım yok abicim diyerek, küçücük burnunu çekerek öyle masum öyle saf ağlıyordu ki, o an ona karşı geçmiş kıskançlıklarım yüzünden kendimden nefret etmişim. O Gün kendimden Utanmanın yanında, kız kardeşimin olmayan saçları için ağladığını düşünmüştüm, Şimdi geçmişin bu hatırasını Bilinçli bir Akıl Ve Mantıklı bir duyguyla sınıadığımda, ağlamasının sırf bunun için değil, olmayan saçlarının olmayan annemiz tarafından okşanmadığı için ağlıyordu benim kardeşim.. Çünkü yıllar sonra ondokuz yaşında annemizle ilk karşılaştığı zaman, eline tarak verip önüne oturtturarak tesettürünü çıkarıp, ondan ilk İsteği saçlarını taraması olmuştu. Bendeki birçok Ukte Ve Travmanın yarasının, kızkardeşim de Daha derin olabileceğinin o vakitler farkına varamadığım için, bugün daha çok utanıyorum kendimden.

En küçük hastalığımı büyütür, Tüm rahatsızlıklarımı Abartarak olduğundan daha büyük gösterirdim. Bu yolla kısada olsa ilgi çekip bana biraz değer verilsin isterdim. Sonra bu numaralarım anlaşıldı ve artık gerçekten bir sorunum olduğunda Bile kimseden İlgi Ve itibar görmedim. Bunun faydasını ileri yaşlarda görecektim Zira Ne kadar ağır şartlarımdan altında kalırsam kalayım, Kalkarken biri Bana yardım Edecekmi diye etrafı gözlemleyen gözüm Bu sayede köreldi. Zamanla Hiçbir mağduriyete tutunmayacak, 12 yaşında köyde gördüğüm şiddetinden kaçtığımda şehrin soğuk sokaklarında titrek ve aç kalsamda kimse bilmedi bunu, mapuslarda acıdan inim inlesemde kendime bile çıkmadı gıkım.. zira ben artık canımın yandığını kendim dahil kimseye söyleyemeyecektim....

Cuma'ya gitmeliymişim. Bölüm 1

Dedemin telefonuna uyandım, köyümüzde halen günaydın kültürü yoktur hazırlıksız olduğum bir soru ile kafamın içine balıklama daldı, haftaya Kurban Bayramı için köye gidecek miydim ne söylesem doğru cevap olacağı neredeyse kesin olmasına rağmen akşamdan kalma başım içinde tüm şıklar bulanıklaştı basit bir joker Hakkı kullanarak iki güne belli olacağına söylememin ardından telefonu kapattık.

Gece aldığım üç beş kadeh alkolün sabah bizzat fıçısı içinde uyanmış gibiydim, acı eşliğimin yüksekliğine tezatla alkole direncim Bir hayli düşük durumdaydı. Tenimdeki anasonun istenmeyen kokusu ile birlikte bedenimdeki hoşnutsuz enerjiden de kurtulmak için duşa girdim.

Bacağımdaki yarayı zararlı etkenlerden korumak için yine her zamanki gibi çöp poşetine sararak kendimi sıcak suyun altına bıraktığımda tahmin ettiğimden fazla rahatlamıştım. Bu güzel durum altında dakikalarca kaldım, çıkışımda kirlerim ile birlikte negatif enerjilerim defetmiş olsamda, akşamki sarhoş kafamın tazelenmişliğini hissettim. Sıcak suyun altında o kadar uzun kalmak ve ona eşlik eden yoğun banyo buharı, kanımda ölmek üzere olan alkolü tetikleyip geceki etkisini yenilemiş olmalıydı. Kurulanmayı sürdürerek aynı zamanda sesi gelen telefonuma ilerlerken hareketli müziğinde sallanıyor çalan şarkı da akşamki fasılın ritimlerini arıyordum sanki. Dedem yine ne günaydın ne merhaba falan demeden kafasındaki konusuna girerek, söylemeyi unuttum ama sen elbette ki biliyorsundur bugün cuma olduğunu değil mi öğlüm, hatırlatmama lüzüm yok uyarısıyla, aslında haftanın her aynı günü sırf bu amaçla istisnasız arayışı ve animsatmasını yapmıştı.

Evet bugün cuma idi ve ben camiye cuma namazına gitmeliydim, çocukluğum geldi gözümün önüne dedemin sigara içtiğini öğrendiğinde yanan sigarayı ağzıma sokma teşebbüslerini o yüzden yediğim sayısız dayakları ve ne kadar çok şiddet uygularsa uygulasin bunu önlemeyeceğini anladığında, yazdırdığı Kur'an kursunda başarım ve ezan okumam karşılığında ondan aldığım sigara ödülleri ve o allahsız hocanın bir defacık abdestsiz yakalamasına rağmen ezan okunma artık izin vermeyerek dedemden nikotin rızkımı kesmesinin bir tezahürü olarak, beni camiye küs görüşlerini hatırladım.

Hristiyan papazı olsa inancıma bu kötülüğü yapamazdı. O zındık hocaya olan küllenmiş öfkem tazelenmiş olsa da, o saf ve burnunun her daim sümüşüne kıyafetlerinin çamuruna rağmen kalbi tertemiz çocuğu, çocukluğumu hatırlamak gözlerime doldurmaya yetti. O günleri özlemiştim evet o çocuğun da, anasız ve babasızlık başta olmak üzere yaşından büyük sorunları vardı ama yine de bugünkü adam gibi yıkılmamıştı daha, hataların önüne keşkelerin çok başındaydı, ne bu kadar yas içinde ne de böylesine hasta değildi henüz. Üzerime çöken duygusal ağırlığın yükü altında tertemiz kıyafetlerimi giyindim hala kafam iyiydi, alkol aldım sa 40 gün namazdan uzak durmalısın diyen hocalarla, içkili olabilirsiniz lakin ne söylediğinizi bildiğiniz sürece camiden kaçmayın fetvası veren Yaşar Nuri Öztürk gibi alimlerin birbirine tezat söylemleri arasından Öztürk hocanın yorumunu benimsedim. Kesinlikle onun söylediği idi doğru olan, ülkemizin %98'i müslümansa gerçekten, bunların en az yüzde yetmiş ayda 2 tek atan müminlerden oluşuyordu. Diğer hocaların söylemlerini ülkenin sosyal içicilik periyotları ile karşılaştırdığım zaman, camiden uzak kalabildiğimiz sürece günahattan korunabilirdik ancak. Bu durumda değil dini o hocalardan öğrenmek din ile hoca arasında tercih yapmak gerekirdi...

Belki yine de bu halim caiz değilse bile, dervişlerin ilahi aşkın sarhoşluğuyla kendilerinden geçerek tekkelerde topluca yerlerde yuvarlandıklarını düşününce, Tanrı tarafından onlar kadar yadırganmayı göze almak kabul edilebilir gelmişti. Kaldı ki ibadette niyet önemlidir şimdiki niyetim çocukluğumda olduğu gibi camiden sigara elde etmek değil, mümkünse sevap kazanmaktı, bunu tanrıya olduğu kadar kendime de ispatlamak için temizliği baştan alarak yeni yaptığım pansumanı söküp soyunarak tekrar duşa girdim.

Cenabet değildim ona rağmen vücudumda iğne ucu kadar yer şüphesinden alınca alınincaya kadar keselenip itinalı bir boy abdesti aldım, çıkışta sanki daha ayık gibiydim pansumanımı yapmak için bacağıma açtığımda, kesenin hoyrahatlığından yaramın da kendini kurtaramadığı ortadaydı. Az önce o kadar çok özendiğim abdestim yaramdan akan kan yoluyla henüz daha adım atmadan uçukp gidivermişti. Hücrelerimdeki alkol ve bacağımdaki yaranın kanı başta olmak üzere, iki caizsel unsur aleyhime olsa da kararlılığımın iradi şartları benimleydi. Biz insanlar henüz cismen dünyaya gelmezden evvel ruhlarımızın gâlû bela denilen yerde tanrıya önceden söz vermişliğinin sorumluluğunu zerre duymasamda, dedeme verdiğim kadim sözü uyarak evden çıktım. Tanrıyı dedem kadar sevmediğimi söylemeliyim, onunda beni dedem kadar düşünüp kayırdığı da yoktur. Tanrı neyi neden yapar ne için yapmaz yaşadığım onca ağır olaylara rağmen anlayamamışım, oysa dedemin amacı bellidir beni cennete götürmek, tanrıda bu arzu ve isteği hissetmiyordum oysa dedem öyle mi gerekirse beni döverek götürmek için çok uğraşmışlığı vardır. Tanrıdan'da çok şiddet gördüm onunkiler ne cennete götürme isteği ne yaptığım yaramazlıklarını karşılığı için değildi. Sebebi tamamen kendinde saklıydı biz Kullar bunu bilmiyorduk yine de onu sevmek de ısrar eden yanlarım çoktur, şu halde bile evine hazırlandığıma göre çekiciliği muhakkaktı, dedem faktörü de var elbette lakin her salı bir bakkala gitmeyi öğütse bu saçmalığı dedemin emridir diye yerine getirmezdim herhalde. Fakat konu Tanrı olunca mistik bir dürtü ve manalı bir ağırlığın hissine kapılıyorsunuz ister istemez. Aksi halde şu durumda ben, bunu yapmakla İslam'dan dinî kontrol şartı ile saliverilmiş zorlama bir Müslümanın, kısıtlı ateizm özgürlüğünü hisseder ve her hafta bir gün bile olsa camiye gitmenin huzuru yerine karakolda imzaya giden mahkumun koşullu ızdırabını

duymam gerekirdi...

Oysa her hafta bir cuma da olsa camiye gidişimle, dedeme verdiğim sözü yerine getirmenin görevi yanında içgüdülerim için de iyi bir şeyler yaptığımı biliyordum. Attığım her adımda sağ bacağımda duyduğum acı tanrının evine gitmemi engellemeyi amaçladığını düşündüğüm diğer hususlarla birleşince, şeytanın nefsim üzerinde oyunları gibi geldiler bana. Bu düşünceyi edinmem ile birlikte acımdan zevk alıp, kanayan yarayla gurur duymaya başlamıştım. Hiç bir olumsuzluk yönümden döndüremeyecekti beni, içimde peydahlanan coşku dalgası, yüreğimi şaha kaldırmış ve bu gazâ coşkusu ile ilerlerken bütün zayıf nefisler için savaşıyor kanaat önderiymişim gibi hissettim kendimi. Hani ayağım kaldırılma takılsa da yere kapaklanarak düşüp geberip gitsem oracıkta şehit olacağıma inanmaya başlamıştım. Zaten Gazi değilmiydim, bacağımdaki yara doğuda asker iken vatan savunmasında aldığım el bombası yaraları değil miydi, 20 yaşımdan şu anki 37 yaşına kadar bir insan için hayatın en güzel çağlarının çoğunu koltuk değnekleriyle geçirmemiş miydim. Cennete herkesten çok daha yakın olmalıyım. Bu inançla hızlanan ayaklarım benden üç adım önde koşuyormuş gibiydi, tüm gayretim onlara yetişmek içindi sanki, omuzumdaki sevap meleşinin ansızın yüklenen bu sevap bilgisi akışını kayda geçirebilmek için, daktilo benzeri bir şeye parmak vuruşlarını duyabilmek ile beraber, alnından akan terler bile, benim gibi hasta ruhlara Özgü olarak hissedebiliyordu sanki.

Melek de olsa emekçiye saygımdan mı ya da yaralı bacağımla ayaklarıma yetişmekte zorlandığımdan mıdır bilmiyorum yavaşladım, yarım büyümüşü son zamanlarda, ne zaman üzerine yüklensem sızısı kendisinden daha büyük oluyordu, o benim dokumda başlayıp etimde son bulan bir dert değildi, ruhumda devamlılığının olduğu kesindi.

zira istisna da olsa belli zaman aralıkları ile kapanıyordu yarım, ve ben bile hiçbir bedensel acı duymama rağmen toparlanmayı sürdürüyordum, sırf bu husus bile kanıtlıyordu ki, bacağımla arada bir iyileşse bile ruh kendi aksaklığı mı devam ettiriyordu. Psikoji doktorum bunun sebebinin bilinç atlarında arasa da tam yerini bulamadı yıllardır. zira hangi bilinç? Benim bile saymadığım kadar çok bilinç düzeyimin olduğu muhakkaktı, samanlıkta iğne aramaktan da zordur benliklerimin içerisinde asıl beni bulabilmek...

Aynı anda iki farklı topallıkla yürürken ansızın çok güzel bir kadın çıktı karşıma, onu da diğer kafa karıştırıcı unsurlar gibi şeytanın tezahürü olarak görmedim. Çünkü o doğanın kendi eliyle doğaldan ayırdığı, nurdan pak ışık gibi parlıyordu, dünyanın bilindik özüne aidiyetine dair herhangi bir örnek vererek oturtmanın bile zor olduğu bu kadın başı ile, şeytanın çirkinliği ve kötülükleri arasında doğrudan veya dolaylı ilişki kurulamazdı.

Baktım, baktım çok baktım. günah mıydı şimdi bu? umrumda değildi. insanın en büyük zaafı günah ve yasağı yatay eğilimidir. Şeytana gelince, o ki mekanın tabiatına aykırı şekilde cennete sızıp yine başka tezat olarak orada bulunan yasak meyveyi yedirebiliyorsa bize, yarı cehennem sayılan şu pis dünyada kendimizi koruyabilmemiz elbetteki düşünülemez de ondan. Üstelik Adem beyefendinin arşı alada tanrıyı bizzat görerek hasbihal etmişliği ve melekleri (şeytan hariç) önünde secde ettirmişliği vardı. Burada ise âdemoğlunun şüpheli inancı ve zayıf imanından başka hiçbir şeyi yok. Cami yolunda böyle şeyler düşünmem hoş değildi belki ama yinede tövbe falan etmedim, hatta o güzelliğe daha doyurucu bakmak istesem de fırsatım olamadan seksi dişi yanımdan geçip gidiverdi, üzüntüm yüzünden tekrar adem'e sardım, ona kızgınlığım daha da arttı. Ulan tanrıyı görmüşsün melekler önünde secde ettirerek nesline bizim asla ulaşamayacağımız aşilamaz bir miras bırakmışsın. Cennet demişsin verilmiş, kadın demişsin peki denilmiş, sen daha niçin yiyorsun o meyveyi... Havva kandırmış diyorlar, kadın sözü dinleme huyumuz da tıpkı kasıntı şişkin egomuz gibi ilk insana yani sana dayanıyor olmalı bunu anladık, lâkin ey Adem bize soyut olan her şey somut olarak önündeyken sen neden nasıl kandırıyorsun be adam...

Sonra kendimi bir an onun yerine koyarak düşününce biraz da olsa hak verdim kendisine, nihayetinde adı üstünde Cennet, cennette yasağın ne işi var?? yasağa ve gizem olan merakı zayıfladığımızı da en iyi tanrı bilir kuşkusuz, zira baş edilemez dürtüsünü o koymadım içimize? Bu baskın dürtünün Arzu ile birleşerek tümünden amaç kesildiği zaman, ilgilendiğimiz nesne ile bizim aramızdaki freni düzene koyan işletim sistemimizin tamamen çökeceğini Tanrı bilmiyor muydu?

O meyvenin illaki yeneceğini bildiği gibi abdestimi almış camiye giderken önümden bu seksi bir dişinin geçeceğini hatta benim şu sert ve günahkar sorgulamalarımın başlayacağını dahi biliyordu elbet. Bu analitik hesaptan yola çıkarsak tanrımızın bizi cennette tutmak gibi bir niyetinin olmadığı gayet açıktı o halde bu kız şeytanın mı yoksa tanrının mı suretiydi?

Hangisi olursa olsun Tanrı tüm zafiyetlerimi zaten biliyordu, beni o yaratmamıştıydı, ben ayartılmak için yaşıyordum. Bu bazen güzel bir kadın, bazen iki kadeh şarap, bazen ise bir baş kuru soğan olurdu ama ay artırmak benim yaşam içim biçimimdi.

Nefs'imize haliyle şeytana yeniliyor muşuz doğru değilmiş bu vs vs vs...

Hayat zaten çoğu rauntta yere sevmiyor muydu insanı, o iblisin de en az kendini iyi sayan insanlar kadar tuş etmeye hakkı olmalıydı bizleri, üstelik bu yenilgiden acı değil de haz alıyorsak direnmek niye?...

Zihnime böyle ahlaksızca düşünceler hücum ettikçe az önce cihat ve kaza coşkusu ile kazandığım sevaplarımın, işgüzar bir el tarafından silinme tehlikesi oluşturduğumun farkındaydım, ama yinede tövbe etmeden yürümeye devam ettim. Aldığım güzel yemek kokularından açlığımı hatırladım, güzel ve sıcak bir çorba hiç fena olmayacaktı. Burnumu takip ederek yürümeyi sürdürüp Çarşı içine girdiğimde kuru sıcak çorbanın erotizmi yerine fastfood türlerinin pornoları ile karşılaşarak, aç mideme karşı güçlü bir savunma ile çarşıdan geri çekildim. Tekrar camii yönünde ilerlerken yol üzerinde bir büfede pide döner ilişti gözüme, evet bu da herkes için kahvaltıya uygun seçenek

değildi ama peynir zeytinle doyunluk hissedene biri değildim. Köyde kalabalık bir aileydik kahvaltılı soframızda ya kocaman bir tepsi kızartma ya da büyükçe tencerede çorba olurdu. Gözüm ve gönlüm bunlarla büyüdüğü için şimdi tek oturuşta yarım teneke peynir ile birlikte bir kilo zeytin yesem belki midem doyardı ama gözüm aç kalkardım o kahvaltıdan. Ve benim gözüm midemde çok daha büyüktür. Yemek konusunda çocukluğumun sofrasından kalan 2 alışkanlığım daha var, bunlardan biri çok ekme tüketmek diğeri hızlı yemek. ekmeği fazla kullanım sebebim önümüze konulan yemeğin benimle birlikte diğeri 6 kişiyi de doğurabilmesi için ekmeği yemekten çok çok fazla tüketmeli katık yapmalıydık. Diğeri ise hızlı yemek, özellikle yaz aylarında her yemeğin hemen sonrasında mutlaka acil bir işim olur herkesten hızlı yiyerek sofradan erken kalkmam gerekirdi. Bu işler evdekiler tarlaya gelmeden önce tütün diktirecek yeri sapanlamak veya tırmık yapmak, tütün dikilecek araziye önceden tankerle su götürüp hortumları fıçılara ayarlamak, veyahutta inekleri etrafı çevrili otlığa bırakarak tütün sepetlerini traktöre yüklemek gibi uğraşlar olurdu. İşler değişsede sistem değişmeyip benim mutlaka bir sebepten ötürü yemeğimi hızlıca yiyip sofradan erken kalkarak tarlaya yetişmem gerekiyordu. Şimdi tüm bunlar artık yıllarca önceki sistemin hatırası olarak geçmişte kalmış olsa da öğretileri tarihten bugüne kendini korumuş zerre değişmemişlerdi. Sayısız iş yemeklerine katıldım, özel korumalık yaptım ve işim gereği ülkenin ciddi iş insanlarının yanında birinci sınıf restoranlarda yemek yediklerim de oldu. Sevdiğim bir arkadaşım veya sevgilimle güzel bir mekanda aslında saatlerce sürmesi lazım gelen yemeklere çıkmışlığım da çoktur. Fakat nerede kiminle olursam olayım masaya oturduğum anda içimde kadim bir şey uyanır, ne kadar önlemeye çalışsam da lokmalarımı hızlandırma psikolojisinin önüne geçemem. Sofra tümüyle donatılıp ve ben o ilk parçayı bir şekilde ağzıma götürdüğüm zaman, hücrelerimdeki tıkanma geni ile aynı anda, tüm benliğimde acil bir tarlaya yetişme dürtüsü harekete geçer.. Yemeğimin yarıya yakını henüz tabağımda dururken ben yarım sepet ekme tüketmek yüzünden tıka basa dolmuş olurum. Bu duruma istisna olan sadece içki masallarıdır, zira masanın ortasında duran büyükçe bir şişe o yemeğin çokça uzun olmasını sağlamaya yetiyordu...

Devamı yarın...

Önemli not: fotoğraftaki kişi, hikayemde adı ve anlamı çok geçen rahmetli canım dedem Salim AYDIN..
YANIMDAN GEÇERKEN BANA ABDESTİNİ ALDIN MI DİYE SORARAK, CUMA NAMAZINA GİTMEKTE....

Cuma'ya gitmeliymişim. Bölüm 2

Ben yine bu bilinçle geçmişten bugüne gelen düşüncelere dalmışken öteki bilincim irademi devralmış olmalıydı, zira elimde pide dönerle ilerliyordum ve bu döneri kaçta aldım peşin mi ödedim kartla mı ödedim hiçbir fikrim yoktu tek şahit olduğum pidemden ısıyıp yenmiş olmasaydı. Diğer bilincimin bıraktığı yerden ben devam etsem de içine konulan turşu bunun benim tercihimin olmadığını açıkça ortaya koyuyordu, çünkü kesinlikle turşu sevmem sırf bu yüzden döneri yemesem de elimde tutmayı sürdürerek camiye ulaştım. Bahçenin giriş kapısında iki dilenci bekliyordu beni, bunlardan biri bütün dikkatini elimdeki dönere odaklanmış cin gibi bakan gözleri ile birlikte, baş hareketlerinin de aynı amaca paralel olarak döndüren siyah bir kedi idi. Diğer ise vücuduna sardığı karmakarışık örtüler altından gözleri hariç hiçbir yeri görünmese de duadan çok cebimdeki parayı ele geçirme isteğini açıkça belli eden tavırlarıyla, yarı oranda önüme kapaklanan sanırım 50'li yaşlarda Bir kadındı. önlerinde Durdum ve sessizce bir süre bekledim, kadın bunu sinsi fırsata çevirerek param için ses tonunu daha da arttırarak yaltaklanmasının aksine, kedinin yüz kiloluk bedeni ve 191'lik boyum ile ilgilenmeyip, sadece benden almak istediği elimdeki döner parçasına odaklanan net, dümdüz dilenmiş şeklini sevdim. tercihim bütünü kalbimle kediden yana kullanıp dönerimi ona verdim. Bence asıl ihtiyaç sahibi varlık kedi idi, üstelik gerçekten ne istediğini sahtekarlık yapmadan açıkça ifade edecek kadar da dürüsttü. Hayvanlarda ahiret bilinci ve inancı yoktur, insanlar dünyevi talep ve arzularından arınıp hatta onları dışlayan tek yerin ibadethaneler olduğunu bilirler. Buralara ancak ibadet edip ötedünya yatırımı yapmak için gelinebilir. Bazıları ise sadece günü kurtarmak için namaz vakitlerini kollar, bunların en başında gelenler dilencilerdir. Herkesten bir şeyler koparmasalar da mutlaka boş dönmeyeceklerine emindirler. Çünkü en iyi onlar bilir ki, Fazlaca içgüdüsel ve mutlak kaderci anlayışlarıyla hareket eden Doğu vicdanı mantıksızdır. Bu sahtekarlığa bir defacık olsun prim vermemekle ne kadar doğru davrandığımı düşünmek mutlu etti beni. O alçağın şaşkın bakışları arasında kediyi tercih etmekle cami bahçesinde şeytan taşlamış gibi soyut bir tatmin duydum. Şadırvan başına giderlerken saçma ve salakça bir mutlulukla gülümsüyordum.Yapay korkularımdan elde ettiğim organik hareketler, tavırlarıma da yansımıştı yine, kadına yaptığım kötülük yüzünden ileriki çeşmelerden akan su sesleri kadar huzurluydum. Gerçek olgulara dayalı olayların neden ve sonuç ilişkisine tabi olan, sağlıklı ve anlaşılır bir duygudurumuna sahip olmadığım için. Soyut ve somut herhangi bir gerçeğim sayesinde, kendi iç huzurumu sağlayabildikten sonra, dış dünyayı çokta sorun ettiğim yoktu. Saatime baktığımda ezan vaktine 6 dakika kalmış olması ile şadırvanda altı boş yerin bulunması psikik gelse de bir an, tüm melankolik hallerime rağmen sırlar dünyasına da pek itibar etmediğim için, ilginç bir tesadüften öteye geçemedi bu. Yüzümde halen devam eden gülümseme ile ilerleyip boş olan yerlerden birini oturarak bu eşit matematiği bozdum. Oturur oturmaz ezan vaktinin son 5 dakikasına girdiğimi ve kalan boş yerleri bakınca az önceki psikikliğin devamına plansız şekilde katkı sağlamış olmamı, hassas psikolojimi korumak için küçülterek tuhafmış gibinin içine sıkıştırmaya çalıştım.Bu düşüncede sabit kalmaya çalışarak hassas algılarımın durumu başka yönlere kaydırma ihtimalini önlemek için, Çeşmemi sonuna kadar açıp ellerimin su ile oynamasına izin verdim. İşte ezan vakti 4 dakika ya düşmüştü, hassasiyetlerimi teğet geçen tehlikeden kurtuldum bak dediğim anda, hemen yanımdaki boş yere birinin oturması ile ruhumdaki ilk artçı şoku hissettim. Uykuda olan tüm kaygı ve bilmediğim korkularım, bu şok ile birlikte kendilerini dışarı atıp, böyle sarsıcı hallerimde toplanma alanı vazifesi gören, yüreğimin ağzında birikiverdiler.. işte yine başlıyorduk....

İçinde veya dışında, insan başına gelen kötülüklerle mücadele ettiği sürece insan kendi yazısından uzaklaşmış. Benim yaşamım çok ağır mücadelelerle geçmiş olmasına rağmen, değil dertlerimden uzaklaşmak yollarım bir sonraki sıkıntıların kestirmeden önlerine çıkmıştır. Keşke hiç mücadele etmeseydim diyorum bazen, zira kendimi akışına bırakacağım yazgı tersine kürek çekerek ulaştığım yerlerden çok daha iyilerine çıkabilirdi belki. Hele ki sağlıksız algılarıma kesinlikle direnmemeliydim. Gözlerimi sınıksız kapayarak önümden akan suya eğilip yüzümü yıkamaya başladım, Korkuyordum ne için korktuğumu bir an unutmamış olsamda hiç düşünmeden hatırladım, ve bu şadırvan korkumun ne kadar saçma olduğunu anlayıp başımı musluktan kaldırarak gözlerimi açtım. Uzaktan bir kişinin daha hızla şadırvana geldiğini ve sanki ezana kalan 3 dakika için camiye değilde, sanki son kalan üç oturdan birine yetişmeye çalıştığını görmek dehşete eşdeğer bir ürküntü yarattı bende. Panikle tekrar gözlerimi kapayıp başımı eğerek yüzüme şiddetle su çarpmaya başladım. Çarptım çarptım, kendimi su ile döver gibi iki avucumla çehremi tokatlamaya devam ettim. Ezan vakti artık boş kalan 4 oturdan yani 4 dakikadan da alta düşmüştü, başımı kaldırırsam kaygılarımdan kurtulacaktım belki, ama buna cesaretim yoktu. Daralan zamana paralel olarak, azalan paralel olarak boş oturaklar dan birinin daha dolmuş olduğunu görecektim olma ihtimalinin düşüncesi dahi, cesaretimi kırmaya yetiyordu. Çevremde gezinen ayak sesleri ve kaç muslukta aktığını kestiremediğim sular, bu kötü senaryonun bileşenleri olarak onlara bakma mı bekliyor gibilerdi. Kendimi şu ile daha da şiddetli tokatlayıp dövmeye devam ettim, kesinlikle kendime attığım bu hastalıklı dayağı hak ediyordum zira o kadına bunu yapmamalıydim. Tanrıya ibadete gelirken yoluma çıkardığı bir garibe yardım etmemek ile kalmayıp, hakkında öyle kötü düşündüğüm için, şimdi hasta ruhumun ayarları ile oynayıp cezalandırıyor olmalıydı beni.

Az önce üç kuruş vermemeşliğimin hatasını giderip, şimdi bütün paramı alması için eteklerinden tutup yalvarabilirdim. Bunun için geç kalmış da değildim, kaç çeşmeden aktığını bilmediğim su sesleri ve çevremdeki topuk takırtılarının arka fonunda, onun ulvi yakarışlarını duyabiliyordum halen. Allah rızası için diyordu, Allah rızası, ve o

Rızaya şu anda belki tüm evrende en çok benim ihtiyacım vardı..

Lakin başımı kaldırıp al, bütün paramı al varım yoğun senin olsun yeter ki beni kurtar ne olursun diye bağırımdan aciz haldeydim. Yüzüme çarptığım suların şiddetinden bir süredir canımın yanmasına rağmen, kendimi kendimin bu şiddetinden koruyamıyordum. Ağzıma üst üste çarptığım sular yüzünden nefessiz kalıp boğulacak gibi olduğum anda durdum. Fakat bunu sonlandırdığım için bilmediğim eksiklik ve garip bir yoksulluk duygusu hissettim.

Kaldığım yerden aynı eylemimiz sürdürmeye başladım, bunu kendime neden yaptığımı bilmediğim gibi nerede olduğumu da tümünden unutmuştum. Kendi yüzünü canavarca yıkama yoluyla intihar eden belki ilk insan olarak tarihe geçmek üzere iken o hududa vardığım anda ezan okunmaya başladı. Ah Tanrım nasıl da büyüktün sen... Çıkmazlarım ile boğuştuğumda pek yardımın olmuyordu ama geberip gideceğimi anladığın anda, her zamanki vaktinde imdadıma yetişerek tüm kudretini göstermiştin yine...

Gözlerimi henüz açamazsamda cami bahçesinde olduğumu algılamam ile birlikte o kutsal kadını, şadırvandaki boşluklar ile ezan vaktini pisişğini hatta o kediyi bile hatırladım. Bozuk bir hoparlör marifetiyle, mahkumları Cezaevlerinde sabah sayımlarının yasal vaktine kaldıran evletin öfkeli anonsları ile, Müslümanları cami safına dizilmeye çağıran ezan sesleri arasında, emir bakımından pek bir fark olmadığını düşünmüşümdür hep..

Oysa anlamasını bilene ne büyük başkalkılar varmış..

.Bir anda çok tatlı hisler kaplamıştı içimi, hocanın o davudi sesi her hece de ayrı bir güzellik de yankılanıyordu. Bu kelebeksi titreşimler ayak tırnaklarımdan saç diplerime kadar tüm hücrelerimi gıdıklamak ile kalmayıp ezâni Muhammed'in coşturucu aksları ruhumun derinliklerine yayılıyordu. Aniden bastıran bu duygu sağanağı içinde ağlamaya başladım. Bunu sevmiştim, gülmek belki daha lazımdır insan için ama onunla rehabilite olma yeteneği yoktu bende. Gülme krizlerine girip bu kadar çok neye güldüğümü saniyeler sonra unuttuğun zaman, bu halimin çok daha komik gelerek insanı kahkahadan çatlatacak kadar bunalıma soktuğunu çetrefilli hallerimden çok iyi bilmekteyim ben. Ağlamaktır bizi asıl rahatlatan ve ne kadar ağlarsan o kadar iyi...

Ağlıyordum derinlerde belki benim bile bilmediğim bir yaranın tezahürü sandığın bu gözyaşlarımı olabildiğince çoğaltıp, gözlerimden bir yük gibi boşaltmak istesem de, bunun için bağlanmam gereken o ilk çıkış kaynağını bulamadım içimde. Ağlayışımı sürdürmemi sağlayacak o kadar çok problemim o kadar yaşanmışlıklarım olmasına rağmen, hiçbiri aklıma gelmiyor ve o anda çok istememe rağmen ağlayamıyordum. Acılarımdan bile faydalanamıyordum, hatıralarını kullanıp, ağlayarak bile olsa rahatlatma mı sağlayabilmek mümkün değildi, olur da iyi yönde katkı sağlarım kaygısıyla bütün anılarım kaçıp saklanmıştı sanki zihnimden. Gözyaşım kesilsede bu durumum acı bir tebessüm oluşturdu yüzümde, gücüm ancak bu kadarına yetmişti. Kendimi çok iyi hissetmediğim kesindi ama biraz önceki korkunç halimle karşılaştırılınca müthiş sağlıklı sarılırdım.

Başımı yerden kaldırıp sıkılı gözlerimi kutsal semaya açar açmaz tepemde dikilen nursuz birinin İŞİD imajı ile karşılaştım. Bendeki şaşkınlığın ondaki meraka çarpmasıyla kaza geçirmişiz gibi üç beş saniye öylece bakakaldık. Selamünaleyküm muhterem iyisin ya inşallah girişine karşın, hassiktir lan pezevenk sen de kimsin cevabına çokça müsait olsamda, önce yutkunup sonra aleyküm selam hamdolsun iyiyim dermiş gibi baktım..

Yine belli bir süre de bu halde bekledikten sonra omuzumu okşayarak maşallah iyisin iyisin söylemiyle peşine takılmamı Arzu ettiğini hissettirerek camiye doğru yürüyüşe geçti. Arada bir geri dönüp yüzüme tuhaf tuhaf bakmayı sürdürse de çirkin gölgesinin üzerimden kalkmasıyla aydınlanan çevrem, ancak başka gezegenden henüz dünyaya inmiş yaratığın merak ve heyecanını yaratmıştı ben de. Şadırvan ile birlikte bahçe de boşalmış etraf tamamen ıssızlaşmıştı, önce kediyi fark ettim, onun için köşeye koyduğum dönerlerini zorunlu ortaklığa gelmiş olan diğer kedilerle mecburi paylaşım içindeydi.

Sonra kadını gördüm ona yardım etmediğim için yaşadığım travmayı atlatmış olsam da artçı şoklarını duyumsuyorum, geç kalmış sayılmazdım işte hala oradaydı mahşer günü yaşayacağımız rivayet edilen o en etkin pişmanlığın keşkelerini hissettim yüreğimde. Tanrım bizi tekrar dünyaya gönder de bütün ömrümüzü sana ibadetle geçirelim diye yalvaracak olan insanların, asla ikinci şansı bulamayacakları çaresizliği ve artık o çok geç kalınmışlığı duyumsadım. Uzay zamanın bir başka benzer boyutu gibi mahşeri vakti de Eğip bükülmüş olarak önümde bulmuştum sanki. O büyük keşkelerin ardına dolaşıp hemen önüne çıkıvermiştim, kaderimin ihtimal sayfasına yazılacak meçhul satırımın yeri henüz bomboştu.. Ve ben bir şekilde elime geçen sihirli kalem ile tam da isteyeceğim gibi doldurmamı bekliyor gibiydi. Cehennem kapısına kadar götürürülsemde, cennete konulmam için hayatî Bir sevap kazanma imkanı verilerek evliyalara mahsus bir imkan sunulmuştu...

İçimden fıskıran fırsatların coşkusuyla titreyen parmaklarım, cüzdanimi güçlükle yakaladığı anda, bütün paramı çıkarıp ona doğru yürümeye başladım. Etrafta kimse olmamasına rağmen ellerini boşluğa kaldırmayı sürdüren kadını, bu semavi görüntüsü ile cennetimin anahtarını gelip alabilmem için avuçlarında tutuyor gibiydi.

O benim ahiretimi garantilememin tek çaresi, o Nadide Cennet şaraplarının baş sakisi, ah o bahsi geçen ceylan gözlü taze göğüslü hurilerin büyük pezevenki işte tam on adım ötemde idi.. Adımlarımı daha da hızlandırdığım anda namaza yetişmek için bahçeye hışımla dalam bir Müslüman korkutmuştu beni, neyse ki kadının havada asılı eline aldırılmayıp koşarak camiye ilerlemesiyle rahatladım. Kadının avucuna üç kuruş sıkıştırma yoluyla Az kalsın o kopacaktı bana ait Cennet anahtarını, kadının tüm ilgisi gidelim peşindeydi, başıyla onu takip etmeyi sürdürdüğü için tam karşısında olmama rağmen henüz beni fark etmemişti. Oysa hiçbir sevap ehlinin erişemeyeceği bir arzu ve tutkulu bir aşk ile hemen önünde ona geliyordum.

Belki son üç adımım kalmıştı ki o hala gideni takip eden başını benden yana çevirmeden ettiği yaltaklanışlarında âni bir gariplik oluştu..

Allah rızası için yardım, Muhammed başı için sadaka nakaratlarının arasına standardın dışında kelimeler iliştiirmeye başladı.

Allah senin belanı vere seni orospu çocuk, Muhammed senin başını *oka soka, senin ağzına kocam sıça seni piç soyu köpek finaliyle, dua ile başlayan iğrenç beddualarını sonlandırıp nihayet önüne döndüğünde burnunun dibinde beni

buldu. Sanırım her ikimiz de şoktaydık, Fakat benim yaşadığım şok öylesine büyüktü ki paramı artık ona kaptırmak istemesemde elimin hareketini durduramıyordum. Sanki elim değil de param kendisi gidiyordu ona.. Her ne kadar yine yüzünü göremesemde pis çehresine insansı bir maskeyi oturttuğunu hissedebiliyordum, kendimi engelleyemeyişimin sebebini bu hisse aldanmakta aramak da mümkün değildi. Hareketlerim ağırlaşmış olsa da uzatmayı sürdürdüğüm elimin kendisine gelmesini beklemeden paramı orta noktada karşılamak için o bana doğru kendi elini uzattı. İşte tam bu noktada aramızdan cami bahçesine koşaradım giren bir adam -ki o ne güzel bir müslümandır- ellerimize sertçe çarpmasıyla irkilip saçma etkinin salak hipnozundan kurtuldum. Parama ulaşmasına iki karış kala elini teğet geçerek hepsini kendi cebime attım. böylelikle tümünden amaç kesildiğim embesilliğimden de kurtulmuş oldum. insanın vicdanından olduğu kadar ahmaklıklarından da pay isteyen bu gibi zındıklar elbette her yerde vardır. Fakat bunların belki en son bulunması gereken yerler ibadethane önleri olmalıydı.. Belki de bu reziller kendi felsefelerinde haklılardı, değil mi ki insan vicdanının en zayıf, ahlakının ise en güçlü oldukları yerler ibadethanelerdir, birinin zayıflığı ve diğerinin güçlü olduğu bu çapraz dürtülü insan sarhoşunun, en savunmasız ben nadir salaklığından nemalanmak için buralardan daha uygun yerler yoktu. Bu tür insanlar için ise ahlaken ve vicdanen çökmüş olmalarının karşılığında ibadethaneler en ciddi gelir kapalıydı..

Fahişelerin koynumuzdaki sıcak varlıkları ile tenimize değil de, paramıza olan tutkularının bir benzerini cami kapısındaki dilencide görmem kendi paramdan tiksindirdi beni. Herşeyin ulancası düştü akıma, şöyle okkalı bir küfür sallamak istesemde yüzüne, hala koruduğum şüpheli olsa da abdestimi ve beni nerelere saldıracığını ön göremediğim hasta ruhumu düşününce vazgeçtim bundan. Ancak dilime düşmese de önleyemediğim iç söylemlerim zihnimde hala devam ediyordu. Eğer orospuluk bir kavram ise, ten fahişeleri değil cami avlusuna tüneyen bu kadın gibi riyakarlar, ya da din ile Allah ile aldatan ahlaksız kişiler daha fazla dolduruyordu bunun içini...

Fahişeler sana değil elindekine talip olduğunu en baştan ortaya koyan en az o kedi kadar dürüstlerdi. bunun karşılığında ortaya çıkan eylem istisnasız erotizm ise, bunlardaki vicdan ve ahlak ile sadomazo idi. Midem bulandı ve bunu cebimdeki parama bağladığım için hepsini tekrardan çıkarıp parçalayarak galoş sepetinin içine attım. Bu yükten kurtulunca mide bulantımında biraz olsun geçtiğini hissettim, kadına olan nefretim devam etse de bunu unutmamı zihnimde hala devam ediyordu. Eğer orospuluk bir kavram ise, ten fahişeleri değil cami avlusuna tüneyen bu kadın gibi riyakarlar, ya da din ile Allah ile aldatan ahlaksız kişiler daha fazla dolduruyordu bunun içini...

Cami kapısından içeriye adımımı attığım anda hemen sağındaki büyük ve parlak çini duvarda kendimle göz göze geldim. Yüzüm kıpkırmızıydı az önceki mekruh düşüncelerimle evine girdiğim için tanrıya karşı bir mahcubiyet rengi zannettim önce bunu fakat hemen ardından suratım yanmaya başladığında bunun sebebini anlamam zor olmadı, Zira şadırvan başında kendime yaptığım işkencenin tüm başarısı yüzümdedir. O İŞİD kılıklı herifin neden dönüp dönüp yüzüme bakmaya devam ettiğini de şimdi anlayabilmişim. Suratım ateş gibi yanmaya başladı artık, acısını hissedebilmek bile ancak kendisini görmemle mümkün olabilmişti. Kendim başta olmak üzere diğer bütün insanlara tuhaf gelmeyecek bir yanım varmıydı benim acaba? Bendeki varlık birliğini toparlayabilmek evrendeki tüm yıldızları çantaya doldurmak kadar imkânsızdır. Bedende acı, ruhta herhangi bir sıkıntının olmadığı bir hayat elbette monotondur ancak, böylesine çok yönlü yükler altında kalmak günbegün süründürür Zira onlar ölümcül olmayacak kadar tehlikelidir. Beynimin ağır çekim düşüncelerinin hareketlerimi de yavaşlatması yüzünden, cumanın bir başına kılınan ön namazına geç kalsam da müezzinin gametleri eşliğinde toplanan cemaate uyararak arka saflarından birine yetişip müminlerin omuz aralarına sıkıştım.. Hutbenin konusu namazdı, namazın ilk olarak elli vakit verildiğini söylüyordu hoca, Hz peygamber bu elli vakitle dönerken yolda musa'ya rastladığını ve onun Hz Muhammed'e namaz miktarını sorunca senin ümmetin bu kadar çok namazı kılamaz geri dön ve bunu düşük dediğini, sonra peygamberin geri dönerek 45'e düşürdüğünü, Musa'nın bunu da çok bulup peygamberi tekrar geri gönderdiğini anlatıyordu. Bu gidiş dönüşlerinde namazı daha da indirttiğini ancak Musa'nın yine her defasında çoktur deyip peygamberi geri yolladığını, bu gidiş geliş periyotları sonun da namaz beş vakite kadar düşürülürse de Musa'nın bunu da çok bulup Muhammed'i tekrardan geriye dönmeye teşvik ettiğini ancak Muhammed'in Tanrı karşısına bunun için artık çıkmaya yüzü olmadığından ötürü beş vaktin sabit kalıp, bu beş vaktin 50 vakit sevabı eşit olduğunu anlatıyordu. Bu konuyu başka bir yerde de okumuşluğumu hatırladım, yazarı her ne kadar matematik profesörü olsa da Müslüman olamamış biri olduğu için şöyle diyordu o müşrik; Günde 50 vakit namaz kılan bir insanın geriye günlük 36 dakika vakti kalır "hiç ölmeyecekmiş gibi bu dünya için, yarın ölecekmiş gibi ahiret için çalışınız" hadisini göz önüne alırsak eğer, namaz ilk verildiği gibi 50 vakit kalsaydı biz bu 36 dakikada dünya için ne yapacaktık? bu cevap muallak... Buraya kadar olan onun sözlerinden hatırladıklarım. Şimdi konu üzerine birazda ben düşününce galiba muallak olan hususları çoğaltmaktan başka bir sonuca varamayacağım.. Zira evrenin sayısal işleyiş döngüsünü, kısıtlı bilgilerimizle bile hesap edince tanrının matematikten anladığı tartışılmaz bir gerçek olarak ortaya çıkmakta. Bir güne ne kadar vaktin sığabildiğini o elbette bizden çok daha iyi biliyordu, Bu yüzden pardon yanlışlık oldu diyerek bunu düzeltmenin küçük mantığını dahi onun büyüklüğüne yakıştıramam..

Şimdi ben cami içinde bile bu mekruh düşüncelerin saldırısına uğruyorsam işte bu gerçekten şeytan işiydi, şimdi tüm bunları kafamdan atmalı aklımı değil içgüdülerimi işletmeliydim. Bunların mutlaka benim bilmediğim açıklamaları vardı, hem imanda her şey mantık değildir. Dogmaların değil sadece mantığı olan şeylerin benim bağıllığımı hak ettiğini düşündüğüm için, dînin safsatalarını tümüyle şiddetle reddetmişimdir. Oysa çok sevmiş olmama rağmen beni terk ederek giden ve asla benim bağıllığımı hak etmediğini mantıken açıkça görsemde yine de bağıllığımı sürdürdüğüm insanlar da var...

Şu halde oldukça mantıksız ve yarı imansız biri olarak, benim böyle bir çıkarsama yapma çapım da haddim de yoktur.

Kendi içimdeki eksiklikleri gideremiyorken, her iki âlemi boşluklarını doldurmaya çalışmak, ileri derecede ahmaklıkla mümkün olabilir. kim peki kim bu ahmak? baş harfi ben!
O sebep, sadece ibadete odaklanmalıydım, bu güncel ve dış dünyamı paralel bilinç farkındalığım ile birlikte, camiye gelirken yolda ve zihnimde karşılaştığım günahsı şeyler için bugün ilk defa tövbe imkanı bulup, namazımı cemaat içinde mükemmele yakın şekilde kıldım. Namaz bitti ve herkes ağır aksak adımlarla içeriği boşalttılar. Kapılar kapandığında tanrının evinde sadece ben kalmıştım. Misafirlik yaradanın evine olunca ziyaretin de en uzun olanı makbul olmalıydı. Tesbihim bitince onu elimden bırakarak avuçlarımı açıp duaya başladım. İçeride benden başkasının olmayışının verdiği rahatlıkla yükselttiğim sesimin, cami kubbesinin simetrik akustiğine vurarak geri dönüşleri tüylerimi diken diken eleştirmişti, Duyduğum sesin bana ait olduğunu bilmeme rağmen, mistik etkisinden kurtulabilmem mümkün değildi artık. Yüreğim alev almış yanıyordu ve hemen üzerindeki kalbi tencere içinde, su gibi ısınıp kaynamaya başlayan imânın ağzımdan dualar yoluyla su kabarcıkları gibi çıkararak cami kubbesine varacakları anda ardı ardına patlayıp kayboluşlarını duyumsuyordum.. Kalıcı olması gereken anlamlar sanki buharlaşıyor içimdeki mana henüz tanrıya varamadan yok olup, güneşe uçmaya çalışan ikaruslar gibi yanarak ölüyorlardı sanki. Başarısızlığım yıldırma beni, tanrıya böylesine yaklaştığımı hissetmişken üzerine gitmeli modumun eline geçen fırsatı değerlendirmeliydim. Hırslarım daha da şiddetlendi, sırf cami içinde değil bütün âlemde tek kul ben kalmışım ve herkesin ahiretinin vebali bizzat üzerimdeymiş gibi baskın bir ısrarla duaya yüklendim. Fakat az sonra aniden kestim, zira tanrıyı bu kadar zorlayıp kendi objektif tasarrufunu etkilemek de istemedim..

Hak ettiğim iyi şeyler varsa elbette ki el açmadan da verirdi bana o. Bunun için dışarıdaki iki yüzlü çift zihniyetli dilencinin riyakarlığına bürünecek değildim. Şu Duygudurumunda Kedinin tavrı bana daha çok uygundu belki ama, kendimi sırf camii ve namazda tanıtmamı gerektirecek kadar resmi ilişkimizde yoktu Tanrı ile. O bendeki benleri benden daha iyi bilir, hatta benim henüz karşılaşmadığım yanlarımı da iyi tanırdı. Zira o makamla yakın tanışıklığım, istediklerimi vermese bile tıpkı o dilenci gibi ardından küfür etmeyeceğimde bilinmesini sağlıyordu. Böyle düşününce aslında tanrıya karşı ne kadar riyakarsız olduğumu ve onun da bunu muhakkak biliyor olmasının gururuyla kabardım. Bu şişkinlik meleklere secde ettiren Adem babamızın egosu kadar değildi belki tabii ama yine de bana iyi gelmişti. Sonra riyakarlık korkumuzum sebebi bizden değil de, tanrının bizi göremeyeceği kör bir noktadan muaf olmamız düşüncesi yüzünden olabileceğini kavrayın ca tüm o gururlu Kasıntımlarım çöküverdi. Evet birçok insan için olduğu gibi benim için de geçerli olan sebep maalesef buydu.

Yoksa insan karakteri yalaka kalığa uygun olduğu kadar, eğer istediğini anlamamışsa ve yaltaklanan makam bunu duymuyorsa riyakarlığımız o dilencinin tavırlarıyla birebir örtüşüyordu. Hatta bazılarımız tüm talepleri karşılanırsa bile, karşılayanın ardından zevkle küfür edebiliyorduk. Kaldı ki Tanrı, dualarımızın karşılığını hemen vermemiş veya geciktirmiş ise eğer, o naif yanımızın hemen altında korkudan edemeyeceğimiz en esaslı küfürler saklı değil miydi. Tanrı bunu bilmeyecek kadar saf mıydı, yermiydi ulan bunları...

Kendimi çok iğrenç hissetmeye başladım yine, dışarıdaki o dilencinin kul karşısındaki alçak halinin bin beter durumunda tanrının karşısındaymiş gibiydim.. Canımın yandığı geçmiş haller yüzünden ona eski isyanlarımı düşünüp ve hemen dilimin altında güçlülükle sakladığım ağız açılmadık küfürleri hatırladım. O küfürlerde kendimi tutma sebebimin tanrıya saygımdan çok ondan korkularım olduğunu hatırladım. Bu günahkar algılarımın zihnimde ağırlaşarak, taşınamaz bir kütleyle dönüştürdüğü kafamı daha fazla yukarıda tutamayıp secdeye bırakiverdim.. Tanrıya ve kendime olan utancımdan başımı kaldıramamak bir yana tüm yerkürenin ağır kütlelerini omuzlarımda hissetmekdeydim. Cami yolunda yaralı bacağımın kazâ niyetine attığım adımların Tanrı katında makbulu silinmiş ve az önceki namazdan kazandığım bütün sevaplar uçup gitmekle de kalmamış, daha çok günahına bulaşmış olarak alnım ilahi bir tutkal ile secdeye yapıştırılmıştır sanki..

Belki 5 dakika öyle kaldıktan sonra ivedi olarak sevap kazanma arzusu oluştu içimde..

Bu tutkunun gücünden yararlanarak ayağa kalktım ve köydeki hocaya küstüğüm andan itibaren, geçmiş tüm kazâlarımın niyetiyle sonunu ön göremediğim bir namaz serisine başladım. Böylelikle bir nebze olsun ruhsal dengem sağlanmış olsa da, bilincimin bağı kopmuştu yine. Bedenimden tümüyle ayrılmış olarak ruhsal ve içgüdüsel bir özerklik içinde kıldım, kıldım, çok kıldım. Kaç rekatta bir selam verdiğimi hangi duaları okuduğumu bilmeden, metafizik coşkunun bütün derecelerini tek yönlü kademe kademe aşarak, imânın o en güzel ve yoğun kıvamına varacak kadar huşu içinde kıldım. Temiz ve katışıksız inanç sahiplerinin yanından geçerek belki ancak velilerin ulaşabileceği içkin bir hududa varmıştım. Hiçlik'ten yeniden maddeye dönüşüp içimde yeni bir ben doğuruyordum sanki..

devamı ve son bölüm yarın...

Önemli not: fotoğraftaki kişi, hikayemde adı ve anlamı çok geçen rahmetli canım dedem Salim AYDIN..
YANIMDAN GEÇERKEN BANA ABDESTİNİ ALDIN MI DİYE SORARAK, CUMA NAMAZINA GİTMEKTE....

Cumaya gitmeliymişim. Bölüm 3 (son)

Bilmem artık kaçınıcı selamı verdiğim anda bir sıcak el hissettim sağ omzumda, önce bunu sevap meleğimin yorgunluktan bana yaslanması zannedip ürperdim, hemen ardından yumuşak bir sesin "yeter artık mübarek yeter, vaktidir" demesiyle öylece kaldım. Titriyordum ama üşüdüğümünden değildi bu ve o eli hala omzumda hissediyordum. Bekledim, bekledim, bir süre bekledim fakat ne o el ne de titremem geçmedi. Sonra bu meleğin sevap meleği değil de ölüm meleği Azrail olduğu kanaatine vardım. Yeter artık vaktidir derken de canımı almaya geldiğini ilan ediyordu işte. Kalbim ritmini arttırsada ölmek üzereyim zannettim. Zira köyümden de biliyordum ki tarlaları sulamak için kullandığımız pancar motorunun, bilinmedik bir arıza sebebiyle tamamen durmadan az evvel, egsozundan kara dumanlar saçarak son kez tüm gücüyle çalıştığı olurdu . Sanırım kalbimin de böylesine şahlaşının sebebi, sonumun o mechul sonsuza geldiğinin göstergesiydi. Ama korkmuyordum ölümden, yaşamımın 3/2 sini ölüme heran hazır yaşamışımdır, hani bir düğme olsa ve basıp hemen öleceksin hiç tereddüt etmezdim hiç!..

İntihar benim için hep amaçtı, bu amaca halâ varamamış olmamın iki sebebi vardır. Bunlardan Biri yaşamın bizi hiç bırakmayacakmış gibi gelen rengarenk çeşitliliğinin, kısa ya da uzun vadeli etkileri önümü keserek. Sevgi veya sevgili kuzu ile oyalama gayreti. Bir Diğeri ise Urgan ile kendimi asmak ya da silahla kafama sıkamak, kendimi bir aracın önüne atmak, veyahutta ne bileyim yüksek bir uçurumdan kendimi yoluyla infazımı gerçekleştirerek, kendime kıymayı istemememdi... Zirâ yaşıyorken sürekli acı çeken bir insanın, ölürlen bari canının yanmasını istememek gibi bir haddi peydahlıyor içinde.. Dünyada herşey somut parçacıklardan ibaretti, Cebrail başta olmak üzere hayata dair meleklerin hiçbirini görememiştim. Bari ölmeden evvel bu ölüm meleğini kısa bir an'da olsa görebilmek umuduyla gözümü açarak omuz hizama döndüm. Şaşkınlıklarımın hangi birinden başlayacağını bilemiyordum bugün, zirâ karşımda şeytan değil, belki ancak rüyalarda görülebilen nur yüzlü mübarek bir ihtiyar, kar beyaz kıyafet kombinasyonuna fazlaca uygun şekilde, kıvrımlı arabesklerle göğsüne dökülmüş olan ak sakalları ile bana bakıyordu..

Israrla uzattığı peçetelerin maksadını ilk başta anlamasam da, elime aldığı anda maruz kaldığı sıvı sebebiyle, verdiği peçetelerin ağzımıza attığımız şekerli sakızlar gibi, avuçlarımda kaybolduğunu gördüğüm anda sebebi anladım. Böylece tıpkı yüzümdeki tahribatı Cami mozağindeki yansımada görmemle acısını anlamam gibi, bu peçeteler sayesinde ellerimdeki ıslaklığı vücudumun tümünde hissetmekte de gecikmedim..

Deniz'den henüz çıkmış gibi sıırıslıkladım. Öyle ki, elime tutuşturulan onlarca peçete tenimde değdiği ilk yere yapışıp kalıyorlardı, ıslaklığımı hiçbir fayda sağlamadıkları gibi yüzümün yangınını tekrardan duyumsamakta başka pek işe yaramamıştı sanki. En çok peçete orada birikmişti, ancak usta sihribazlara özgü bir marifetle, ardi ardına uzattığı onlarca peçetenin ıslaklığım içinde boğulup gittiğini gören bu sevimli ihtiyar. Yüzünde bir çocuk neşesi ile tebessüm ederek, cebinden bez mendilini çıkarıp bana verdi. Sonra gözlerime bakarak, Allah ibadetini kabul etsin, mendilde hediye diyip elini omzumdan çekti ve hemen yanımda namazına durdu.

Yüzümün her yanı belli noktalara yapılandırılmış yara bantları gibi duran peçete parçaları ile doluydu, artık bir şekilde kendime geldiğimi varsayıp ellerimi açıp duaya yönelecek iken anlık bir refleks ile vazgeçtim bundan. Zirâ son düşüncelerimde göstermiştir ki dışarıdaki riyakar dilencinin benim karşımda olduğundan çok daha çirkin durumdaydım Tanrı karşısında...

Yaklaşık iki saattir katışıksız bir ibadet ile kendimden geçerek, her Mümine nasip olmayacak kadar üst seviye ihlase tırmanmış olmama rağmen, bunun karşılığı olarak Tanrı dan küçücük bir istekte bulunmaya dahi utandım. Hatta onun evinde olsam da belirsiz adreslerine yaltaklanarak, iltifat etmekten bile sakındım. Fazladan bir kazanç elde etmek için değil, yaşaması için bir dayanak arayışı ve ruhum için hayatî olanı almaya girsemde içeri , ne alıp ne bıraktığını bilmeyen ahmak bir hırsız gibi ayaklarım ucuna basarak sessizce ayrıldım onun evinden. Hala sıırıslıkladım dışarıdaki ılık meltem'in esintisinin, nemli vücudumda meydana getirdiği elektriklenmeler, içgüdülerimin alıcılarını belli bir tatlılıkla gıdıklıyor gibiydi. Daha önce bir benzerini yaşamadığım bu trans türünün etkisine kapılıp, üstelik bunu da tanrıya ibadet yoluyla deneyimlemiş olsam da, ne günah ne sevap her ikisini de. Duyumsamıyordum...

Keşke o ihtiyar yerine gerçekten Azrail gelip canımı alsaydı diye hayıflandım. Ölmek için güzel bir mekan ve güzel bir gündü bugün. Böyle düşününce aklıma yurdumun bilinen büyük camilerinden birinde yaşanan olayı hatırladım. Ramazan ve tamda kadir gecesinde bir şahıs cami içine dalarak üzerimde bomba var diye bağırmaya başlamıştı. Korku ile Panikleyen cemaat çıkış kapisına aşırı bindirme yaptığından onlarca kişinin yaralanmasına ve sanırım bir kişinin de ölmesine sebep olmuştu. Sonra bu kişinin meczubun biri olup üzerinde de bomba bulunmadığı anlaşıldığında, geri dönen aynı cemaat tarafından acımasızca dövülerek hastahanelik edilmişti. Bu görüntüleri Tv de izlerken içimin nasıl ezildiğini hatırladım. Hayır o meczuba değil ben en çok da o müslümanım diyen cemaate üzüldüm. Zira Yaradana imanını ortaya koyup gündüz orucunu tutarak, akşam afiyetle iftarını açmış, bununlada yetinmeyip Onun emridir diye camiye Teravihe gitmişsin. Tanrının kendi evindesin, bomba gerçek olsa ne olur, neden bu kadar can korkusu nereye kaçıyorsun?...

Bin yıl yaşasan zaten öleceksin ve ölmek için oradan güzel bir mekan ve daha iyi bir zaman var mıdır?..

Üstelikte Kadir gecesı, o bombadan paramparça olsan bile on saniye sonra ne sorgu, ne sual, ne Sırat köprüsü, ne Araf direk cennettesin!.. Tanrım bu ne güzel bir fırsattır düşüncesiyle hareket edip, en azından o günlük ibadetini

yapmış olmanın gönül rahatlığıyla şahlanarak, kendini kutlu eceline bırakması gereken o muhterem cemaat... Bir yıl, azıcık arkadaş azıcık, sadece birazcık hadi deki bin yılcık daha nefes alabilmek için bizzat bombaya değilde çıkışı koşuyorlardı. Korkudan çıldırmış halde birbirlerinin önüne geçebilmek için ezilip ezdiklerine göre, şüpheli de olsa belki bir parça imanları vardı ama inançları yoktu. Yani benim tam tersimdirler...

Cami bahçesi boş ve net bir sessizlik içindeydi , o dilenci kadın sonraki vakite kadar olay mahallinden ayrılmış, kediler ise çatıların güneşine uzanıp artık doymuş karınlarının keyfini çıkarıyor olmalıydı. Her yer fazla huzurlu, hatta ruhumu işkillendirecek kadar sessizlikle kuşatılmıştı. Bu durumdan bile korkmuştum, fırtına öncesi sessizlik algısının gözle görülür olduğu kadar, sanrılar ile beslenen boyutu sakat ruhuma eklenince, kendimi tehlikdeymiş gibi hissetmeye başladım.

İçerideki o nur yüzlü ihtiyarı bekleyerek kendisi ile tanışıp konuşmayı çok istesem de, bugün başıma gelebilecek fazladan bir olayı daha kaldıramayacağımı düşünüp, zihnimin güvenliğini sağlamak için bir an önce evime gitmeye karar verdim.

Hızlı adımlarla yürüyüşe geçtiğimde içini yararak ilerlediğim meltem'in halen devam eden kelebek etkileri ile birlikte, tenimdeki elektriklenmelerde artmıştı. Tabi aynı oranda acıyı hoyratça hırpalanmış yüzümde duymaya başladım. Önce eczaneye uğrayıp yanan yüzüm için önerebilecekleri bir ilaç, bacağımın yarası için de pansuman malzemeleri almalıydım. Başımı yukarı kaldırdığımda tek bulup parçası dahi görünmüyordu, bu çıplak gökyüzünü bile bir tesettür gibi kullanıp, ısrarla kendini göstermeyen Tanrı, ben seni sadece hissediyorum. Oysa sen benim varlığımın çekirdeğini görüyor ve asıl kimliğimi benden daha iyi biliyorsun. Seninle dua veya ibadet denen şeylerin dışında da iletişim kurarak, başka enstrümanlar yoluyla tek taraflı da olsa konuşmuşluğumuz çoktur. İmanımın aramda boşluklar bulunduğu muhakkak fakat bunlar birer uçurum değil. Yine en iyi sen biliyorsunki sana olan inancım sahibine bir hayvan sevgisi kadar net ve düz! Ve yine en iyi yine sen biliyorsunki çıkış kapısına değil, o bombaya ilk ulaşan olmak için ezilmeyide sevip sayarım. Bugün okeyde üç arkadaşım dördüncü olmanın cazibesi yerine, işte gördün senin rican ve Dedemin hatırı için de olsa evime geldim. Fakat bunu yapmakla bile günahımı işledim ya da kazandığım küçücükte olsa sevapçıklarımı dönüyorum evime ? İşte görüyorsun Tanrım, ben nunu bile bilmiyorum onu da en iyi sen biliyordun...

Cami bahçesinden çıkıp şehrin hoyrat sokağına daldığımda, zihnim yine kendi devir gücünde dönmeyi sürdürüyordu..

Nefsimin açgözlülüğüne kapılarak, onun arzulanmış günahları eğreti gelinler ve sevimsiz kumalar gibi ardı ardına imanım üzerine getirmek, benim kronik rahatsızlıklarından biridir.

Arzularda takılı kalmanın kişilik gelişimini katledip ileride psikolojik bozukluklara yol açılabileceği uyarıları, belki çocukluğumda erken teşhis ve tedavi yoluyla yapılmalıydı. Gerçi başımızda ne anne ne baba ne de hemen her çocuğun sahip olduğu ailem vardı. Bu yüzden kendimden başka beni denetleyen kimse olmamış ve benim var olan diğer sakatlıklarımın yanında bu tür şeyler rahatsızlıktan bile sayılmazdı.

Şimdi artık bilinç tek parçada bütünleşmeyi başararak, beynim ve ruhum ortak paydada buluşup olağan bir norm ortaya koymayı beceremiyor. Ağacın ancak yaşken eğilebildiği gibi, insan ruhunun da zamanında bir kalıba dökülmesi gerektiğinden mütevellit, beni bu kadar hırpaladığı için onunda haklı sebepleri vardır diyordum. Zira şimdi gittiğim onlarca psikiyatris, kendime benim ben dememle bile, bana dair bir kimlik kazandıramıyorlar artık. Hatta şu durumumun temsillerini anlamlandırarak tercüme edebilecek yapıya da sahip değilim. Bizzat bunları yaşayan olmama rağmen, Yazarak anlatmak da yetersiz kaldığım gerçeğini, mektepsiz ayrıca tümüyle köylü kalemim ile değerlendirerek, Derya'da bir iç su kadar bile sayılmayacak yetersiz edebiyatımla sındağmda, yazdıklarımı okuyanın da beni anlayacağını sanmıyorum. Zira bu çetrefilli hallerimin sözlü veya yazılı sunumu zor, tezekten gül yapıp anlamlandırmaya benziyor sanki biraz bu. Şimdi içimdeki tüm sakatlıklardan veyahut iyi ve belki sağlıklı yapılardan örnekler toplayarak, illa bir ifade biçimine sokmaya çalıştığım işte şu anda, maksadımın yüküne birazcık da olsa el atması gereken ruhumun, hasta yatağından muzipçe sırttığını hissediyorum. Kısacası benim Yaşadıklarımı yaşamayana anlatmak....

Hayatımda rutin bir Devamlılığı olan biri nefes almak ise diğeri hüzdür bende. Yaşamın cehennemi içinde, kısa aralıklarla da olsa cennetin kapısından içeriye bakmak, ancak nefsimi uymakla mümkün. Belki de bu yüzden hazlarım önemlidir. Keyif verdiğini düşündüğüm ne varsa onu elinde bulunduran güç ve yegane zayıflık nefsimdir benim.

Ânı yaşamaya odaklı biri olarak ben, karşıma ancak istisna çıkabilen tüm güzelliklere talibim. Hayatî ihtiyaç duyduğum şeylerden turalım da, hoşuma gideceğini umduğum alalade olasılıklara kadar geniş bir algı yelpazesi içinde, zaafılarımı içeren her ne varsa bunların bana örtülü bir dayatma olduğunu düşünürüm. Keyif ve Neşe verip, huzur ve haz içerende varsa çok çabuk alışkanlığa dönüşüverirler, sörf bu yüzden uyuşturucu türleri ile de çokça başımın ağrıması vardır.

Güzel olan her şeyin cazibesi çok çabuk kendine çeker beni, bunlardan vazgeçebilmem yerlerine daha iyilerini koymakla mümkün olabilir ancak..

Sahte de olsa bir parça huzur veren hemen her şey aynı zamanda mutlak zorunlu olma özelliği taşır, anlamdan yoksun yaşamımın minicik hoşluğu, kaotik iç dünyanın dinlenme arasında ruhumun tebessümüdür bunlar. Bu ıslah olmaz zaafılarımı ne programlayabilme ne de doğasını değiştirebilme gücüne sahibim, Zira haz ve arzu Kendi başlarına buyrukmuş gibi hareket etseler bile asla tek başlarına değildirler. Onların en büyük destekçisi güzele karşı zaafım ve en etkili azmettiricisi ise mutluluğa açlığımdır. Neyse ki toplumsal ahlak kuralları benim kafamda daha da

katı yasalarla sabitlendiğinden, sapıklık veya sapkınlık içeren hiç bir düşünce zihnimin içinde bulunmamakla birlikte, tüm âlemin namusunda kırmızı ışıktaki bile geçmeyen en esaslı temel'e ve karaktere sahibim. En azından bu açıdan bari sağlıklı kalabildiği için, diğer tüm ahlaksızlıklarıyla ahlaksızca gurur duyan saçma bir mutluluk hissi oluşuyor insanda....

Benim bütün kusurlarım hep kendime dönüktür, nefsimin hataları başta olmak üzere tüm diğer yanlışlarımın tezahürü kendi içimde olup biter. Belki çok şiddetli sarsıntılarında etrafa dökülsem bile, mutlaka ama mutlaka kendi içime yıkılırım...

Bu esnada kapı çaldı evdeydim...

En son pide döner almış olan diğer bilincim, şimdi de elinde eczane poşeti ile evimin salonunda oturuyordu bedenimi...

Kapıyı açtığımda apartman görevlisi içeride çöp olup olmadığını sordu yok deyip gönderdim. Aslında evet var benim demeliydim, salona dönüp hala elimde tuttuğum poşeti açtığımda, yüzüm için olduğunu düşündüğüm merhem, bacağımanın yarası için de gazlı bez ve batikon çıktı içinden. Tüm bunları sanki ben almamıştım Zira bu alışverişin hiçbir evresini hatırlamıyordum.

Kafamın çok parçalı ve zihnimin böylesine yoğun olduğu zamanlarda, ara kesitlerle de olsa bedenime ayak işlerini yaptıran biri peydah olmuştu içimde. Bu kişiliğimin varlığını yıllar önce fark etmiş olsamda, diğer sorunlu yanlarımla uğraşmaktan kendisine zaman ayıramadım. Önem de vermedim zira yakın zamana kadar böylesi hükmü yoktu üzerimde. Zihnim başka saçmalıklarla meşgulken bedenimi alıp gittiği bu ara kesitler önceden belki birkaç dakika sürüyordu. Oysa şimdi en az yarım saattir bedenim bana ait olmadığına göre, bu yeni bilinçsizliğim bit bilinç olarak gün geçtikçe güçleniyor olmalıydı.

Ona karşı savaşsam cephe nerde başlayıp tam neremde bitiyordu? Ayrıca içimdeki dürtü ve duygularda kim dost kim düşman nereden bilecektim? Bu kendiliklerim ile asla baş edemeyeceğime göre onlarla yaşamaya alışsam bile ne kadar güvenebilirdim?

Beni benden devraldığı esnada yarı kuru tenim üzerine taze terlemeler eklediğini görüp, bacağımdaki sızıya da bakılırsa bedenimi nazik kullandığı da söylenemezdi.

Üstelik o ben, bu ben'i hiç tanııyordu da, çünkü tanıyor olsa elbetteki damak zevkimi de bilir, benim yemem için aldığı pide dönerime o nefret ettiğim turşuyu da elbette koydurmazdı...

Tüm diğer önlenemez unsurlarım gibi, bu kendime yabancı yeni iradeyi de, idare edilebilir kılmalıydım.

Başıma büyük bir iş açmadığı sürece o da ben'di ve benden di elbet. Bir gün sosyal yaşayışımı ileri derecede etkileyip, başkaları da benimle beraber onun yüzünden bir sorun yaşarsa eğer, kendisini benden saymıyordum ama insanlar yine de onu ben bilecek cezasının infazını benden isteyeceklerdi...

Tıpkı diğer bilinçlerimin meczuplukları ve kesinlikle hatırlamadığım duygusal taşkınlıklarından sorumlu tutularak, zorlukla akıl hastanelerine yatırılışlarım ve yine bir başka bilincimin saldırganlık suçu için cezaevine koyulmalarım gibi...

Bu çetrefilli yapının iç mimari kısmını kimseye açıklayamaz anlatamazdın, o sebep gittiğim her hastanede beni gören doktor despot bir yüz ile yanındaki hemşireye dönerek; yatışını yapaalım hastanın nakaratını tekrar etmeli..

Ve çıktığım çoğu mahkeme de beni dinleyen hakimin, önce önündeki katip'e yaz kızım direktifi vererek; sonra ise yüzüme hiç bakmadan yanımdaki polisler döndü; tamam tutuklandı, çıkarın şahsı çıkarabilirsiniz demeliydi...

İlla gözle görülür bir ceza çekmeliydin, ancak böyle rahat edebilirdi münezze toplum...

Belki dünyanın geri kalan tüm insanları gibi onlar da haklıydı, Zira Kendime dahi açıklaması mümkün olmayan bu durumlarımı, Tanrıya bile anlatamıyorken, hastanede doktora, karakolda polise ve adliyede Hakime nasıl açıklayabilirdim...

Neysel!..

Şimdi düş almalıydım sonra yüzüm dahil yeni ve eski tüm yaralarımın bakımını yapıp yatağıma uzanmalı, yine beynimde sakat bir düşünce girdabına kapılmamak için kitap okumalı eğer şanslıysam uyumalıydım.

Yaradanın bildiğini kendimden saklayacak değilim. Bir cuma ritüelini daha, tanrının talebini eda etme isteğinden daha çok, dedeme verdiği kadim sözün gereğini yerine getirmekle gerçekleştirmiş bulunuyorum. Gerçek bu olunca da hakkımızda hayırsız artık. ..

Ama en çıplak gerçek şudur ki; Günahlar insan boyunu çok aştı dünyada, o hain iblis bizi yendi yenecek!...

Tanrım biz kullarını gerçekten seviyor ve cennete götürmek istiyorsan eğer, şeytana çok acil bir yeni teklif önermeli ve bizim altından kalkabileceğimiz daha kabul edilebilir yeni bir anlaşma sunmalısın..

Aksi halde biz kulların için tasarladığın be en az cehennem kadar nâminı duyduğumuz o cennete koyabileceğin salih bir kul kalmayacak. Benim önerim bu ama tabi her şeyin en iyisini sen bilirsin Zira sen her şeye kâdirsin.

Âmin...

SON.

Ek not.

Bu olaydan günler sonra birgün cebimden mendil çıktı, mübarek yüzlü dedeyi ve cuma gününü ve tabii ki o çok boyutlu ibadetimi hatırladım. O ihtiyar bana çok iyi gelecekti, cami çıkışında o gün onu beklemediğim için pişmanlık duydum, çünkü inancım bilinçli ve sağlam olsa da benim imanım kendi başına bırakılamayacak kadar cahildir.

Bu aksak iman, usta ve hakiki bir mümin sayesinde düzen alıp, belki ancak bir başka mutlak imanlının kontrolü altında sağlam işleyebilirdi..

Tabi burada şeyh veya şühür türlerinden ve haklarında çok şey yazılıp çizilecek gizemli tarikatlarından bahsetmiyorum. Bana Mevlevilik değil, Mevlana'nın bizzat kendisi lazım...

Zira benim çoklu kimliğimi ve bin parçalı karakterimi oluşturan tüm yapılarım gibi, inancım ve imanım uyumlu şekilde hareket ederek, el ele tutuşup beraber ilerleyebilecek yeteneğe sahip değil.

Çünkü benim düşündüğüm Tanrı, bana dinini ve semavi kitaplarını göndererek, ibadeti şu şekilde yap ve bu kitabı oku namazını şöyle kıl içgüdülerini izle ve gerisini sorma demiş olamaz.. Eğer soran sorgulayan şu akıl denen belayı vermiş ise insana, bana onunla da gelin demiş olmalı.. Aksi halde hayvanlar gibi sadece içgüdülerimiz ile hareket ederek, hiçbir şeyi sorgulamadan ibadetimizi kusursuz yapar çok daha mutlu yaşardık. Kur'an-ı Kerim'in ilk emri oku'dur ve bu Emir geldiğinde ortada okunacak bir Kur'an yoktu. İnanıldığı dinin ilk emri okumak olan Bir dinin mensupları olmalarına rağmen, dünyanın en cahil en okumayan insanları Müslüman ülkelerde yaşamaktadır İşte bu cevaplara ulaşabilmek için, inanç ve imanı irademim tüm gücüyle belli olgunluğa erdirtirip beş adım attırsam dahi. Altıncı adımı henüz atmadan ilk işi bana dönerek içimdeki insanı sormak olacaktır.

İşte tam bu noktada benlikrimden birinin anlaşılır bir cevap vermesi gerekecektir. Yanımda her daim bir mübarek bulunması için illa saçma bir cemaat şeyhinin eteğinden tutamayacağıma göre, en azından bu hususta sığınacağım birinin, telefonumun öbür ucunda bekliyor olması, iç güdülerimi ve ruhumu bir tık huzurlu kılardı. Zira bana asıl tehlik ne nefsimden ne şeytandan gelecekti, asıl tehlik kendime soracağım o soru ile ortaya çıkacaktı.. Bana Mevlana'nın WhatsApp'ı, Hacı Bektaş Veli'nin telegramı, pir Sultan abdal'ın Signali, Yunus'un ilhamı, yani dostlar yani, Dünyanın huzuru lazım..,dı...

Onu da dünyada bulamadık belki öte tarafta...

Önemli not: fotoğraftaki kişi, hikayemde adı ve anlamı çok geçen rahmetli canım dedem Salim AYDIN..
YANIMDAN GEÇERKEN BANA ABDESTİNİ ALDIN MI DİYE SORARAK, CUMA NAMAZINA GİTMEKTE....

İncinmişsin dedi. Bölüm 1. Ağır psiko...

Kapıdan girdiğimde kısa boylu tombul bir kadın karşıladı beni. elimi sıkıp hoş geldiniz beyefendi derken sergilediği Gülyüz, öyle sevimli bir imaja bürümüştü ki onu, sanki rutin hasta karşılamalarına karşı geliştirilmiş standart bir tebessüm maskesi değil de, günlerdir yolu beklenen kutlu bir misafirin duygu dolu karşılanması izlenimi uyandırıyordu.

Tabi ben gerçeği bildiğim için bu sahte sıcaklığını gerçek bir soğuklukla karşıladım. Hakikat her daim güçlüdür, belki zaman alır ama her türlü sahteliği kendi içinde eritebilir. Bu sebeptendir ki bu yapmacıklığı hassas algılarıma değdiği anda, o da gitti ve soğuk bir hal almakta gecikmedi.

Yüz dolabındaki askılıktan başka maskeler çıkarmak için vakti olmadığından, gösterinin gösterinin henüz başında seyirciler tarafından sertçe yuhalanan bir sahne oyuncusu gibi bozulmuştu. Belki tek maske ile işini yapmakta zorlandığında, belki de çok yüzle yaşamayı bir hayat biçimi olarak kanıksadığından, şimdi bu en doğal halini silah üzerime doğrultmuş bir düşman gibi bakıyordu yüzüme..

Oysa uzun süredir ilk defa birisi bana beyefendi diye hitap ediyordu, sahte de olsa gülümsediğinde yüzüne yansıyan şirinlik uğruna, dişlerindeki garip gümüş tellerin olumsuz görünümüne de katlanabilirdim. Fakat yapmadım Zira sahte insan duygusuna hiç tahammülüm yoktur!...

Maalesef bu tür insanlar topluma kanserli hücreler gibi yerleşmiştir ve onlar sağlıklı hücrelere ne kadar saldırırlarsa o kadar da çoğalmaktadırlar.

Başta ruh sağlığım olmak üzere, kendi iç dünyamdan kaynaklanan bütün olumsuzluklarla mücadele edebilmem için artık bunlarla savaşmayıp, sürekli savunmada kalarak aklımı ve psikolojimi koruyabilecek bir iç duvar örmem gerekiyor.

Zaten buraya da bu duvarın yapımında kullanabilmem için, çimento ve tuğla yüklemesi yapmaya gelmemiş miydim!...

Aksi halde bu âdi oyuncuya beni karşıladığı 5. kat merdiveninde bir çelme taksam, zemin kata kadar kendini durdurabilme imkanı yoktu. Muhtaç olduğu orantı, göğüs ve dizleri ile bütünleşmiş olan o şişman göbeğinde fazlasıyla mevcuttu...

Kapı girişinde 46 buçuk numaralı çocuk mezarı ayaklarımın başına yine her zamanki hal gelmiş, nefret ettiğim gaoşlarla mücadelem başlamıştı. Gittiğim hiçbir yerde bu galoşların ayağıma göre olanına rastlamamıştımdır, topuğumu geçirsem üç tarafı çıkıyor ucunu takıp çekiştirsem lastik yetişmiyor, tümüyle tutup asılsam elimde parçalanıyorlar, hangi yöntemi denersem deneyeyim mümkün değil ayaklarımı içine kabul etmiyorlardı.

20 yaşından 39 yaşına kadar, insan hayatının bu en güzel çağlarının çoğunu, koltuk değnekleri ile geçirmiş bir asker gazisi olarak, bacağımdaki sakatlık da bunun üzerine eklenince, bu uğraş benim için bir ölüm kalım savaşı'na dönüşüyordu.

Benliğimi oluşturan çok parçalı yanlarımın, istisna da olsa bir araya gelip bu sıkıntılı seferberliğe ortak olmasına rağmen, naylon galoşları alt edemeyişimin hayatî dengemi bozmasını önleyen ses o kadından geldi; beyefendi isterseniz galoş giymeden ayakkabılarınız ile de girebilirsiniz...

İzdirabımın büyüklüğünü kesinlikle onun bilemeyeceği bu mücadelemde, o galoşlara karşı öylesine zor durumdaydım ki, yenilmek üzere olduğum düşmanımla sulh yapabileceğimi öneren aracının o Kutlu teklifinin başına, bir de tekrardan beyefendi eklenmesi kendimden geçirmişti beni..

İçimde kelebekler uçuşuyor du sanki ve eminim biraz sonra görüşeceğim psikiyatri bile, bu kadar rahatlatılmayacaktı ruhunmu.

Samimiyetle teşekkür ederek Muzaffer bir komutan edasıyla içeriye atımı atarken, o kadına karşı tüm olumsuz düşünceler silini verdi kafamdan. Zira bir kısmını dağıtıp, birkaçını da parçalayarak şimdi üzerine bastığım galoşlara karşı zaferi tamamiyle ona borçluydum..

Doktor beyin misafiri var sizi söyle alayım diyerek beni bekleme salonuna doğru götürürken, kurdu cümledeki beyefendi eksikliğini bir suflör hatası imiş gibi değerlendirdiğinden olacak, Bir şey içer misiniz derken beyefendiyi fazlaca vurguladı. Rolüne devam etmek istiyordu, edebilirdi Zira artık içerideydim rahattım ve bu rahatlığım siparişime de yansımış olacak ki, belki gerçek beyefendilerin tercihi orta şekerli bir Türk kahvesi istedim. Nihayet içeride yalnız kaldığımda o kutlu cümlelerin aksları hala şakaklarımdaydı, ayakkabılarınız ile de girebilirsiniz beyefendi...

Yine her zaman olduğu gibi, herhangi durum üzerine az biraz düşünmeye başladığımda, Zihnim çatallaşarak kelimeler ile oynamaya başladı.

Bey efendi? Ne demektir bu, açılımı neydi? Hem bey hem efendimi yani?...

Sonra ayakkabı? Bu eşyaya verilen ismin ayağın kabı olduğunu ve yıllardır dilimde olmasına rağmen, ne kadar saçma isimlendirildiğini ilk defa o zaman fark ettim. Ya çok aptalca ydı ya da fazlaca Türkçe. Birleştirilmiş iki ayrı kelimenin kendilerine özgü farklı anlam ve anlatımları olduğundandır belki bu. Ya da en iyisi buydu bilmiyorum ama yine de, bugün ben hala gözlük veya yatak gibi içselleştirmiş değilim ayağın kabını..

Kahve mi bitirdikten bir süre sonra başka bir isteğim olup olmadığını soran o özel kadının, doktor Bey'in misafiri ile

görüşmesinin planlandan huzur sürdüğünü belirterek ısrarla özür dilemesine, kendisine de samimiyetle belirttiğim gibi hiç gerek yoktu.

Oturduğum yerden bile beni ellerinden aldığı galoşlar görülebiliyordu, Bu görüntü ona karşı sempati mi inanılmaz arttırmıştı, ne kadar isterse o kadar bekleyebilirdim. Tabii o bana yaptığı büyük iyilikten haberdar olmadığı için, randevu saatimin geçmesinin mahcubiyeti içindeydi.

Belki bu mahcubiyetle sahteydi, kahvemi alıp getirmekle kazandığı süre, istediği maskeyi yüz dolabında arayıp bulması için ona genişçe bir zaman tanımıştı. Ama ben artık bunu algılayamıyordum, Zira bana yaptığı o büyük yardım sonrası gerçeği sahtesinden ayıran Duygu Experiyetimi ona karşı bütününüyle yitirmiştim.

Bakışları bile öyle sempatik ve öyle ulvî geliyordu ki artık, ağzımın içine sığsa bir keramet vardır Fikri prematüre de olsa doğabilirdi iç güdülerimde.

tabii yalan söylediğini biliyordum, içeride doktorun misafir falan değil bal gibi de hastası vardı. O yüzden hiç gereği yoktu böyle yapmacık tavırlar ve Hakkı verilmeyen rollerin. Randevusuna vaktinde gelmiş olmasına rağmen, kendi hatası dışında tüm günlük programı mahvolmuş beyefendi değil, Bir delinin geciken tedavi seansının bitmesini bekleyen bir başka deliydim sonuçta ben. Ama ne zaman ki, konuşmayı ısrarla sürdürerek, hiç ilgilenmediğim ve önemi de olmayan alakasız mazeretleri durmaksızın üzerime boca etmeye devam etmesi hassas dengemi bozdu. Üstelik bu artık rolde bir devamlılık yerine, oyun öncesi provadaymış gibi aynı cümleleri tekrar tekrar döndürme halini alınca, zihnim bulandı ve kafam karışmaya başladı.

Kısaca beklemen gerek dese anlardım, fakat beklemem ya da beklememem gerektiği sonucuna gitmek yerine, şişirilen soyut ön sözcükler yüzünden somutun üstü kapatılıyor ve ben ne yapmamın istediğini bir türlü anlayamıyordum. İçerideki misafir, randevu programı, özür, kusurlar ve tekrar özür, tekrar kahve, ya da başka bir şey, vs vs vs... gereksiz kalabalıkta cümleleriyüzünden kafamın içi Bulanık bir Göle dönüşüverdi. Bekle az kaldı mı diyor, daha çok mu sürecek diyor, ya da bugün git yarın gelmi diyor, ne diyor ne demeye çalışıyor ne anlatıyor hiçbir şey anlayamıyordum artık.

İlk Kaynağında yani Kelimelerinin ağzından çıkış noktasında duyma yetimi kaybetmişim artık. Bir dilsizin dudak hareketleriyle telaşlı bir sessizlikte ürettiği mazeretler, beynimin içinde birbirleriyle konuşuyorlardı sanki. Kafam kazana dönüşmüştü ve hiç durmayan çenesi bir Ocak gibi çalışıyor gazı açtıkça açıyordu, ve her şeyin kaynama derecesine eriştiğini hissettiğim o dayanılmaz anda, korkulan oluverdi!..

Yarı gücümle hanımefendiii diye yüzüne höykürdüm!..

Sustu, tam bir ahmak gibi bakıyordu suratıma ha. Bu net sessizlikten yararlanarak ses tonumu girişte bana yaptığı iyilik ölçüsünde ayarlamaya çalışıp, nihayet günün sorusunu sordum; Hanımefendi bekleyeyim mi yoksa gideyim mi?

Hayır, hayır lütfen bekleyin çok sürmez dedi ve yine ağzını açık cümlesine yeni cümleler katarak devam etmeye yeltendiği anda, gözlerimde ne gördüyse buna cesaret edemedi. Zaten artık ne sahte gülümsemesine, ne dişlerindeki metal tellerin çirkinliğine, ne de bomboş kelimelere tahammülüm kalmamıştı. Hasta ruhların çeşitliliği ve kendi içindeki değişkenlikleri sebebiyle, benim gibilerle sağlıklı iletişim yollarını katedememişti belki, ama bir pislikyatır sekreteri olarak, işi gereği bizlerin tahammül seviyesini gösterebilen bir göz veya göz-lük edilmiş olmalıydı...

Beni az çok tanıyan, zorlansa da anlamaya çalışan ve beni bu dünyada bilen tek kişi vardı oda kendimdim. Bir iç dünyamı var, kimse ilgilenemez kimse zaten ulaşamaz oraya, Bu senin kendi problemdir.

şimdi bu çetrefilli dünyayı yine beni asla anlayamayacak birine açacaktım, üstelik bu kişi bir deliye başka Bir delinin tavsiye ettiği hekim olacaktı bu...

Beklemek ya da gitmek arası belirsizliğin o rahatsız edici yapısı ortadan kalkmıştı. O kadında nihayet susmuştu, masasında bir şeylerle ilgileniyormuş gibi yaptığı tembel hareketlerden yola çıkarsak, benim enerjim yormuştu onu, zorlama ve bezgin nefes alışverişlerini hissedebiliyordum.

Kim bilir hakkımda neler düşünüyordu, ruhu o kadar sinsi idi ki, insanın kendi sinsiliği bile silinip gidiyor, Erdemli bir suskunluk hali alıyordu. O gerçekte çok istediği bana bağırma amacına ulaşamadığı için, suskunluğuna öfke karışıp kendi bedenini kendince kilitleyerek tek yaptığı çılgın histeri sendromunu dışarı yansıtılmaya çalışmaktı.

Benim bu duruma katkımı açık saçık gördüğüm yoktu, ama onu öyle kendi içinde zor durumda görünce, kafamda suçluluk duygusuna benzer bir şeyler oluşmuyor da değildi..

Neyse ki fikir Veya eylem yoluyla her durumum bir kurtarıcısı vardır. nihayet doktorumun sorunlu misafiri ile randevusu sona ermiş kapısı açılmıştı. İçeriden çıkan iki kişiden hangisinin doktor olduğunu anlamak da hiç gecikmedim, ikisi karşılıklı el sıkışıp vedalaşırken biraz önce ağlamışlığına rağmen, şimdi gerçek samimiyetle gülümseyen gözlerini görmem bile gerekmedi benden olanın!..

Her delinin diğer deliyi onlarca kişi içinden fark edip ayırabileceği özel bir yeteneği vardır, amaç ve fikirlerimiz birbirine çok uymuyorsa bile, bu uyumsuzluk birbirimize karşıtlık çatışmasına dönüşmez hiçbir zaman. Bu düşünceyle elini sıkıp tanışmak için ayağa kalkmama rağmen, o ne benim ne de o şişman'ın varlığına ilgi duymadan başı yerde kapıya yönelip çıkıp gitti.

Bu aptalca şaşkınlıkta yalnız kalmamak adına şişmana dönüp baktığımda, Bendekine benzer bir durumu yoktu. Oysa aynı düşüncelerle olmasak da benzer niyetlerle ikimiz de aynı anda ayağa kalkmıştık. Ama sonra onun rutin bir görev benim ise insani gereklilik üzerine ayakta olduğumuz gerçeğini vahim bir biçimde fark ettim. Sahteliğin gerçeğe Üstün geldiği istisna durumlardan birini, böyle acı şekilde fark etmek öylece dondurmuş du beni.

Bu şok sonrası ruhumun görünmeyen havada kalan elini yere indirmiş, doktorumun uzattığı fiziki eline bir başka el uzatmışım.

Nasıl ki randevu kapısını ansızın açarak sekreterine karşı belirsiz suçluluk duygusundan bilmeden beni kurtarmışsa, şimdi yine farkında bile olmadığı mağduriyetimden, uzattığı eli ile çekip almıştı beni. Doktorun bana iyi geleceğinin zayıf hissi bir anda içimde güçlenmişti, odasına girerken ona karşı önyargılarımı kırıp geçirmek ile kalmayıp, sekreterinide ardımdaki boşlukta kulaklarımı istediği kadar çınlatarak güreşebileceği geniş bir minder bıraktım. Sevmediğim onu, adını bilmiyordum Galoş Savaşı'nda yaptığı yardımdan ötürü saygı sınırları içinde kafamda ona bir ad koymaktaa oldukça zorlanıyordum.

İçeride gereğinden fazla rahat bir koltuğa oturtulup, izlim alınarak yalnız bırakıldım o kısacık arada bile, zihnim fazladan mesai bitimine yığınla dosyayı yetiştirmeye çabalayan Özel sektör personeli gibi çalışıyordu. O giden ruh ikizimin koltukta bıraktığı kıçının sıcaklığını kendi kıçımda hissettiğim zaman, acaba onun da ne gibi baş edemediği sorunları vardı ve biz bu sorunlara ne kadar ortaklık diye düşünmeye başladım?

Burada ağlamıştı kapıda gülümsüyordu, ruhsal bir orgazm ile ağlamanın hemen akabinde o hüznü duygu'dan zerre Eser kalmamacasına, pür Neşe ile kahkahaya geçebilmeyi ben kendimden de bilirim. Ağlamanın bitiş noktasıyla gülmenin başlangıcı arasındaki mesafe ne kadardır? Ya da tam tersinden bakarsak Gülmenin bitişiyile ağlamanın noktasından daha mı uzak?

Düşündüm düşündüm şimdi tam hatırlayamadım birçok şey düşündüm, fakat o giden ruh ikizimin beyin kıvrımlarına ve ruhuna ulaşamadım. Belki de bu aksaklığın sebebi her normal insanda olduğu gibi ,götümüzden beynimize veya ruhumuza giden direkt bir yol bulunmadığındandır...

Sonra odanın içinde etrafa bakmaya başladım, köşelere konulmuş farklı eşyalar tuhaf biblolar hangi ruh normlarına özgü donatılmıştı acaba. Benim en ince ve en hassas yanlarımı belli bir uzmanlıkla, irdele dini farketmeden inceleyecek olan şu hekim, sorun çözmeyi meslek edildiği halde, birazdan gelip aslında gerçekte sorun diye bir şey olmadığına beni ikna etmeye çalışmayacak mıydı. Ben bunu daha önce tanıdığım onlarca doktorda da görmemiş miydim. Duruma uygun başka yöntem ve başka davranışlarla, belki de tek yapabileceği ikimizi birbirimize seans süresince katlanılır kırmak olmayacak mıydı.

insan araştırmalarının türlü yolları vardır elbette, bir varlık olarak benim iç dünyamı belirleyen Ruhi durum, simgeler bakımından ileri derecede somut bir anlayışa dayanmadığı için, gizemli yönünü sürekli korur. Bu bu gizemli hal emsalsiz duyular, algılar ve dürtü ve duygularla birleşip büyüdüğünde oluşan maneviyat, maddi olanın yani dilin veya kalemin daima önüne sarkar...

Benim gibisini hasta ruhlara Özgü bir ruhun anlayışını sözün anlatımına dönüştürmeye çalışmak daha baştan kusurludur. Tıpkı şu an olduğu gibi o kendisi hakkında yazmayı olanaksız ulaştırır!...

Bu sebeplerdir ki şimdi doktora anlatacağım bir kısım hikayemde, saldırarak, bağırarak veyahut belki ağlayarakta olsa, ruhların ifade piyasasında kendime bir yer açma çabasında değilim. Benim kendimde benim sevmediğim yaralarımı, onun kol kanat gerer ek sahiplenmesini ummak, ben de aptallığı onda haksızlığa dönüşür. Zira onun söyleyip söyleyemeyeceği her şey benim içimde zaten olup bitmektedir.

Ondan beklediğim pek bir şey yoktu sadece seans ücretini ödediğim kadar eldee tutulup, sonra bırakıldığında ardından sahte de olsa renkli bir gülümseme ile bakılan uçan balonlara döngüsündü ruhum.

Doktor tekrar yanıma döndüğünde saçtığı pür neşe sekreterinin lâciverdi idi acemi sahtelikte. Az önce bende bıraktığı olumlu intiba bu ** halinde eriyip gitmişti. kalkıp masada duran kalemi gözünün birine soksam, olsun ziyanı yok nasıl olsa bir tane daha var demeye hazır gibi davranışı gelmişti beni. Çok sağlam bir tokadı hak ediyordu lakin öfkemi yapmayı düşündüğüm eylem ile sığmadığında, ortaya çıkabilecek kontrolsüzlüğümden korkmuştum.

Böyle durumlara karşı akıl hastanesinde oda arkadaşlarımdan bir delinin önerdiği sistemi uygulamaya koydum. İçinden 1'den 20'ye kadar say!

bayağı bir zor oldu ama saydım işe de yaramıştı, artık daha sakin ve tutarlı sayılırdım. Benimle hiç düşünmeden iç sesiniz ile konuşabilirsiniz teklifini büyük bir hoşgörü ile karşıladım, lakin ben çoğu zaman herkese öyleydim. Zihnim ile dudaklarım arasındaki kelime kontrol mekanizması çok sağlıklı çalışmadığı için, çoğu zaman aklıma düşen ne varsa bir anda ağzımdan çıktı veriyordu.

O önündeki notlardan bir şeyler hazırlamak ile meşgul iken masada değil de vitrinde duran kaplumbağa şeklinde kül tablası ilişti gözüme. Sigara içmek istiyorum dedim. burada sigara içmiyoruz diye cevapladı, ayrıca iletişimimizin sağlığı açısından konsantrasyonumuzun bozulmaması için, hiçbir şeye odaklanmanız çok daha sağlıklı olacaktır diye devam etti..

Peki o zaman oda da kül tablasının ne işi var diye sorduğumda, o bir dekor diye cevapladı. Yaslandığım koltuktan yavaşça doğrulup öne eğilerek, tam karşımda onun almış olduğu oturuş pozisyonunun aynısını aldım.

Kafalarımız arasındaki mesafeyi oldukça kısaltıp gözlerinin içine gözlerimi sokarcasına odaklanarak: dedim hoca: dekor sonradan gelir, dekoru tamamlayan her objenin önce bir adı vardır ve onun adı da kül tablası!

Ayrıca dekor için yanlış seçim yapmışsınız çünkü o kül tablasının orada görmeseydim belki sigara aklıma bile gelmeyecekti Zira sigaramı ve ateşimi de arabada bırakmıştım ve ben şimdi hemen burada sigara içmek istiyorum dedim.. Yerinden âni ve oldukça oynak efemine tavırlarla kalkarak, sanki beni muhalefetiyle zorlayan aynı kişi değilmiş gibi tabi olur olur lütfen rica ediyorum arkanıza yaslanım rahat oturun diye söylenerek Ateş almak için odadan çıktı.

Bu ilk uzlaşmamız sonrası içeriden getirdiği başka bir kül tablasına razı olup, vitrindeki kaplumbağa şeklindeki Kültablasını kullanmak düşüncemi bir saplantı haline getirmekten vazgeçtim.

Ben sigaramı içerkenneler konuştuğumuzu hatırlayamıyorum Zira tüm ilgim onun tavırları üzerindeydi, çünkü o kadar dikkat ediyordu ki nezakete, her kıpırdayışında dünyanın bütün asilzadeleri hareket ediyor gibiydi.. içeride

sekreterinin benim hakkımda pek de olumlu şeyler söylemediği hemen belli olmuştu çok saçma ve rahatsız edici şekilde sahte davranıyordu. insanın oynak haline üzülmuştüm, Zira acıma Gülen bile dürüsttür, en azından bütün kötü kalpliliğini ortaya koyar. Oysa bu çirkin maske düşmanın bile en hain biçimidir. Benim bu doktordan şifa bulacağım yoktu ama en azından parasını ödediğim kadar kafasını sikkeliydim.

Gözümde basitleşmiş ti saygıyı hak etmeyen bir kişiye saygı duymak, asıl saygı gösterilmesi gereken durum veya nesneyi alçaltır. O yüzden artık bu doktora saygı duymuyorum Hatta adam yerine bile koymuyordum. Dünya sanki benim iç dünyamda ki henüz bilinmeyen düşüncelerimden ortaya çıkacak bir fikir ile kurtulacakmış gibi, her şeye kafa yormaktan vazgeçmeli, yarın yok olsam aynı dünyanın beni sikine takmayacağını bilerek yaşamalıyım. Benim gibi hasta ruhlara özgü kişiler, dış dünyada anlaşılıp tanınamazlar, bizler bile bu dünyada kendimizi aynı mükemmelliği paylaşanlar gibi sezgi ile tanırız, ya da aynı kusuru... Kendi ruhumuzun hırçın dalgaları ile boğuşmaya başladığımızda aynı anda, Duygu ve düşüncelerimizin fırtınasına da tutulmuşsa eğer, bize dışarıdan bir yerlerden yardım gelebilmesi imkansızlaşır. Yaşamın her döngüsünden her insandan fazlaca etkilenip bu yolla bağımsız derecelere sıklıkla erişebilme ye başladığımız zaman, içinde bulunduğumuz bedenin canı pahasına kendimizi dışarıya atmak isteriz...

Şimdi ben doktora duygu ve ruh dünyamın dehlizlerin kapılarını açmadan önce, beni oluşturan sosyal dış mimari yapı'nın tarihini anlatıp tarifini yapmalıyım. O benim sadece adımdan ve sigara tiryakisi olduğum bilgisinden öteye henüz geçememişken, ben onda mesleğinin çok gönlü saydığı koca bir alanı kat etmiştim. benim için tamamen vasıfsız bir eleman görünmesine rağmen, ne yaptığını benden çok daha iyi bilen tavırlarla konuşmak ister misin diye sordu.

Delilerle hadi sizin tabirinizle söyleyeyim ruh hastalarıyla böylesine yakın ilişkisinin, kendisinin sağlıklı kalmasını engelleyip engellemediğini, onu gördüğüm andan itibaren yüzündeki her ifadenin benim anladığım lisanla yazılmış olduğunu, onun Bendeki ilk izlenim ve düşüncelerini merak ettiğimi vurgulayarak, sormuş olduğu sorunun cevapsız olarak tam ortasına daldım.

Konusuna günlerdir çalışarak hazırlanıp sorularında tam beklediği yerden geldiği toy bir öğrenci gibi rahatlamıştı sanki, ve bu kendinden emin tavırlarla bu defa o benim gözlerime kilitlendi. Biliyor musun dedi, yıllardır bu işi yapmama rağmen tek bir Deli ile karşılaşmadım ben. Üniversite dönemimde herkesin bir ruh hastalığı taşıyıcısı olduğu öğretildi bize, ailem yakın çevrem Hatta kendimde bile farklı etkileri olduğunu sandığım bu hastalık. Bu mesleği edinmemde en büyük sebeplerden biridir, elimden geldiğince çok insanı Hatta mümkünse tüm dünyayı bu illetten kurtarmak için. Bu işe yıllarımı verip işte tam hazır donanım dayım dediğim anda ne oldu biliyor musun? Aslında kimsenin deli olmadığını gördüm. Peki Onca yıl boşa okumuş araştırmış boşa mı hazırlamıştım hayır. Çünkü insanların delilik diye tabir edilen bir problemi olmasa da, her şeyin doğal ilerlediği yaşamda olağan alışkanlıkları eğip bükme, sosyolojik durumu ona göre şekillendirip ruhu ve duyguları bu şekilde konumlandırmak oldukça zordur. Çocukluktan gelen bazı travmalar zamanında kapatılmadığını da büyümesi veyahut gayet sağlıklı bir birey iken, altından kalkılması zor Beklenmedik karşılaşmanın ansızlığı ve çok boyutlu ve zayıf duyguların sert bir olgu ile kafa kafaya çarpışması, bütün ruh sağlığını bozabilir ve o zaman kendi içimizde veyahut sosyal çevrede hayatın olağan akışına aykırı davranmaya başlarız. Bu delilik değildir herkes de bir ölçü vardır ve artık tüm bunların belli ölçüde rehabilite yolları var dedi. yaralanan çoğu zaman aslında duygular olsa da, yara alan ruh oluyor. İşte ben bir nebze bu noktada devreye girebiliyorum. Sanırım gazisinin ne tür travmalar atlattığını az çok tahmin edebiliyorum. Yattığın hastanelerden doktor arkadaşlarımı arayıp eski tetkik raporlarını isteyip gördüm. Ailesiz büyümüşsün e sanırım 14 yaşında evden kaçarak bir buçuk yıl İstanbul'da sokaklarda yaşamışsın ve doktorlarına aynı odada yattığın diğer hastalar kadar güvenmediğine dair bir bilgi de geçti elime.

Fakat ruh doktoru olarak değil yaşadığı kazanın şokunda olan birinin yanında durup pek sağlık bilgisi olmasa da insani yardıma koşan başka bir sürücü olarak düşün beni. Şimdi biz bu kazanın ilk şokunu atlattık çalışabilirsek eğer sen dahil kim veya kimler kusurluydu bunu tartışabiliriz. Eğer bana güvenip de samimiyetle açılabilirsen içini emin ol ki bu sana benden daha iyi gelecek, ayrıca sendeki iç şokun kapsama alanı dışından biri olduğum için, nerelerden yara aldığını görebilir ve daha da boyutlandırarak beraber görebiliriz senin kendinde öremediklerini. Zira depresyonu yaratıp sürdüren en önemli etken, Bu yaraların uzun yıllar bulunmamasından kaynaklanmaktadır. Sen ciddi bir kaza sonrasında olduğunu düşünüp, ruhunu bana karşı soyunmaktan çekilmezsen eğer, bende altında çıkan çıplak duygularda yaraların nerelerde olduğunu gösterebileceğime inanıyorum.

Ben sana bu bahsettiğim ilk ve belki son yardımı yapıp, vicdanen rahat bir sürücü olarak yoluma devam edeceğim. Eğer ararsan bunu bir sonraki seans için değerlendirelim telefonum yerim belli, kazadan ve yaraların son durumundan laflarız, aramazsan da bu senin kendi sorumluluğun çünkü ben neden aramadı demem! Onun bu ilginç ve gayet samimi gelen bu iletişim biçimi sonrası, bir sigara daha yakıp nefesimle filtresine sertçe yaslandığım da, doktorun gözlerinde belli bir berraklık ve sadece sahici insanlarda görülebilecek bir doğallığı fark ettim. Belki şişman sekreteri gibi acemi olmadığından, ya da dağıttığım konsantrasyonunu erken toparlamış olduğundan belki, veyahut da her hastaya yaptığı rutin girişi sırf benim için hazırlanmış gibi sunarak kendimi ona karşı çok daha rahat ve özel hissetmemi sağlamıştı...

Devamı 26 saat sonra. Yayında.

İnsallah, mümkünse, ya da sanırım ve galiba...

Not:

Yukarıda Okuduklarının bir kurgu değil, Yazarın gerçek yaşamı öyküsü olduğunu bilmek. Devamı için öngörülen saat

tutturamazsa, okuyucun anlayışına sığınmamı kolaylaştır umarım..

Cin'lerim için Hoca'ya gitmeliymişim.. Malesef gittim..

Dedem bir gün beni birgün karşısına alarak ciddi bir şeyler konuşacağını söyleyip anlatmaya başladı. Hocaya gitmeliymişiz cin varmış bende, doktor işi değilmiş hocalıkmış mesele. Zaten gitmediğim hastahane görünmediğim doktor'mu kalmış, onlardan çare olmadığı apaçık ortadaymış kesinlikle cin varmış bende. Ninem de doğrulayıp başı ile tastik etti evet cin dedi. Hayatımın geçmiş ağırlığını bilip görüneni görmeyenler, görünmeyi görerek içimde cin olduğuna kanaat getirmişlerdi. Bu tespite güldüm sadece, zaten kendi içimden doğan düşüncelerin çokluğu ile uğraşmaktan, başkalarının ne düşündüğü umurumun çok dışındaydı. Ama dedemin mutlak inancı ve acımak'lı olduğu kadar da yardım istekli bakışını kıramadım. Halime ne kadar üzülüğünü bana ricada bulunmasından hatta kendi karakteri dışına çıkarak yalvarmasından anlayabiliyordum. On dört yaşından beridir karşısında beş vakit eksiksiz durduğu allah'ından başka kimseden ricacı olmaz, kimseye yalvarmazdı o. İlk defa kendi kabuğu dışına çıktığına şahit oluyordum, bunu yapmış olması gurur verici olduğu kadar üzücüydü de. Gurur vericiydi; çünkü benim için yetmiş yıllık kalıplaşmış karakterinden ödün verip ilk defa taşlaşmış kabuğunu kırmıştı. Üzücüydü; demek ki dışarıdan o kadar vahim görülüyordu. Sırf benim için bunu yapmış olmasının mutluluğu, benim acınası durumum için bunu bile yapabilmeyi gerektirdiğinin üzüntüsü içinde kaybolup gitti. Maalesef ben taraftan yetmiş, bu taraftan yirmi altı yıl sonra gelen bu konfordan zerre yararlanamamış hatta daha da hüzünlendiğim ile kalmıştım. Elbetteki babamın o an iç dünyamda oluşan bu dalgalanmalardan haberi yoktu, o sadece dış nefesle fisıldadığım olumlu cevabımla ilgilenmişti, peki..

Çok enteresandır ki bu kısa cevabım onun gözlerinde aynı anda gördüğüm üç beş duyguyu silip atmış yerini canlı bir sevinç almıştı. İyi olacağıma kesinlikle inanıyordu, ne de olsa içime cin girmişti ve hoca bu alanda öyle dünya çapında bilim adamı değil, ünü dünya dışı varlıklarla da bilinen ilim adamı, bir ordinaryüs'tü.

Beni hemen ertesi gün çevrenin en bilgili en bilinen hocasına götürdüler. Küçük bir kaleyi andıran büyük bir yapı, dış sur kapısından iç bahçeye uzanan dar bir çarşı yolunda iç zenginlikleri dışarıya taşmış dükkanlar vardı.

Kalabalığını kendi içine gizleyen durağan ve sakin bir kalabalık, herkeste aynı tip inadına gri renkte şalvar, ve yine inadına farklı renkte takkeler altında her tipte insanların, yavaş adımlarına tezatla sanki bir yere ulaşma gayreti içerisindeymiş gibi gezindiği bir meydana çıktık.

Bizi fazlaca zayıflıkta yine benzeri kıyafetli bir zat karşıladı, yığınla harukülade söz söyleyip kendi de bir şey anlamayan sözcü gibiydi. Kamelya tarzında gayet şık bir gölgeliğe oturtulduk, babam geliş sebebimizi ve rahatsızlığımın belirtilerini bir ön bilgi olarak ona aktarırken, ben sadece gıdığından aşağıya mısır püskülü gibi uzanan sakallarının ilginç görünümünü inceliyor, adet sayısını bulmaya çalışıyordum. Onlar başka başka konulara geçtikçe ben bu manasız matematiksel uğraşıma yoğunlaşıyor olsamda, her tekrarım farklı çıkıyor otuzlu sayılardan bir türlü kırka varamıyordum. Ben yokmuşum gibi davranmaları bana ne kadar geniş zaman alanı açsa da mümkün değil tam sayıyı bulamıyordum, fakat kırk olmadığına artık emindim. Bir süre sonra sanırım bekleme odası işlevi gören dar bir salona götürüldüm, orada benden başkaları da vardı, tek delinin ben olmadığımı görmek hoşuma gitmiş farklı bir özgüven vermişti bana sanki.

Dedemo zat ile hemen yan odaya girdi, o oda önemliydi zira içeriye giren ayrı çıkan ayrı toparlanıyordu. Yine hal hatır sesleri sonrası, babam göremediğim o pek muhterem zata benden bahis açarak yarı kapıdan gösterip, bu benim torunum Abdullah dedi. Başımı önümden kaldırmıyordum o sebeple hoca hazretlerini görmedim, ancak yaydığı mistik havayı yoğun şekilde hissedebiliyordum.

Dedem;

hoca efendi hazretleri dedi, bu çocuğun gitmediği hastahane doktor kalmadı, avrupada yaşadı Amerikalara kadar gitti, oralarda da doktorlara göründü ama çare bulamadı. Ne kadar eğlenceli neşeli bir çocuktu, askere sağlam gitti dönüşte yaralı ve sakat geldi, ayrıca o yaralanmadan kaynaklı tedavisi olmayan bedensel bir hastalığa yakalandı. Daha önce de ufak tefek delilikleri vardı, evden kaçtı istanbulda babasının yanında her türlü imkana sahipken orada da durmadı, sokaklarda baliciler ve tinercilerle yattı kalktı, ama askerden sonra tamamen farklı bir hal aldı, gittikçe daha da kötüleşti, mapuslara düştü buralarda yoktu, geleli henüz bir ay oldu hiç kendinde değil.

Durduk yerde sinirleniyor hiç sebepsiz gülüyor, sessizleşti, eline kalem alıp ağacın altında saatlerce oturuyor, sonra bişeyler yazıp yırtıyor yakıyor kendi kendine konuşuyor, geçenlerde kurban için kesilen inek için saatlerce ağladı düşünabiliyor musunuz?

Cin var çocuğumda hocam bir sizden fayda olacak inşallah dedi. Yine beynimde uğultular başladı, artık ne anlatılıp ne cevap verildiğini anlamıyordum. Söylemler kafamın içinde iş makinası gibi çalışıyor tüm kelimeleri beynimde boğucu gürültüler olarak duyuyordum. Kulaklarımı tıkayarak belki dış sesleri önleyebilirdim lakin böyle yaparak etrafımdakilerin dikkatini çekmek istemiyordum. Onlar artık benim anlayamadığım yan odadaki söylemlerden sızan delilik belirtilerime hepsi birden kulak veriyor, sonra gözlerini bana dikip tuhaf tuhaf bakarak benim derecemin kendi ölçülerine yakınlığı hakkında fikir oluşturmaya çalışıyorlardı.

Sanki kendileri normalmiş de oraya turistik gezi için gelmişler gibi bir hal içerisindeydiler. Oysaki bu anlamda yerlerimiz değişikti, en başta babamın hatırı sonra merak için gelen onlar değil bendim, turist konumunda olan ben, asıl deli olan ise daha çok onlardı.

Dedem işse hiç susmuyor hala anlatıyor anlatıyordu, dünya bir gevezelikten ibaretti, çoğu zaman söylenmeye hiçte

luzüm olmayan şeyleri konuşuyorduk, yaşamımızın yarıdan fazlası düşünmekle değil konuşmakla geçiyor olmalıydı. Aksi halde bu kadar uzun süre anlatıma ihtiyaç duyulması için, cinleri bizzat görüp, neye benzediklerini görmeyene tarifi durumunda olabilirdi.

Ben hala kulaklarımı tıkamıyordum, -ki bunu yaparsam oradakiler beni deli sanabilir -ya da deli olduğumu anlayabilirlerdi. Neden kulaklarımızda da gözlerimiz gibi kapaklar yoktu? Nasılkı görmek istemediklerimizden bu kapakçıklar sayesinde sakınıyorsak, duymak istemediklerimizden de bu yolla korunabilirdik. Eksik mi donatılmıştık? O anda ne bunun detayını sorgulayacak halde, ne yan odadan gelen babamın ses gürültüsüne, ne de salondaki diğer deli arkadaşlarımın gözlü tacizlerine katlanabilecek durumda değildim.

Kendimi hisşimla dış bahçeye attım, seslerden uzaklaştığım halde kulaklarıma yönelen basıncı hala hissediyor, sanki artık onlarla değilde beynimle duyuyordum. Ve o deli arkadaşlarımın gözleri, artık bana bakmıyor olmalarına rağmen kafamın içindelerdi.

Avluda bulunan şadırvan başına oturup musluktan akan soğuk su ile birkaç tekrarla yüzümü yıkadım. Sonra donuk bakışlarla akan suyun görsel şölenine daldığım anda, kulaklarımdaki yüksek basıncın olumsuz gürültülere karşı düştüğü düşüğünü suyun huzur veren müzik sesini duymaya başladığımda anladım. Burada bana iyi gelen bir şey varsa işte bu boşa akan su idi, demekki bana neyin iyi geldiğini kavrayabiliyordum. Bir taraftan duygudurum bozukluklarım diğer yanda hasta ruhumun, mantıksız beynimi çekiştirerek kendi emirleri altına almaya çalıştığını hissedebiliyordum. Bu zorlu savaş sebebiyle ruhsal ve duygusal bakış açılarımla, sürekli olarak kayma yapması ve bu yön değiştirmeye paralel olarak bilinçsel kovalamacam, herkes gibi dingin düşünmekten men ediyordu beni. içimde oluşan olağandışı akımların dışarıdan birine ifadesi bile çok zor. Var sayalımki olmaz olanı oldurup yazılı veya sözlü şekilde anlayamadığım kendimi anlatabilmeyi ifadede zirve yapıp biran başardım. O zaman bile boğulmakta olup suya batıp çıkan insanın, bir anlık durumuyla dışa görünür, bir sonraki satır veya söz ile tekrar dibe gömülürüm. Belki birkaç cümle ile yüzeye çıksamda tekrar batacağıma şüphe yok, çünkü yaşamımın ayağının takılarak benliğimin içine yuvarlandığı bu deryada yüzeyde kalmayı becerebilmek zor. Evet elinde ip gördüğüm her insan umutlandırıyordu beni -ki bunların çoğu en uzun ipin onlarda olduğunu iddia edip sonra elindeki ipin diğerlerinden de kısa olduğu anlaşılınca psikolojimi daha da bozan psikiyatrlar dan oluşurdu. Diğerleri ise normalde pek farkımda olmayıp sözlü veya yazılı çirpinişlerimde ancak beni görebilen, halime üzülmekten başka elinden bir şey gelmeyen duyarlı insanlardan ibaret. Okuyucumda buna dahildir...

Şimdi bu hal delilikse evet ben deliydim, bu deli düşüncelerimin süzgecinden geçirmeden görmeme imkan yoktu dünyayı. Bunu koşulsuz kabul edişin de belli bir kafa konforu vardı, sağlıklı insan bilincinin pek ulaşamayacağı düşüncelere ilk benim temasımın hazzı da vardı. Bunların çoğu hayatta işe yaramayan şeyler oluyordu oluyordu belki, ama beyine sürekli ilgiçlik pompalaması bu çileyi beliki de katlanılır hale getiriyordu. Ben sıradan bir deli olarak birçok saçma şey düşünebiliyordum kimsenin farkında olmadığı, bir de zır deliler vardı ki onlar gerçekten kiskanılası düşünürlerdi...

Hiçbir şekilde kendilerini ifade edemedikleri için de, kendi içlerindeki olağan dışılıkları dışarıdaki olağan kişilere aktaramıyorlardı ve bu hal insan ruhunu tanımada çok büyük kayba yol açıyordu. Anlatımımın dış dünyadan içe doğru kaydığının farkındayım, fakat ruh hallerimle sosyal durumlarımı başbaşa götürebilsem okuyucumun beni belki bir tık daha iyi anlayabileceğine inancımdandır bu.

Zira dedemin o delilik belirtilerimi anlatırken kulaklarımda duyduğum korkunç gürültülerin bir benzerini, şu an yazarken şakaklarımda hissediyor olmak gibi bir mazeretimde var. Evet o su sesi iyi gelmişti bana, eski tarihlerde akıl hastalarını böyle tedavi etmiyorlarmıydı? bunun insan ruhunda bir rehabilite gücü vardı demekki. O esnada hemen yanımdaki çeşme başına kar beyaz kıyafetli biri gelip oturdu, ak sakallı nur yüzlü tabirine birebir örnek siması ile, tv lerdeki o mistik programlardan fırlamış gibiydi. Aynı anda iç güdülerimin taaruzuna uğrayarak her insanda var olan iman ve inanç kapaklarımla hepsi birden açıldı. İçime giren giren o tatlı ürpertinin etkisiyle heyecanıma paralel olarak tüylerim diken diken oluverdi.

Eğer o an bana dönerek yumuşak bir yüz ifadesi ve davudi ses tonuyla iki söz etse, tek kiblem olarak savunduğum aklımlı geri plana iterek bu meçhul adamın peşine takılıp gidebilirdim. Benden isteyebileceği herşey o an zaten içimde olup bitiyor gibiydi. Bir nevi hipnoza girmiştim, bütün önyargılarımla ürkütmüştü beni, hoca efendi hazretlerine olan ciddiyetsizliğimden korkmuşum.

Ama ne zaman ki çeşmeyi açıp burnundan bir nevi vuvuzela sesleri çıkarıp salya sümükler içinde sümükürmeye başladı, tüm o mistik havam kaçtı. Açılan içgüdü kapaklarımla sert bir şekilde kapanıp aklım etkin şekilde devreye girerek kontrolü ele geçirdi. Hep bu beyaz kıyafetli ak sakallı tipler değilmeydi rüyalara girenler, ya da tenhada herhangi birine görünerek beylik laflar eden. Her ne hikmetse biri de siyah sakallı veya sakalsız, üzerinde jilet gibi lacivert takım elbiseli olmazdı bunlar. Öte tarafın resmi kıyafeti bu olmalıydı.

Cebinden çıkardığı yeşil elmayı suyun altına tutmaya başladığında kendisine bakışım tamamen değişmişti. Beyaz kıyafet sevip beyaz sakalları olan, ve yemeye hazırlandığı elmasını yıkayan yaşlı bir amcadan başkası değildi o artık benim için. Küçük çakısıyla soyduğu elmadan bana bir dilim ikram etme nezaketini dahi göstermedi. Teklif etse zaten birşey yiyecek durumda değildim fakat etmedi'ya, bu durum fena ağrıma ağrıma gitti ve hastalıklı kafam olayı fazla büyütmede gecikmedi.. Tıpkı mapushanedeki o gereksiz sofraya davet edilmememin gergin psikolojisine girmiştim. Her şey o elma yüzünden biliyorsun değilmi amca dedim?

Azimli çenesinin öğütücülüğüne anlık bir ara vererek, anlamadım diye cevapladı. Diyorumki; herşey o elma yüzünden, savaşların kavgaların, dostluk ve düşmanlıkların, sevgilerin nefretlerin, ihanetlerin, cinayet ve günahların her iyi kötü şeyin sebebi o elma.

Bir şey söyleyecek gibi olsa da o ani duraksamasından yararlanarak devam ettim. Adem yaratılıp cennete konulduğunda bir dini yoktu, elmayı da bu eksiklikten yemiş olabileceğini düşünüyorum bir an. Çünkü din kültürünü

alan hakiki insanı birine yasak şartı olmadan yudum içiremissin. Sonra diyordun ey adem, senki yaradani bizzat görüp melekleri önünde secde ettirme onurunu yaşamışsın, sonra cennete yerleştirilerek cümle güzellikler emrine verilmiş, herşey sana böyle açık ve net iken neden yiyorsun elmayı ? bunda havva suçsuz diyemem azmettirici olarak tabiki sorumluluğu var. Bu tarihi vecibeden de anlaşılacağı üzere kadın sözü dinleme huyumuz ilk insana kadar dayanıyor o ayrı, fakat benim asıl anlatmak istediğim icra sahibi adem ve sebep bir elma. Şaşkın bakışlarına daha da odaklanarak devam ettim, peki dedim tanrı cennete yasak elmayı niçin koydu? Adı üstünde cennet orası, cennette yasak olması mantıklımı? Hadi bu çelişkiyi aşarak, diyelimki bizi sınamak için koydu, peki o elmanın yenileceğini tanrı bilmiyormuydu? Yarattığı insana kendi verdiği yasağa merak dürtüsünün bize neler yaptırabileceğini pekala biliyordu. Bize cennette tutma niyeti yoktu öyle değilmi dedim. Benim seninle şu çeşme başında karşılaşip bu konuşmayı yapacağımızdan hatta o yediğin elmadan bana ikram etmeyeceğinden, oyuncağını kaybetmiş ağlayan dokuz yaşındaki kız çocuğundan, aynı yaştaki çocuğun belki şuan biz konuşurken tecavüze uğrayıp ağlamayı bile becerememesinden kim sorumlu. Adem'mi Havva'mı tanırımı? Ama ben günahlarımla temiz dergahınızı kirletmeyim bütün suç o elmanın, hadi şimdi yiyebilirsin dedim!...

Bu sözlerim sonrası tekrar çeşmeme dönüp yüzüne bakmasam da vermeye hazırlandığını hissettiğim cevabını duymaya istekle hazırlanıyordum. Sorgulayıp eleştirsem de Tanrı varlığını kabul eder ve ona mutlak inanırım, ama en azından dinin sorguladığım taraflarının onarılması için bilgelikle yaklaşıp, bu deli kulu kazanmak için o kendine has nur yüzünü sufi tavırlarla destekleyerek yapacağı açıklamaları bekliyordum. Onu gönülden dinlemeye hazırdım çünkü zihnimi kemiren bu ve benzeri sorular yüzünden en çok ben boşluktaydım. Fakat heyhayt!..

Bana baksana sen diye kükremesiyle döndüğümde çok başka bir yüzle karşılaştım. O kadar çirkin bakıyordu ki dünyanın en mide bulandırıcı yarattığı ben olmalıydım. Bütün kötücül arzuların elektiriğine kapılmış gibiydi. O nur yüz gitmiş ve yerine nefesini uzun süre tutmakta olan insanın o boynundan alınca kadar çirkin damarların hakim olduğu bir garip basınç, ve yine ona uygun olarak patlıcan moru ile çürük domates arası bir renk tüm çehresine hakim olmuştu. Her insanda uzanıp sevme ihtiyacı uyandıran pamuk sakalları, saldırmaya hazırlanan aslanın yeşelleri gibi her biri ayrı yönde dikenleşmişti.

Bilmem kaç şiddetinde depreme çökmüş binanın moloz yığınları gibi çökmüş olan çirkin kaşları altında pusuya yatmış iki düşman gözler, onların tarifini ancak ünlü Rus veya Fransız klasik edebiyatçıları yapabilirler. Ben şu kadarını söyleyebilirimki, hani rüyana girse değil ak sakallı mistik ihtiyar, unutulmaz bir kabus halini alırdı. İlk yüz şekli ile şimdiki arasındaki durum o kadar zıt ve uyumsuzdu ki, büyük bir ilizyonist başarı olmalıydı bu. Bana önce bu yüzle bu yüzle yaklaşıp, aklın saçma bulup ancak tertemiz imanının inanabileceği izahlar sunarak, sonra aniden bu yüze dönüşse bunu tanrının bir işareti imiş gibi algılar, işte budur diyebilirdim. Lakin durum tersten işleyince daha da itici hal almıştı. Beni sorgulayıp kimin nesi olduğumu irdelemeye, hatta belli belirsiz azarlamaya başladı. Ses tonu da yüzü ve söylemleri kadar çirkinleşti. Beyaz sakallarına aşağı ağızdan nefret ve kin salyaları saçan dönüşümünün, insanı gerçekten hayrete düşüren zıtlıklarına dalmıştım, öyleki ithamlarına cevap bile veremiyordum.

Ama ne zaman ki seni buraya israilmi gönderdi lan dinsiz köpek deyip ve bu söylemden yüzüme pis salyaları sıçradı, o an hisimla saklarından yakaladım. Tek kelime daha edersen seni şu şadırvanda boğarım, israilin hiç işi yok senin temiz gözükken yüzünün ardındaki lağımı patlatmaya ajanımı gönderecek. Şimdi .iktir git lan başımdan deyip sakalını bıraktığım anda, dedem başımızda beliriverdi.

Kendisinden beklenmeyecek çeviklikle sıçrayarak, oo Salim ağa nasılsın deyip onu can havliyle kucakladı. Fakat ilk başta dedem da onu tanımadı, tekrar yüzüne bakıp belki üç beş saniye inceledikten sonra tekrardan samimiyetle kucaklaştılar. Sanırım dedem da onu hep olağan nur yüzlü maskesiyle gördüğünden, altından çirkinliği tanımakta zorlanmıştı. Dedem beni göstererek; torunum Abdullah tanıştınzımı dedi. Artık ikimizde birbirimize pislikmişiz gibi bakıyorduk, emniyet askerde ilk şarapnel yaralanmam sonrası yarama bakan doktorun yüz hatları vardı ondan. Onu ilk gördüğümde, nur yüz hatlarını kapattığı için fazla bulduğum sakallarını, şimdi aynı yüzü sakladığı için minnetle karşılıyordum.

Tek eli hala dedem elinde olmakla beraber, hımm demek adı Abdullah, ne güzelde adı varmış ama bu adın gereğine layık değil dedi. Babam benim benim mapushane ve İstanbul sokaklarıyla başlayan geçmişimle giriş yaparak delilik belirtilerim ve cinlerimi aynı özenle anlatmaya koyuldu. Ah benim zavallı kulaklarım, nasıl da her tehlikeye açkıntız böyle!

Ama bu defa hiç tereddüt etmeden kulaklarımı ellerimle sıkıca kapadım, pek fayda sağlamamıştı zira benden konuşuluyor olmasının bilinci, gerçekte söylenmemiş olanları bile duyuyordu.

Kulaklarımın bilincimden daha az duyduğuna kanaat getirdiğimde ellerimi çektim şakaklarımdan. Neyseki babam rahatsız olduğumu anlamış olacakki, konuyu değiştirip; hocam kıyafetiniz ne güzel, çok yakışmış dedi. Bu iltifat üzerine suratına o ilk maskeyi tekrar takıp, maddiyatın pahasını maneviyatının kalitesiymiş gibi sunan bomboş insanların haliyle acınası kasınarak; sağol Salim ağa sağol, güzel ama değilmi?

İpektendir has ipek diye pelerin gibi oradan buradan açıp kapamaya başladı. Peygamberin ipek ve altını erkeğe yasak eden hadisi geldi aklıma, sonra bir ipek mendil için yüz ipek böceğinin canından olduğu. Bu hesaptan yola çıkarsak, çadır gibi kıyafet için kaç ipek böceğinin henüz kozasından çıkmadan canından olması gerekmişti?

Kabenin o devasa örtüsü de ipektendi öyle değilmi? Tüm bunların daha derinine girip beynimi kilitlediğim noktada, yine bunlardan doğan bir tutam günahkar sorgulama kalsın elimde istemedim bu defa. Kalkıp gitmeye yeltendiğim anda şadırvanın uzak ucunda tanıdık biri ilişti gözüme. İçine düştüğüm karmaşadan onun sayesinde çekiverdim kendimi. Bu kişi komşu köyümüzden yunus abi idi, ünü türkiye dışına taşmış, aldığı ödülleri evine sığmayan, çevresi devasa pazularından geniş, çocukluğumuzun idölü gurur kaynağı, tek kahramanımız milli güreşçi yunus abi.

Büyük aşk ile severek evlendiği eşini beş yıl evvel kendi yataklarında bir erkekke yakalamış, adamı felç bırakacak kadar dövmesine rağmen eşine tek kelime etmeden aracına binip, kendini uçurumdan atmıştı. Maalesef ölme konusunda o da benim gibi beceriksiz olmanın karşılığında, birçok kaburgası kırılıp güçlü bir kafa darbesi alması sonucu ciddi beyin travmaları atlatmıştı. Yıllarca yattığı hastahaneler ve psikiyatri servislerinden sonunda aldığı ceza ehemmiyeti yoktur raporuyla cezaevinden kurtulsada, girdiği bitkisel hayattan kurtulamamıştı. Uzun zamandır köylerde olmadığım için kendisini görememiştim, o kaslı kolları içi hava dolu balonlara, göbeği ise dizlerine kadar inen heybeye dönüşmüştü. Küçüklüğümüzde hayranlıkla izleyip birbirimize günlerce anlattığımız çelikten vücut ileri derecede obez halini almıştı.

Sanıyorum kullanmış olduğu antidepressanların bunda etkisi büyüktü, ben kendimden de biliyorum ki; kısa vadede belki çözüm fkat ilerisi için bir hiç olan bu tür ilaçların yaptığı etkiler; aşırı yorgunluk hissiyle uyumak, dünyanın en aç insanı olarak uyanmak ve tıksırıncaya kadar yemek, tekrar ilacı içip tekrar uyumak ve yine aç hep aç çok çok aç uyanmak, ve tekrar uyumak. En güzel etkisi berrak bir netlikle rüyaları, tabi kabus görmüyorsan!

Başka hiçbir özellikleri yoktu. Yanında altı yaşında küçük kız çocuğu gibi kalan annesinin elini tutmuş başı önde o da suya bakıyordu. Hemen yanına koştum ve Diğer yanına oturup elinin üstüne elimi koyarak, abi nasılsın iyimisin demeye kalmadığı, enteresan şekilde beni tanıyarak, apo sen nerelerdesin hiç görünmüyorsun dedi. Beni tanımış olmasının şaşkınlığını üzerimden atamadan, nasıl olduğunu annesine sormam gerektiği çünkü onun ve cennet arabası arkadaşlarının durumunu onun bilebileceği gibi tuhaf bir cevap vermekte de gecikmedi. Annesi yıllardır onu götürmediği doktor hastahane kalmadığını, ama hiçbir yerde çare bulamayıp bir süredir hoca efendiye gelip gittiklerini, durumunun gözükenden daha kötü olduğunu ve daha da anlatıyordu ki, babamın beni düşürdüğü duruma şimdi onun ben üzerinden yunus abiyi düşürdüğünü farkedip, tamam teyze lütfen susarmısın dedim!..,

Ani refleks ile sesimi yükseltmiş olmalıydım ki ağzı açık ve şaşkın kalakaldı. Daha yumuşak ses formu ve cümlelerle devam ederek, teyzem sizi çok iyi anlıyorum, aynı sıkıntılar bende de var, bana hiç birşey söylemene gerek yok zira bende deliyim dedim. Hee lan seninde cinlendiğini söylemişlerdi ama maşallahın var deyip, aklınca deliyim esprisine gülüştük.

Oysa gayet ciddiydim. Gerçi benim rahatsız olduğum husustan yunus abi olmamıştı o sebep refleksim de onu bağlayıcı bir etki yoktu, zira deliliğin tam zır şamasında olduğundan bizimle dış dünyada değildi kendisi. Onun hakkında bir bilmeyene için bile annesinin anlatması gerekenden çok fazlasını, minicik kadının devasa adamı elinden tutarak çocuk gibi gezdiriyor olması, anlatılamayacak olanı anlatıyordu anlayana...

Benden yunus abiye göz kulak olmamı rica edip onu bana emanet ederek hoca efendi ile görüşebilecekleri zamanı öğrenmeye gitti. Bir sigara yakıp yunus abiye de ikram ettim, sonra sordum neyin var abi?

Ben seni anlayabilirim biraz konuşalım istersen, gerçi kullandığın ilaçlar insanda ne enerji ne algı bırakmıyor bilirim ama, burada seni anlayarak bir ben dinlerim emin olabilirsiniz dedim.

Elindeki sigarayı atıp ansızın bana dönerek iki eliyle omuzlarımdan tuttu. Dondum kaldım, hala eskisi gibi güçlüydü, bunu avuçlarının bir kelpeten gibi omuzlarımı sıkıştırmasından hissedebiliyordum. Az önceki o bitik halinden eser kalmamıştı, gözlerimin içine akıl hastahanesindeki oda arkadaşım olan annesini 38 bıçakla deşerek öldürmüş o güzel gözlü gerçek deli gibi bakıyordu.

Öyle ki bakışları beni delip ardıma geçiyordu sanki. Aynı anda hem bas hem tiz ses halini yansıtan ürpertici bir tonda konuşarak; Apo biz üç kişiydik kardeşim dedi, benden iki tane daha vardı, bir ay önce cennet bahçemize giderken uçan arabamızın lastiği patladı, bulut yolundan aşağı düştük, diğer ikisi öldü ben kaldım yalnız, o kadar acılı o kadar yalnızım ki kardeşim, bende onlarla ölmek istedim, ama ölemedim, ölemedim ölemedim, diyerek küçük bir bebek gibi ağlamaya başladı.

Şaşırmıştım ve pişmandım da, seni anlayarak bir ben dinlerim demekle ne büyük bir patavatsızlık ettiğimi anladım. Artık susmuyordu ve devam etti, onları uçan arabadan çıkarmaya çalıştım ama başaramadım apo başaramadım diye haykırmaları gittikçe yükseliyor, ne yapmam nasıl davranmam gerektiği hakkında bir fikir üretemiyordum.

Zira ağlama şekli artık bebeklikten çıkmış tüm o heybetin hakkını veren kükremlere dönüşmüştü. Meydanı inleyen haykırılarıyla herkesin ilgisi bize dönmüş, halini sorduğuma soracağıma pişman olmuştum.

Göğsüme kocaman başını koyup kene gibi yapışarak, o kadar acılı ve dertli ağlıyordu ki içinin dramı içime geçmişti. Halen kurtaramadım diye bağıırken, ağzından burnundan gözlerinden gelen yaşlar, salya sümükler anne annemin beni yıllar sonra gördüğünde sarılırken akıttığı o kutsal sıvılarını hatırlatmıştı bana.

İçime bir hüzün dalgası vurdu, gerçekle ilgisi olmayan bu ruhsal hayalin o kayıp duygusu bir anda bana da geçiverdi sanki. Beni hatırlamış olmasıyla aramızda doğan o iki dakikalık yakınlığın dışına çıkmayım derken, kendimi bir başka delinin ruhsal fırtınası ortasında bulmuştum.

Kafamın bu deli hasta tarafından nefret ediyordum ama onsuz olabilmekte elimde değildi. Yunus abinin gerçekte olmayan yarasının gerçek acısının duymaya başladım, ölenleri artık bende tanıyordum hatta o cennet arabasında bende vardım onlar artık benimde arkadaşlarımdı, kurtarılamamalarından yunus abi kadar bende sorumluydum. Acıyla ona sarılıp tüm ruhumla duygularıyla ağlamaya başladım, ve artık aynı kaybın acı duygusuyla ikimizde bir bütün olarak ağlıyorduk.

Bir süre sonra etraftan koşuranlar bizi birbirimizin enkazı altından güçlkle sökerek aldılar, fakat halen ağlıyorduk, yüzümüze atılan sular fayda etmiyordu ağlıyor ağlıyorduk. Yüzümüze atılan sular fayda etmiyordu kimse ağlamamamızı durduramıyordu. Ben şahsen neye ağladığımı da bilmiyordum artık, sadece ağlıyordum.

Bir büyük yükü boşaltmışım gibi ağladıkça rahatlamıştım, sonra yunus abinin üç beş kişi koluna girerek, sanıyorum acil kapısından hoca efendiye götürdüler.

Arkalarından baktığımda, teslim ettiği küçük çocuğuna on dakika bakmayı becerememiş, üstelikte onu döverek

aglatmiş sorumsuz beceriksiz amcaya gösterilebilecek, kızgın bir bakış vardı annesinin yüzünde. Kesinlikle mahcubiyet duymadım, kendimi beceriksiz olarak da görmedim, zira bir deliyi başka bir deliye emanet ederek ne umulmuştu acaba?

Hatta bu kararıyla bir delilikte kendisi yapmış olmuyormuydu?

Bu düşünce ruhsal modumu tamamen tersine çevirdi, ağlamaktan süzülen gözyaşlarımın kanalı yine hiç kesilmeden kakhaha için akmaya başlamıştı. Sonra ne için ağladığımı geldi aklıma, cennet arabamızın lastiğinin patlaması sonucu ölen iki can arkadaşım— ki uçan arabanın lastiği niye vardı ve nasıl patlardı, bulutta çivi mi vardı ? üstelik bu arac havada değilmiydi, lastik patladı diye niye düşsündü aşağı? Böyle düşününce gülüşlerimin tonu artmaya başladı bedenim ise ruh dünyamdan gelen dengeli dengesiz tüm komutları kontrol yetkisi olmadığından, iç dünyamdan ne gönderilirse ona göre sansürsüz yansıtıyordu. O sebep şimdi gülüyor gülüyordum..

Dedem acımalı bir yüz ifadesi ile, o nur yüzlü nursuz hoca ve köse sakallı zata dönerek, bana duyurmamaya çalışan bir sesle; gördünüz değilmi maalesef böyle haller geliyor bu çocuğa dedi. O nursuz hoca evet bunu ona cinler yaptırıyor, kesinlikle cin var içinde cevabıyla, daha da gülmeye başladım. Tamam daha evvel de böyle geçişlerim oluyordu fakat tüm duygularım ve ruhumla bütünüyle bu ilk defa oluyordu belkide. Musluğun altına başımı sokmama rağmen kakhahayı sürdürüyordum, o zaman hiç ihtimal verip düşünmemiştim ama şimdi düşündüğümde, bunları bana cinlermi yaptırıyordu yoksa diyorum ve tekrar gülmeye başlıyorum. En basitinden ya hiç kimse beni anlamıyor ya da bu cinler hala içimdeler...

Neyse ki bir süre sonra kendimi güçlükle durdurabildim, belli bir kalabalık karşı yamaca sessizce karşılıklı birbirlerimizi izliyorduk. Kaç sakalı olduğunu olduğunu bir türlü çözemediğim o zat da onlarla çökmüş olmayan sakallarını varmış gibi sıvazlıyordu. Aramızdaki mesafe ve güneşin akşam kızılığ, olan üç beş sakalını da görmemi engelliyor sanki ağzının içindeki ip makarısını gıdığını gıdğından aşağı sarıyormuş gibi görünüm oluşturunuyordu. Beni incelerken kısılan gözlerine koşut olarak eli de duruyor, sonra ansızın gözlerini açarak elini o boş çenesinde hızlandırıyor olması da, gözlerinin kısılmasıyla ağızda takılan makaranın engel bağından kurtularak tekrardan seri şekilde akımını sağlıyordu. Yine ansızın başlayan kakhaha nöbetim beni nefessiz öldürecek zannettim, kahretsiz ağlayabilsem keşke diyordum. Seyircilerimin ilgisi üzerimden dağılmıyordu, ağlamayı gizleyebilirdin fakat kakhaha saklanamazdı. İşin asıl ilginç yanı o hala olmayan makarayı çekmeye devam ediyor, apaçık bu komediye benden başkasının görmüyor olmasıydı. Bakmak ile görmek arasındaki kör nokta bu muydu? Görmenin milyon bakış açısı olmalıydı, tersmi görüyordum ben hayatı, o halde bunun benim bakış açımı alakası yoktu, yaşam ters duruyor olmalıydı. Artık gülmemek için yönümü değiştirip gözlerimi kapasam dahi, zihnim onun değişik hallerinin daha da komik pozisyonlarını tek tek ayrıntılarla bir bütün olarak önüme seriyordu. İç güdülerimin şiddetli gök gürültüsü, kısa mantığının yapmam gerekeni söylediği sesleri duymamı engelliyordu. Bu sağırlıktan kaynaklanan körlüğüm durumda oluşan alimi kırmayacak boşluklarımı sözde bir zalim dolduruyordu sanki. Olgun bir olmamışlık doğuyordu içimde. O hallerimi anlatmak kelimelerin anlamını yitirdiği yerde başlar, ötesi elemeler elemeler elemeler, ne yazıp ne söylesem standart kelimeler. Yine o sesi duydum şakaklarımda, zihnimin önünden beynimin sosyal engelini kaldırıverdim. Ve o zayıf cılız zata dönerek, hocam sizin kaç adet sakalınız var, çok saydım bir türlü doğru rakama ulaşamadım, kırk var mı eminim siz saymışsınızdır dedim. İlk tepkiyi o da çirkin bakışlarıyla verdi, yüz hatları korkunç bir değişim gösterecekti, o nursuz hoca kadar başarıyı sağlayamamıştı zira onunkisi tam bir sihirdi. Lakin o da kendini mümkün olduğu kadar suratsızlaşıp ağzından benzeri köpükler saçarak hakaretlere başladı. Benim sünnetimle alay etmek seni süresiz olarak cehennemde tutmaya yetecektir kahrolası iblis kafir diyerek üzerime doğru hareketlendi. Araya girenler kendisini güçlükle engelleyebildiler, ben hiç duruşumu bozmadan aynı şekilde oturuyordum, ancak o durduğu yerde sürekli söylenerek histerik semptomlarla zıplıyordu. İmkan bulabilse beni sırf sevabına katletmeye hazırdı, zira içinden dünün el kaidesi hizbullahı, bugünün işidi yarının iflah olmaz yobazı çıkmıştı. Yahu illa da sünnete uyacağım diye çıkmayan sakalını gıdğından komik bir püskül gibi sallandırmak caizmiydi yani? Bu mantığın temelini inerek karnımız doyurmak, su içmek, nefes almak, gaz çıkarmak konuşmak susmak yaşamın kendisi bile bir sünnet biçimi değilmiydi. Sağ duyum ve sol duyum arasında aniden ortaya çıkan dehşetimin kışkırtıcı sesleri, yine bu dünyaya ait olmayan çınlamalarla tüm ruhumda yankılanmaya başladı. Bilincime yakıcı kırbaç gibi değen darbelerin etkisi ve öngörülemez kontrolsüzlükle yerimden kalkarak herkese küfretmeye başladım. Gelmiş geçmiş bütün isyancıları temsil ediyor gibiydim, içimi döndürüp zihnimi bulandırarak canımı acıtan bütün duygularımı üzerlerine kusuyor, sosyal kuralların durumumu bildirmesine izin vermeyen tüm duvarları yıkıyordum. Kendimi başkalarına etkimin hazır tepkisine tamamen kapamıştım. Sesler sessizliğe son vererek farklılaşıp milyon parçaya dönüşse de kulaklar hep aynı duyar, daha ne söylediğimi hatırlamıyor olsam da oradaki herkesin, içten gelen yobaz'sı bir emir kipiyle katlimin vacip kararını,ç aldıkları barizdi. Kimileri yerden taşlar alarak kimi sopa kimi ise nereden bulduklarını halen bilmediğim kılıç türü hançer, kimisi de mübarek dergahın kutsal taşlarını eline almış bana doğru mutlak katil duygularıyla koşuşturmaya başladılar. Şadırvana dayanmış sedefli iki bastondan birini alarak üzerlerine hareketlendiğim an, başıma bir darbe hissettiğimi anımsıyorum okadar...

Belki bir an, yani üç beş saniye gibi gelen bir an Sonrası yine küfrederek bilincime geri döndüğümde evde yatakta yatıyordum...

Başımın içinde toplanmış şiddetli bir ağrı ve hemen dışında tüm mahalleli ile karşı karşıya kalmıştım. Çok korkup çok tırtım, askeri hastahanedeki gerçek ile hayallerimin, rüya üç beş rüya görüp düz hayata varlığımla yan bir çizgi çektiğim sendromlarımın nüksetmesimiydi yoksa bu??

Ninem iyimisin oğlum diyerek tam bir Anadolu kadını gibi, ağrılarla dolu terli başımı okşadı. İyiyim ana ne oldu neden herkes başımda iyiyim ben dedim. Dedem oğlum iyi olman güzel fakat az kalsın kendini öldürtüyordun, benim torunumdur deyip ortaya atılmama rağmen sakinleştirilebilmek güç oldu insanları. Hasta ve içinde cin olduğunu söylemene rağmen neredeyse seni baygın halde linç edeceklerdi, başına odunla vurdular ölebilirdin dedi.

İşte duymak istediğim tam da buydu, demekki yaşadıklarım rüya veya hayal değil gerçektir tanrım ne mutluydum. Kafamda odun yarası ve şiddetli baş ağrıları bütün mahallelinin endişe ve merakla bekliyor olmasına rağmen, kendimi sağlıklı ve mutlu hissettiğim nadir zamanlardan birini yaşamıştım. İyi olduğumdan emin olan babam ayak ucuma oturarak; oğlum çok kötü küfürler ettin, silah olarak kullanabileceği ne varsa eline alan koşullar üzerine, balta ile bile gelen vardı. Neyseki tanıdık ve cinli olduğunu anladıklarında o kadar ağır küfürler etmiş olmana rağmen araca kadar taşınabilmene bile yardım ettiler. Eğer seni oradan kaçırmamak hoca efendiye küfür ettiğini işitip gelenler elinden parçalanabilirdin. Allah razı olsun orada bizim gibi misafir olan İstanbullu bir zat bizi uyarıp uzaklaştırdı. Dede ben hoca efendiye küfrettiğimi hatırlamıyorum, İpek kıyafetli o nursuz hoca ve belki orada bulunan birkaç kişiye daha ağzımı bozmuş olabilirim dedim.

Dedem;

yahu ne üçbeş kişisi marketçiden tutta gri şalvar giyene, insanların sakalından zihniyetlerine kadar küfrettin, hayatlarında hiç hazzı tatmamış sürekli tespih çekip dua eden asil ruh hastaları olduklarını, aslında hepsinin gizli sapık olduğunu bağırırdın durdun.

Yoksa insanlar neden kudurmuş gibi saldırdılar zannediyorsun dedi. Bu kadar programlı sözü ne zaman etmişim ? başıma odunla vurduklarında hemen bayılmamış olmalıydım o halde? Bilincim bedenimden sonramı kapanmıştı? Bunların olaylarla dakika bağlantılarını yaparak konuyu daha da irdelememek adına, babama başka bir şey sormadım söylemedim. Hangi alanda var olsam acının bir başka çeşidi ile karşılaşırıyordum, ruhum ve duygularım çok parçalı bir bütünün etkisi altında kalıyordu, iyileşmem için götürüldüğüm yerden kafama odun yiyerek dönmüştüm. O çok merak ettiğim bayılmanın nasıl olduğunu da böylece deneyimlemiştim, kesinlikle güzeldi tek sorun gözlerini dahi belli aralıklarla zonklatan kütleli ağrılarıydı. Herhangi bir fiziki darbesi ile değilde anlık psikolojik şok etkisiyle falan bayılmak daha eğlenceli olabilirdi. Kontrolsüz davranmış babamın sorumluluk sahasında olan ortamda sosyal hata yapmıştım. Fakat sırf onun (torunu) oğlu olduğum için beni masum bulma zorunluluğu ile çırpınan yüce gönüllü bir babaya sahiptim, silahını çekip havaya ateş ederek herkesi dağıttığını, başıma vurana kendisi hacı olmasına rağmen, ana avrat küfredip kimse ortaya çıkması gerektiğini direterek, görenlerin dahi o durumda görmemiş olduklarını ben yıllar sonra öğrenecektim. Ben ise o gün çocukluktan bilemediğim onun kocaman kimliği altında ezilip büzülerek kabuğuma çekildim. Anam ve dedemin bana olan sevgilerine karşılık ben onlara ne kadar az şey verebiliyordum. Bana ve kız kardeşim hacir en yakın kişiler olmalarına rağmen, iç dünyama ne kadar uzaktılar ve ne çaresizlerdi. Babam; oğlum o hocaefendi ermiştir, bazı şeyler sırf onlara malum olur demesiyle yine aynı sesi duydum şakaklarımda, lütfen odamı boşalttırmısınız diyerek yorganı başıma çektim.

Şimdi bu ermiş, neye ermişti, güllü nenem kadar ermişmiydi? Sonra bu malum bana olmuyorsa olmuyordur, oldurmayada çalışmam. Başkasının malumu da bana olmaz, büyüyüp küçülmesi ve tam akıllandım dediği an delirmesi lazım.

Lazım da bana olmaz zaten, lazıma da ben lazımım, en çetin iradelerin bile çarpa çarpa köreleceği dalgalarla boğuşmakla geçti ömrüm, ayrılığı ta çocukluktan annemden bilirim, ne zaman mutlu oldumsa ardından gelecek acıyı bekledim. Anasız babasız öksüz çocukluk, şiddet ve baskıyla büyüme çağı, yasaklı ve kısıtlı ergen dönemi, köyün çamurundan kaldırım taşı, samanlık otellerinden şehir parkları, köyün deresinden istanbulun tarla başları, kocaman sandığım minicik dünya, şehir pisliğinde ayakta çamur, doğuşumdan beri her an travma, on dokuz yaşında naçar bir beden, kırk ayaklı zihin total bir bacak, yarana pansuman ruhuna sargı bezi, her yerde herşeyde ayağının ceset kokusu, yaşanamayan yaşam, ölemeyen ölü, sonunda tanı nedir ne olmuş bana? İçime cin girmiş!

Ruhum bile kendi bedenimden kaçıp kaçıp dönerken, cin aptalmı bu kadar? Yok illa biri birine girmiş ise herşeyden uzak kuytu bir köşe olarak cine ben girmişimdir!....

Uzun Yollu Kısa Hayatım.Bölüm 1

1. Bölüm

Yetmiş altı veya yetmiş yedi yılları arasında doğmuşum, ay, gün ise tam bir muamma. Doğuran anama sorarsak orak ayı -ki bunu temmuz veya ağustos arasında aramak lazım gelir. Biyolojik babamın ise ilk düğün gecesinin sebebi varlığı olduğum dışında pek fikri yoktu. Siyah ineğim cömert'in doğum tarihi, gün, ay, yıl olarak ahırımızın tahta kapısına özenle işlenmişti. Bu sayede yaşının kaç olduğu, ne zaman çiftleşmesi gerekip tahminen kaç yavru yapabileceği, vereceği süttten besleneceği yeme kadar eksiksiz bir gelecek hesabı yapılmıştı onun. Benim içinse böyle programın olmadığı daha ilk günümünden belliymiş anlaşılın. Cömert namını verdiği bol süttten ötürü babaannemden almıştı, belki de sırf bu yüzden doğum yılının, burcunun, hatta yükselenini bilinmesi gerekliliğini hakkediyordu belki de. Nede olsa o bu ismi hakkederek edinmişti, benim gibi büyükbabamın ben daha doğmadan birkaç ay önce vefat eden, Abdurrahman abisinin adına yakınlığı ölçüsüyle hesaplanıp verilen bir ad değildi, Abdullah...

Rahmetli Abdurrahman amcam ile adaş olamamamın sebebi; yengemin acısının henüz çok taze olması ve o isimle hitap edenleri duydukça canının yanacağı endişesi ile engellemesi imiş. Bu beklenmedik durum karşısında büyükbabam başkanlığında toplanı köy ihtiyar heyeti, madem ki Abdurrahman olamıyor, o halde o isme daha yakın ne olabilir, ne olacak, ne olmalı uğraşlarının zorlu neticesinde Abdullah'ta karar kılmışlar. Bu gayretlerinin sebebini şimdi kendileri de bilmiyorlar, kaldı ki o heyette bulunanların hiçbiri bana verdikleri isimle tam olarak hitap etmeyip, her biri kendince kısaltmalar yaparak; Aptul, Abdül, Abdul, Apo diye seslenmeyi tercih ettiler...

Çocukluğumun annesini pek bilmem, fakat ayrılığı çocukluğumdan annemden bilirim. Ben dört yaşındaydım bizi terk ettiğinde, kız kardeşim bir.!

Köhne bir yer sofrasında acele tavırlarla şimdi tam hatırlayamadığım yarı ve yarım bir şeyler yedirdiğini, ve daha doymadığımı düşünmüş olacak ki elime haşlanmış bir yumurta tutuşturarak gidişini hatırlıyorum. Bir de ardı sıra ağlayarak yavru adımlarla düşe kalka koşarak onu takip gayretimi.... Karanlık gökyüzüne beceriksiz fırçalarla yapılmış solgun bulutlar gibi durur hayali, bu hayal de hafızamın oyalanmasını gerektirecek bir fotoğraf yok. Kısacık bir film şeridi sadece; sıralı zambak desenli siyah bir elbise, çevresi iğne oyalı ve aynı renkte uzun omuzlarından dökülen gizemli bir baş örtüsü. Ardına bir kez olsun bakmadığı için son fotoğrafını göremediğim sisli bir hatıra, yüzüz bir anne işte benim anam...

O en saf duygunun duygusuzluğu yakalamaya çalıştığı bu beyhude kovalamacadaki düşüş kalkışlarım da, başıma aldığım fiziki yaranın izi zamanla küçüldü, hani neredeyse kapandı diyebilirim. Fakat o günün bende açtığı ruhsal yara hiç kapanmayacak, aksine her geçen gün daha da büyüyerek tüm benliğimi saracaktı...

Bu iki yara birbirlerine hiç benzemeyecek biri aydan aya kaybolurken diğeri yıldan yıla genişleyecekti. Tek ortak yönleri vardı ki; ikisi de yaklaşip çok dikkatle incelenmedikleri sürece dışarıdan kimseye görünmeyecekti. Yemekte doyurmadığını düşünerek elime yumurta tutuşturacak kadar duyarlı ah benim annem, Asıl doymam gerekenin kendisi olduğunu bilememişti...

İnsan yaşayan bir varlık olduğuna önce duyumsama, sonra duygularıyla vakıf olur. Bu ilk farkındalıkla birlikte artık hiç yerinde durmayacak gelişim ve değişime hızlı bir dönüşümümüz başlar. Duyumsama önce kördür, güçlü bir mıknaş gibi her şeyi kendine çeker. Gözümüzün gördüğünü daha bilmeden altımızın ıslandığını hisseder ağlarız. Sonra aksak duyular girer devreye, annemizi memeleri süt ve gülümseyen bir yüzle karşımızda görerek, sevgi dolu yüreğini hissettiğimiz zaman, karnımızın doyurulup ihtiyaçlarımızın giderilmemiş olmasına rağmen, ağlamayı kesebilir hatta bizde ona, henüz onun kim olduğunu, kime olduğunu bilmeden gülümsemeye başlarız.

Kuvvetle muhtemeldir ki, insan yavrusu mutluluğu ilk olarak bu hal durumun da, karnı aç ve bedensel bir acı ile tadar. Artık ağlamayı kesmiş aksine gülüyorsunuz, bunun sebebi ihtiyaçlarımızın giderileceğine dair bir mantık hesabı yaptığımızdan değil, her şeyin artık yoluna gireceğini duyumsamamızdandır. O sebeple farkındasızbilincim bu ayrılıktan çok etkilenmemişti, fakat henüz filizlenmeye başlayan taze duygularım ve kırılğan hislerim, ana kökünden kopuşu çok keskin ve acı şekilde hissetmişlerdi. Ben henüz bilmesem de, onlar artık hiçbir şeyin olağan seyrinde gitmeyeceğini biliyordu. Bana şimdi o kopuşumu hatırlatır yoksa annesini bilmeyen yavruyu mu bilmem, hiç sevmem haşlanmış yumurtayı. Başka elden bir şey yemek ise, çiğnedikçe ağızımda büyüyen yenilip yutulamayan bir hüzün lokmasına dönüşür ağızımda...

Rahmetli anneannem anlatırdı, baba silahının dipçığı ile vurarak yaralamış o gün anneyi, başındaki kanı durdurmak için yarasına bir avuç şeker basıp, üzerine de o zambak desenli eşarpını sıkıca bağlayarak gitmiş o gün anne. Büyükbabam bu olay üzerine babayı evden kovarak anneye; sen benim öz kızım gibisin, kocan sen oldukça bu eve bir daha giremeyecek, gitme çocuklarını düşün ve onların başında ol diyerek bütün gayreti ile engellemeye çalışsa da, dinlememiş bırakıp gitmiş bizi anne. Her türlü şiddetin baskının etkisine direnç kabiliyetimiz, karakterlerimizin çapıyla doğru orantılıdır. Şekli ne olursa olsun hiçbir zorluğun bir anneye yavrularını terkettirebilecek ağırlıkta olabileceğine ikna olabilmem çok güç. Bu varlıksal korumacı duyguyu, kuştan, ceylana kadar en ürkek ve en zayıf yaratılışlı hayvanlarda dahi gözlemlenmek mümkündür. Tavuk bile civcivlerini korur!..

Tabi ben tabiat yasasının yegane temsilcisi imiş gibi davranacak değilim, biz bu dünyadaki var olmamızın sebebi o yüksek merciye dilimizi, ırkımızı, ailemizi veya başka herhangi bir talebimizi secebilmeyi talep eden bir dilekçe

sunarak gelmiyoruz. Benden tamamen bağımsız yetki ve etkimsiz geçişimdeki bu yaşananlardan birilerini haksız veya haklı bulsam ne olacak, yaşadıklarımın yükümü hafifleyecek, hayır!.. Kaldı ki bizler, inançlarımız ve şartlandırılmış kültür yapılarımız gereği, baş edemediğimiz her soruna karşı gerekli mücadeleyi verip, baş edemediğimiz durumları çaresizce kabullenen kaderci insanlar değillmiydik.. Anne baba hiç zaman kaybetmeden ikinci evliliklerini yaparak kendilerine yeni bembeyaz sayfalar açtılar, kız kardeşim ve ben ise kullanılmış eski sayfalarda silinmesi gerekip silinemeyen, israf edilmiş çirkin ve şekilsiz mürekkepler gibi kaldık. Büyükbabam anne gitmiş olsa da belki geri dönecek umudu taşıdığından, belki de verdiği sözün gereği içindir bilmiyorum, babayı bir daha eve almadı. Annemin gidişinden bir ay sonra imam nikahı ile evlendiği yeni eşi ile hemen yakınımızdaki eski evi restore edip oraya yerleştiler. Üvey anne şefkatli bir insandı, adı Şengül'dü kendisine Şengül anne diye hitap ettiğimi hatırlıyorum. Bana sıcak samimi davranıyordu, yemek yemeye babanın evde olmadığı zamanları kollar hep oraya giderdim. Küçük bir tepside hemen önüme bir şeyler getirir doyururdu beni, bir kez olsun ona açım dediğimi hatırlamıyorum, o da hiç sormazdı evine gitmem acıkmış olmam demektir bunu bilirdi. Kapısından girdiğim anda beni samimi bir güler yüzle karşılar, hemen ardından yemeğimi hazırlamaya koyulurdu. Annemiz yok diye bize acıyordu belki, bir nebze olsun buna sebep olduğu için kendini suçlu hissettiğinden vicdan yapıyordu belki de. Zira anne varken dahi babanın onunla gönül ilişkisi olduğu herkesçe bilinen bir gerçektir. Her ne gerekçe ile olursa olsun üzerime hakkı emeği ve hatta sevgisi geçmiş bir insandı. Baba ise itinalı duyarsızlık ve manasız katılıkta despot bir kişilikti. Varlığı sürekli gizemli bir yokluk, bedensel yakınlığı uçsuz bucaksız uzaklık taşıyordu. Soğuk ve ürkütücü havası vardı, şimdi o zamanki duygularımın ifadesini gerektiği gibi yapamam ama, yemek yemek için evine giderken onun evde olmadığı zamanları kollayan, ve o gelebilir kaygısıyla yemeğini hızla yiyerek, kaçır gibi evden uzaklaşan o çocuğun bir nedeni olmalıydı...

Sanıyorum beş veya altı ay böyle geçti, sonra baba ve Şengül anne istanbula taşındılar, o da yanında götürmeyi yük görmüş tıpkı anne gibi hiç ardına bakmadan terk edip gitmişti bizi. Çok üzüldüğümü hatırlıyorum evet, lakin babanın gidişine değil Şengül annenin yemeklerinden artık yiyemeyeceğime duyduğum üzüntüydü bu. Babanın babam olduğu bilinci yerleşmemişti bende, sürekli kendisinden kaçtığım, bir arada bulunma mecburiyetine yakalandığım anlarda bir kez olsun yüzüme bakmayan, yüzüme bir kez olsun güldüğünü görmediğim dökme kurşundan metalik bir insandı o benim için. Bu defa ne elime yumurta tutuşturan olmuştu ne de ardından ağlayarak koşmamı gerektiren bir ebebeyn. Baba'ya duygusal ve bilinçsel bir bağlamım olmadığı için ondan ayrılığı hissetmemiştim, şu halde ayrılık travmasını ikinci defa yaşamadığım için mutlumu olmalıydım, ya da babayı da anne gibi var iken kaybettiğim için üzülmemeli mi?

İlk ne zaman kesilmişti benim saçım? tırnaklarım mesela, o ilk kopuşları nasıl olmuştu? sünnette edilmiştim değil mi ben? Ağlamış mıydım? Hatırlamıyor bilmiyorum... Artık anne baba yoktu, kız kardeşim Hacer, büyükbabam, büyükannem büyükbabam, isa amcam ve eşi Meryem yengem onların çocukları İlknur, ilkay ve aramızda 5 yaş farkımız olan Aşkın amcam aynı evde yaşamaya başlamıştık. Büyükbabam elli yaşın üzerinde alkol sigara asla denememiş son derece sağlıklı ve yaşına göre oldukça hiperaktif sayılabilecek biriydi. Çocukluğundan itibaren çiftçiliğin en ağır şartlarında yetişmiş, sabah namaza oradan gün doğarken tarlaya, sonra eve ve tekrar camiye sonra yine tarla veya ormanlara koşturmakla ömür geçirmiş, halen de bu döngüde yaşamaya devam eden biriydi. Sözlerine oldukça itimat edilen, köyün ciddi sorunlarında akıl danışılan, en hassas meseleleri dahi büyük bir olgunluk ve soğukkanlı bir öngörü ile çözen, ama bizi çok sudan sebeplerle üzerinde hiç kafa yormadan dövebilen bir adamdı. Çalışmak onun dini gibiydi, ve bunu tüm ev halkı için de bir ibadet şekline getirmişti. İnsanın kendini pek yormadan yapabileceği işlere bile büyük zorluklar ve gereksiz stresler yükler, bu ruhsal ve bedensel ağırlığı da herkese yaşatmakta üzerine yoktu. Her daim yatsı namazı ardına yatar, sabah ezanı üzerine uyanırdı. Asla boşta durmaz ev halkının bir şeyler ile meşgul olmaması onu çılgına çevirirdi. Herkeste kendi çalışma hırısını görmek isterdi. Ortada yapılması gereken bir iş olmamasına rağmen, anında sıfırdan meşguliyetler, hiçten uğraşlar bulmakta müthiş yaratıcıydı. Haliyle Köyde hemen her işe genelde en erken biz başladık, eğer ki bizden evvel tarlaya bir giden olmuşsa sanki kıyamet kopmuş ve herkes kaçmış kurtulmuşta, biz evde habersiz kalmışız gibi aniden eve dalar, büyük bir panik havası ve kargaşayla hepimizi acele traktöre bindirerek tek güvenli bölgeye, yani tarlaya ulaştırırdı. Sürekli başkalarıyla kıyaslanarak, yerli yersiz daimi tembellikle itham edilen aile bireylerimiz, kendilerinin her zaman başkalarından daha değersiz olduğu psikolojisinden sıyrılıp, hak ettiği özgüvene hiçbir zaman sahip olamamışlardır. Benim yarı adaşım olan Abdurrahman amcam, ailenin büyüğü olarak dış işlere hep o bakar, büyükbabam ise çok gerekmedikçe dış dünya ile pek teması olmaz, ailenin iç işleriyle ilgilenirmiş. Tarlalar, ormanlar, hayvanlar ve benzeri bütün köy işleri ile bütünleşmişti adeta. Zaten bu uğraşlar yeterince ağır ve zordu, büyükbabam çocukluğundaki o yokluk, yoksunluk ve savaş artığı yılların daha da zor çalışma psikolojisinden kendini çıkaramamıştı. Oysaki ne o eski yaşam şartları ne de o kadar yoğun stresle çalışmayı gerektirecek aç kalma riski vardı. Ama bunu büyükbabama anlatabilmenin bir yolu bulunmuyordu, bu yapısı gereği bizi çok yordu. Yaşımız ve çapımızdan büyük ağır işlerin altına girmek zorunda kaldık, çok dövdü çok ezdi bizi lakin bugün o günleri hatırladığımda tüm bunları çok görmüyorum ona. Hep kendi kabuğunda yaşadığı için zamanın hayatın değişimlerini idrak edip ayak uyduramamış, belki bu dönüşümleri farketse bile kendi taşlaşmış sosyal döngü kabuğunu kıramamış, ömrü cami, ev, tarla ve ormanlar arasında geçmiş tam bir toprak adamıydı. Arazilerimizin bolluğu ve aileden çok çevrenin işini gördüğünden bu namı almış olacak ki, köylünün deyişiyle; meşhur Salim ağa idi o. Marabası ev halkından ibaret, elleri marabasıyla birlikte çalışmaktan nasırlaşmış bir köy ağasıydı. Bize güler yüzünü ve sevgisini pek göstermese de, değerli olduğumuzu konuşması hatta enteresandır, dövmesiyle bile bir şekilde hissettirebilen baba bildiğim tek insandı...

Babaannem Emine;

O da yine elli yaş üzerinde her işinde pratik her şeyden az çok anlayan ve her konuda yeterli yetersiz fikir sahibi,

sevdiğine çok düşkün gönlü zengin, vicdanlı merhametli anaç bir çerkez kadınıydı. Köyde komik sayılabilecek sebeplerden küstüğü kadınlara, çözü, matıra, cin garı gibi inanılmaz yaratıcı olduğu kadar bir o kadar da manası anlaşılabilir lakaplar bulur ve bunlar babaannemi bile şaşırtacak hızla herkeste kabul görürdü. Öyle ki bu kişilerin gerçek isimlerini dahi unutturduk. Çok defalar cozuk yenge, matıra abla, cin garı teyze diye hitap ettiklerim tarafından terlikle sopayla kovalandığım olurdu. Ben bu tepkilerin sebebini daha önce yapmış olduğum yaramazlıklardan birinin onlarla bilmediğim bir temasına bağlardım. Büyükbabam kadar olmasa da -ki onun kadar kimse olamaz- o da çalışmayı severdi, elinin değdiği her işte de müthiş hızlı ve hamarattı. Üç kişinin yaptığı bir çok işi tek başına yapabilme becerisine rağmen, kocası tarafından taktir edilmenin aksine hepimiz gibi o da tembel ve ekmek düşmanıydı. Bizler büyükbabam tarafından onun kendince doğru veya yanlış uygulamaları altında çok ezildik kabul ediyordum, ama yine bir derece eski performansının düşüşe geçtiği dönemdi bizimkisi. Babaannem ise kocasının en baskın diri ve genç yıllarını görmüş, baskı ve şiddetin en ağırları altında kalmıştı. Büyükbabamın elli üzeri yaşlarındaki durumunu görünce, yirmi veya otuzlarında nasıldı tasavvuru çok güçleşiyordu. Aralarında sürekli kedi köpek ilişkisi benzeri bir durum olsa da, kocasına düşkün her sözüne itaatkar, hepimizi kollayıp gözeterek sorunlarımızla ilgilenmeye çalışan son derece duyarlı duygulu bir Anadolu kadınıydı benim anam. Anne bildiğim tek insandı. Onlara ne zaman anne baba demeye başladığımızı hatırlamıyorum. Sanıyorum biyolojik anne babaların ansızın eksikliği ve bu hayati değerlere duyduğumuz zaruri ihtiyaç neticesinde, karşımızda da bu boşlukları tam manası ile doldurabilecek iki mükemmel insanın var oluşu, onları gerçek anne baba gibi görerek o duyguyla bağlanmamıza etken olmuştu. Bilinç onlarla kendi boşluğunu anında doldurmuştu, yere düşürdüğü elmanın yerine sepetten bir diğerini almak kadar kolay ve hiçbir eksiklik algısı edinmeden gerçekleştirivermişti bunu. Fakat içgüdülerim ve daha tomurcukta olan duygularım ana karamdan kopuşun farkındaydı, benliğimi sakatlayan ruhi hastalıklar o zamandan bulaşmaya başlamıştı bana, o zaman farkında değildim ama bunun asli belirtileri ve yan etkilerini ileride daha iyi görecektim..

Artık anam babam onlardı, insana en yakın olan bu ifadeleri kendileri kadar hak edebilecek başka insanlar tanımadım. Köylüydüler, eğitimsiz cahil ve dış dünya şartlarından habersizdiler, o sebeple bizi hayata istediğimiz, belki de istedikleri gibi hazırlayamadılar. Ama biyolojik anne babanın verebileceğinden çok daha fazlasını vermiştir onlar bize. Eleştirilecek yanları da çok fazla vardı muhakkak, lakin sevgimizle sarıp sarmaladıklarımızın gönlümüzde kutsal dokunulmazlıkları vardır. Onların samimi sevgileri ve sıcak ışıkları altında soğuk ve karanlık bir yaşama, Uzun yollu kısa bir hayata hazırlandığımızı, ne onlar ne ben bilemezdik elbette...

İsa amcam yirmi üç yaşında aslan gibi bir delikanlı fakat geç yaşta kalp hastasıydı. Defalarca ameliyatlar geçirmişti, babam bir garip, köyden dahi pek çıkmamış biri olarak yol iz bilmez ama oğlunun sağlığı için Ankara'lar da koşturup durmuş, hastahane koridorlar ve bahçelerindeki banklarda sabahlamış. İsa amcam ayrı garip, genç yaşında ağır hasta bir yığın ilaç kullanan, vücudunun ayrı bölgelerinden alınan doku parçaları ellerinin üzerine kadar ameliyat izleri taşıyan ama her şeye rağmen bakımlı yakışıklı biriydi. Hastalığı sebebiyle haklı olarak üzerine titrenirdi, o çok istiyor diye babam katırlarımızı satmış yirmi yaşında eski bir traktör almıştı. Çocuk gibi sevinmişti dersem çok yerinde olacaktır zira kendisi gerçekten çocuk yaşta sayılırdı, traktör onun en sevdiği oyuncuğu oluvermişti. Sanıyorum erken yaşta evlendirilmiş olmasının sebebi de onu hayata motive etmek moral yükleyip yaşamaya olan azmini arttırmak içindi. O eski ama çok değerli traktörü hemen her gün yıkar, başına oturur bir süre seyrederek sonra eline bezi alarak belli belirsiz yerlerini tekrar silmeye koyulur kullanmaya dahi kıyamazdı. Yine o çok istiyor diye eve siyah beyaz televizyon alınıp odasına konulmuştu ki, o tarihte köyde bir evde televizyon büyük olaydı. Odası evin ikinci katındaydı, benim odam ise hemen onun altına denk geliyordu. Üst kata açık mavi boyalı ahşap bir merdivenle çıkılır, ikinci katı ayıran ara zemin tamamen ahşaptan olduğu için yattığım odadan televizyonun sesini rahatlıkla duyardım. Hastalığı sebebiyle odasından pek çıkmaz, çok nadir olarak evin önüne ve belki biraz daha iyi ise kısa bir mahalle yürüyüşü yaparak dönerdi. Odasına kimseyi kabul etmezdi, anama ısrarla yalvarmalarımız neticesinde onu kıramaz, aşkın amcamla beni çok arada olmak şartıyla televizyon izlememiz için kısa süreli kabul ederdi. O çok istisna ve şanslı zamanlarda da önce el ayaklarımızı yıkattırırdı. Akşama kadar çamur içinde gezinen çocuklar olarak sürekli kir pas içinde yaşlardık, bize zor gelse de İsa amcam bu prensibinde çok haklıydı. Gerekli temizliğimizi yaparak anam veya yengem ile hazır olduğumuzu haberini yollardık, bizi kapıda ayakta karşılar temizliğimizi doğru yapıp yapmadığımızı tam bir disiplinle denetlerdi. Bazen bu denetimden geçemez muhakkak bir kusur çıkar ve bu kusur hangimizde çıkarsa çıksın o yine ikimizi de tekrardan banyoya gönderirdi. Sonra usulen tekrardan bir denetimden geçerek o muhteşem odaya girebilmenin üstün zaferini yaşadık. Suyu hiç sevmezdim, değil banyo yapmak, elimi ayağımı hatta yüzümü yıkamak bile çok zor gelirdi bana. Anam tarafından bilmem kaç zaman sonra artık banyo yapmam için zorlandığımda, kovadaki su ile saçımı ıslatır kalan suyu döker, kafasında erken zaman şüphesi oluşturmasını diye de banyoda biraz bekler üzerimi değiştirip çıkardım. Su ile aramdaki hasımlığı bilen anam haliyle bana güvenmez, çıkışta saçlarımın ıslaklığını kontrol eder, banyo yaptığıma kendince ancak o zaman ikna olurdu. Aslında böyle durumda banyo yapmak, yapmaktan daha fazla uğraş gerektiriyordu, ama yine de ben yapmamayı tercih ederdim, anlamsız bir şekilde sudan öylesine nefret ediyordum.

Tabi eğer sonunda televizyon izlemek gibi büyük bir ödül varsa bunun için gerçek banyoya kesinlikle değerdin, hatta bu uğurda suyun iticiliğine katlanır denetimde aksaklık çıkmaması için hiç üşenmeden kendime kese bile yapardım. Bazen tüm standartları yerine getirip odaya girmeyi başarmış olsak dahi, İsa amcam şu an tam hatırlayamadığım küçük bir şeye kıl kapar, aşkın amcamla beni apar topar dışarı atardı. Büyük bir hayal kırıklığı içerisinde o ahşap merdivenleri inerken, televizyon izleyememiş olmanın üzüntüsü yanında, boş yere üstelik gerçek bir banyo yapmışlığım için etkin pişmanlık duyardım. Yine de her akşam eve geldiğimde büyük bir umut ve beklenti içerisinde el ayaklarımı yıkar, hatta şansımı arttırabilmek adına yine gerçek bir banyo yapar beni kabul etmesi için yengem ile İsa amcama haber gönderirdim. Cevap bazen olumlu, çoğunlukla olumsuz olurdu, fakat her akşam aynı imtina ile bu sistemi tekrar edişlerim sayesinde zamanla suya alışmaya başladım. Artık eskisi kadar korkunç gelmiyordu bana su,

hatta kovada çinko tas oyonlar icat etmiştim, çıkmak biliyordum girdiğim banyoda. Durum beni olduğu kadar annemi de şaşırtmış olmalıydiki, daha o söylemeden benim banyo talebime gözlerime garip garip bakarak cevap veriyordu. Bugün benim suyu sevmem de (gerçek) banyo yapmaktan hoşlanmamda, İsa amcamın ve tabi ki o siyah beyaz televizyonun çok büyük etkilerinin olduğu muhakkaktır...

Odaya alınmadığım zamanlar hemen alt kattaki kendi odama koşarak yatağıma girer, aranın da ahşap olmasından kaynaklı lehime olan durumdan istifade ederek İsa amcamın odasından gelen televizyon sesini dinlerdim. Göremediğim görüntüleri çocuk zihnimde canlandırıp sanki izliyormuşçasına resimleştirir müthiş keyif alırdım. Hayalimde oluşturduğum bu sahnede,herkesi belki gerçekte olduğundan çok daha harikulade görünümüne büründürür, kimini çirkinleştirip kimini güzelleştirerek her karakteri görmek istediğimi imaja sokardım. Hiçbiri istemediğim sevmediğim bir tipte olamazdı, ve bu konfor o televizyonu gerçekten izleyenlerde dahi yoktu, ne şanslı ne kadar ayrıcalıklıydım...

Dinlediği arabesk eserler benim ilklerimdi, müzik zevkimi yıllarca bu arabesk şarkılar oluşturacaktı. Bana hitap etmediklerini de söyleyemem, öyle ki zamanla ruh halimin sözcüsü olup ve sanki hepsi benim için yazılmış ağıtlar halini alacaklardı...

Çocukluğumun belki bir yılı bu sosyal etkinlikler döngüsünde geçmiştir, her şeyin aynı kalacağı inancına sahip melankolimın alacağı ilk darbelerden birine, ağlama ve bağırma sesleriyle uyandım bir sabah. Sesler İsa amcamın odasından geliyordu, yataktan hışımla fırlayarak iç çamaşırımla üst kata odasına koştum. Yeni doğan güneşin genç ve taze yüzüne vurduğu bıçkın delikanlının, her an yeni güne uyanacağı intibasuyandırdı yarı açık yorgan altında yatış durumu. Bana inanılası gelmiyordu her şey bir oyun gibiydi fakat, güneş aydınlık imajında parlayarak son defa selamlıyormuş meğer o gün onu.

İsa amcam ölmüştü, hayatının baharındaydı daha, geride on dokuz yaşında eş, biri üç diğeri bir yaşında iki küçük çocuk ve geride yasa boğduğu bir hane bırakmıştı. Ev acı haberi duyup gelen insanlarla doluvermişti bir anda, beni hemen odadan çıkardılar, bir süre evin önünde gelenleri izlemiş anlamsızca etrafa yine oyunmuş gibi baktığımı hatırlıyorum. Sonra tekrar içeri girdiğimde odama dolan kalabalık içinde kıyafetlerimi bulamamıştım.

Hiç unutamadığım şeylerden biri;

Annem çocuk yaşta kaybettiği oğlunun ölüsü başında ağlarken, o kalabalığın enerjisinden de ürkmüş olmalıyım ki, anlamsız şekilde bende ağlamaya başlamıştım. Lakin benim ağlayışım İsa amcama değildi onunki hala bir oyun gibiydi, herkesin bir değerini yitirdiği noktada benimde o anlık çocukça saf ve ahmakça değerim olankıyafetlerimi bulamadığım için ağlıyordum ben.

Sonra cenazeyi alt kata evin salonuna indirdiler, kapıyı yarı araladığımda anamı oğlunun başında ağlarken görüp; Ana, Anaa pantolonumu bulamıyorum diye bağırarak ağladığımı da iyi hatırlıyorum. Kalkıp gelmiş kıyafetlerimi bularak beni giydirmiş ve tekrar kalktığı yere, oğlunun başına oturarak ağlamasına devam etmişti. Oğlum sen daha çocuksun ölmüş olamazsın ağzında daha sütümün kokusu var oğlum diye üzerine kapaklanıyor ve belli aralıklarla da ağzını koklayarak kendi sütünün kokusunu almaya çalışıyordu. Ne kadar açıl ise o kadarda duyguluydu o gün benim anam. Ben ise dokuz yaşında olmama rağmen ne farkındasız, yaşıma göre ne kadar daha çocukmuşum. Yakın bir köyde yaşayan halam vardı, köyümüzün muhtarı olan ve ilerde kendisinden detaylı bahsedeceğim babamın yeğenlerinden Hüseyin amcam, halama haber vermeye aynı zamanda onu cenazeye getirmeye gidiyordu. Ben bunu nasıl öğrendim bilmiyorum, belki de sırf oradan uzaklaşmak yada araçla gezeyim hevesiyle yanında yerimi aldım şuan hatırlamıyorum fakat halama doğru yola koyulduk. Araçtan iner inmez halamı görüp; hala İsa amcam öldü seni almaya geldik dememle kadının olduğu yere yığılması bir oldu. Neden bu kadar üzüldüğünü anlayamadığım gibi, başına toplanan kalabalıkta evdeki cenaze kalabalığının bir başka oyun şekli gelmişti bana. Evet dokuz yaşındaydım fakat mantık yaşım üç falan olmalıydı. Bu durum anne babasız geçirdiğim ilk beş yılın ciddi eksikliğinin göstergesiydi. Ben daha o zaman gerçek anne baba figürlerini kafamdan silmiş, gidişlerini zihnimin en arka odalarına atmış olsam da, eksiklerinin gelişmeyen geliştirelemeyen her şeyimi, duygu düşünce ve davranışlarımı nasıl örselediğini çok daha ileriki evrelerde anlayacaktım. Akıl zenginliğim, mantık yoksunluğum tarafından hiçlere harcanacak, kendimi manevi iflas madden bir çukurda bulacaktım. Mantığım işte o noktada devreye girecek, fakat yine ileri değil geriye doğru acımasızca sırf beni kendi içimde hem ruhsal hem psikolojik daha da cezalandırmak için çalışacaktı...

Köye dönüp Hüseyin amcam, cenazeyi haber verip birilerini getirmek için kasabaya gittiğinde hemen yanında yine ben vardım. Tek amacım araçla gezebilmektir sanırım, geri kalan her şeye farkındasızdım. Gittiğimiz her yere acı haberi ben verdim, hatta gidebileceğimiz daha da çok yer olmayıp araçla gezmelerimiz erken bittiği için üzülmüştüm belkide?.Bunu hatırlamıyorum fakat ihtimaldir, hatta kendim hakkında şöyle bir iddia da bile bulunabilirim ki, o kadar gezdiğim mutlu olduğum için İsa amcamın ölümüne sevinmiş bile olabilirim o gün.

Dönüşte elimde boru şeklinde yeşil, ucunda ise açmış gül şeklinde sarı pervanesi olan kullanımını öğrenebilme fırsatı bulamadığım bir oyuncağım vardı. Bunu kim almış nasıl edinmişim hatırlamıyorum, ama telden tahtadan yapmadığım kendi icadım olmayan ilk ve tek oyuncağımdı o benim. Herkes mezarlıktaydı artık, bende merakla mezarın başına koştum İsa amcamın beyaz kefen içinde toprağa indirilişini yine bir oyun gibi meraklı bakışlarla izliyordum. Ama ne zaman ki son kez görelim düşüncesiyle yüzünü açtılar, ve ben onu gözleri kapalı, o sabahki güneşin tenine yansıyan aydınlığından mahrum kalmış yüzünü karanlık mezarda kefen arasından gördüm. İşte o zaman İsa amcamın öldüğünün ve artık geri gelmeyeceğinin acı farkına ancak varabildim. Önce nefesimde bir dengesizlik hali hissettim, sonra içimde bir balon şişmeye başladı sanki, ben nefesimi yukarı çektikçe o alttan alta yükseliyordu. Ansızın boğazım bir yengeç saldırmış gibi nefes alamamaya başladım, gözlerim karardı ve tam mezarın içine düşeceğim anda acı bir soluk üflendi boğazıma. Böğürerek koca adam gibi ağlamaya başladım, ağladım, ağladım çok ağladım. Vicdanlıydı, sert görünürdü ama merhametli duyarlıydı, yaşasaydı sağlıklı gelişebilmem adına

doğruları gösterecek idolüm, abim olabilirdi -ki babaanne ve büyükbabama anne baba dediğim gibi ona da abi derdim. Belki de o kadar etkili ağlayışımın sebebi onunla birlikte geleceğimde kaybettiğim artıların, onun ortadan kalkmasıyla eksiye dönüşerek çocuk ruhumda kaybolmasının dayanılmaz etkileşimleriydi. İçinde bulunduğum o minicik ana gelecek yaşamımın tümünden gelen kadersel bir yüklenme vardı sanki. Biraz olsun kendime geldiğimde elimdeki oyuncağımı henüz kapanmayan dokuzuncu tahtanın arasından İsa amcamın baş kısmına atmıştım. Anlamıştım ölmüştü ama çocuk ve yetersiz aklımla gittiği yerde onunla oynar düşüncesindeydim, zaten o da bir çocuk değilmeydi daha? Başka verebileceğim değerli şeyim yoktu, yine mezarın başına çökmüş herkesin birbirinden kürek kapma yarışına girerek anlamsız bir hırsla mezarı doldurma gayretini, İsa amcam ve oyuncağımın toprakta kaybolmasını izliyordum. Yarışircasına bu toprak atma gayreti de neyin nesiydi, bundaki amaç ne idi neden yavaş gömmüyorlardı belki de kalkardı kim bilir?. Hayatımdan çıkıp giden her değer gibi onun ölümü ile de çok şey kaybetmiştim, kadermi kedermi diyelim bilmem fakat o ünlü deyişte söylendiği gibi tek gerçek vardı; gün akşamlıdır devletlum, dün doğduk bugün ölürüz...

uzun yollu kısa hayatım. 2

Babam aynı gece yengeme; kızım sen erini ben oğlumu kaybettim, daha çok gençsin önünde uzun bir hayat seni bekliyor gidersen anlarım, eğer gideceksen bugün git bana ikinci bir acıyı başka bir gün de yaşatma dediğini çok net hatırlıyorum.

Yengem ise; baba ben senin gelinin değil öz kızınım, buradan başka gidecek yerim yok ve olmayacak dediğini, sonrasında birbirlerine sarılıp ağladıkları da çok net kayıtlıdır hafızamda. Bilincimin çoktan unutup zihnimin en arka dehlizlerine atmış olduğu ikinci bir haşlanmış yumurta faciası da yaşanmamış ölmüştü böylece. Baba cenazeye iki günlüğüne gelmiş imiş o zaman, fakat ne ben onu görerek hatırlamış ne de o beni farketmiş olmalıydı, zannederim baba ile ortak bir duygumuz var ise o da karşılıklı unutulmuşluktu.

Bu aşamadan sonra maalesef aşkın amca isa amcamın yerini almıştı, onun boşluğunu kendi bomboşluğu ile doldurmaya başlayacaktı. Aşkın amca rahatına aşırı düşkün, her işinde aşırı disiplinli lakin çalışmayı sevmeyen, her şeyin iyi ve güzeline sadece kendisinin layık olduğunu düşünen yetersiz egoist yeterince narsistbiriydi. Tanıdığım insanlar içerisinde hiç rastlanmayacak kadar önemli ve büyük kişi olma gereğini duyan küçük bir zavallıydı. Erken yaşlarda herkesten daha zeki ve yetenekli olduğunu keşfetmiş her konu da en iyinin kendisi olduğuna hastalık derecesinde inanmıştı. Sırf çevresi değil, hiç görüp bilmediği insanlardan bile üstün olduğu iddiasında olan, kendini yükseklerde yer tutmuş gören oldukça alçak bir adamdı. Tanıdığım insanlar içinde hiç rastlanmayacak kadar önemli ve büyük kişi olma gereğini duyan küçük bir zavallıydı. Erken yaşlarda herkesten zeki ve yetenekli olduğuna inanmış, her konuda en iyi ve en üstünün kendisi olduğunu keşfetmişti. Onunla büyümek benim için zor olacaktı, çünkü el attığı her alandan çekilmem gerekecekti ve maalesef onun anlayıp bilmediği konu yoktu olamazdı. Sözüünün olmadığı fikrinin bulunmadığı bir durumu kabullenmek yüksek şahsiyeti için çok aşağılayıcıydı. Babamın kıyıp ta kimseye teslim edemediği İsa amcamın yadigarı o eski ama değerli traktörü kaçırdı, gittiği düğünlerde yine babamın en özeli olan silahını yastığının altından aşırarak tüm mermilerini bitirirdi. Dönüşlerinde eve babam korkusu ile yaklaşamaz bana haber gönderir boş silahla traktörü teslim ederek kendisi günlerce babama gözükmezdi. Çünkü işlediği suç ciddi bir dayak sebebiydi. Babam ise bu sınırı ev halkından özellikle de anamdan çıkarır hanede huzur adına bir şey kalmazdı. Tabi aşkın amcamın şansı her zaman böyle yaver gitmez babamın ani baskınlarıyla yakalanıp dayak yediği de olurdu. Bu baskınlardan kaçıp boş silahla traktörü bana teslim ederek ortaldan kaybolduğu zamanlarda, genelde anam tarafından saklanır babamın sınırı geçinceye kadar kendisine gözükmezdi. Eğer mevsim kış ise babamın öfkesinin haftalarca geçmediği olurdu, ama mevsim yaz ve tarla işlerinin yoğun olduğu bir dönemde isek kızgınlığı çabuk geçer ya da geçmiş gibi görünürdü. Çünkü er yada geç sona erecek kızgınlığı uzatıp işlerin en yoğun zamanında bir ırgattan mahrum kalmanın hiçte mantıklı bir yanı yoktu. Aşkın amca küçükken menenjit hastalığı geçirmişti, anamın tezine göre buna bağlı olarak sinirsel hastalıkları vardı, az biraz baskıya maruz kaldığında dudaklarını ve parmaklarını sonra finalde kollarını ısırırdı. Anam bu durumu kendi tezine bağlar sürekli olarak korumaya alırdı onu, aşkın amca bunu sanki devlet hastahanesinden alınmış ciddi bir heyet raporuymuş gibi sahiplenir lehine olarak çok iyi kullanırdı. En küçük bahaneler basit sebeplerden ötürü aniden kendini ısırma başlar olmadık yerlerini kemirirdi, bu dişlemeler basit kızarıklıklardan öteye geçmezdi, bir kez olsun ciddi bir ısırlıkla bir yerini kanattığına şahit olmamışım. Aramızda ciddi bir yaş farkı yoktu, fakat şartlandırılmış aile kurallarımız gereği ona babama gösterdiğim saygı ve itaatin aynıni göstermem gerekiyordu, aksi düşünülemezdi. İleride yeri geldikçe daha detaylı değineceğim üzere, beni çok ezdi çok yıprattı, yaptığım bir yaramazlıktan ötürü hem ondan hem babamdan ayrı ayrı iki dayak yedim. Bütün arkadaşlarımız ortaktı ama asla beraber bir arada oturup eğlenmemize müsaade etmezdi, eğer bir yerde oyun oynanacaksa ya da bir eğlence varsa bu onun hakkıydı beni ortamdan ayırır eve gönderirdi. On derviş bir kilim altında yatar, iki padişah bir ülkeye sığamazdı evet ama, ben ne padişahım ne vezir ne yeniçeri, insan bile değildim onun gözünde. Küçük sebeplerden ötürü toplum içinde arkadaşlarımın yanında hiç düşünmeden -ki bu konuda hiç düşünmezdi- bana saldırır, ardımdan ne kadar haklı olduğunu pişkinlikle anlatırdı. Kendi vicdanı için kendine yaptığı tanıklıklar yeterliydi onun için, söylediklerim doğru olup herkesçe kabul görse bile o sırf ben söylüyorum diye kudurganlıkla muhalefet eder kişiliğini önemsizleştirirdi. Aynı veya benzer yaramazlıklarda babamın ona gösterdiği toleransı o bana asla göstermezdi. İş zamanı olup olmaması farketmez lazım gelen şiddeti illa üzerimde uygulamadan rahat edemezdi. İnsanoglu varlıksal olarak böyle değilmiydizen, kendisinin belki defalarca işlediği suçları başkaları işlediği zaman ilk taşı atmak için en öne o geçme gayretiyle çırpınması gereken...

Oysa biliyordu ki anne babalarımız yoktu, hayatın zalim anlarında yalpalayıp devrilmemem için bana abilik amcalık yapabilir, örselense bile gelişmeye çabalayan korunmasız yanlarıma güçlü bir destek olabilirdi. Amma velakin o, sahipsizliğimi vicdandan uzak eylemlerini gerçekleştirmek için bulunmaz bir fırsat olarak görüp, kişiliğimin ve ruhsal durumumun sağlıklı oluşmaması, kalan zayıf direncimin de sakatlanması için ne gerekiyorsa yaparak büyük bir çaba sarfetti. Sayısız türde acımasızlık, duygu ve duyarsızlıktan oluşan varlığı önümde bir dağ gibi sürekli durarak, çocukluk ve ergenlik dönemlerimden pis gölgesi hiç eksilmedi. Anambeni analı babalı yetimim diye ağlayarak severdi, o ise, senin anan ikinci defa evlendi, bir am'a iki sık değmişse o kadın orospudur ve sende bir orospu çocuğusun diye döverdi...

Bu sinkaflara karşı neden nasıl bir orospu çocuğu olduğuma dair analitik hesaplar yapacak, gördüğüm şiddetten ötürü başımı kaldırıp kafa yoracak çapta değildim. Ayrıca hangi anne, kime ne sık değmiş bunu çözümleyebilecek bir

mantık yolu da yoktu bende. O sebeple edilen küfür ve yediğim dayaklara bağlardı, sağolsun benim için de bir tezi vardı ancak hiçbir işime yaramıyordu. O beni üzerimde uygulanan fiziki şiddetten korumaya çalıştıkça, aşkın amca; merak etme sakatlamıyorum der ve bunu hafifletici bir neden sayardı. Edilen küfürlerin alışkanlığından olacak bunlar üzerinde bunlar üzerine düşünmesem de, bu hususu o zaman da anlamaya çalışırdım ve hala düşünürüm; ruhsal duygusal sakat bir yetimi sakatlamadan dövmek nasıl oluyordu, bunun için nelere dikkat edilmesi gerekirdi?...

Köyüm yüksek dağlar yamacına kurulu, karadenizin o ürkütücü karartışına ön iki kilometre tepe pencereden bakar, yeşil ve mavinin her tonunu kendi içinde barındırırdı. Derin vadisinde çok boyutlu sisler yükselir, tepesindeki sık ormanlar sabahın o ilk güneşine geçit vermez ve köyüm yamacının en üst tepesinde yer tutmuş olan evimiz en son aydınlanırdı. Hemen alt deresinde camdan berrak durulukta akan sularının çıkardığı sese, horozların günaydın otüsleri de eklenerek köy halkı her sabah bu senfoni ile uyanırdı. Kutsal bir hale gibi yükselen dağ yamacı sisi altından, çiğle kaplanmış gümüş kahvesi kiremit çatılı ahşap evleri, ve yine gümüş yeşili ormanları ortasında güneşin altın sarısı ile birleşerek, bu manzarayı görmeyene yazı söz ile anlatmayı imkansız kılan bir hayal sunardı. Tabiatın kendini sanki bir nokta da kanıtlıyormuşçasına tüm cömertliğini bu küçük merkezde gösterip, bütün güzellikleri bir arada ortaya koyduğu şirin bir yeryüzü cenneti idi benim köyüm. Dere kenarına oturduğunda insanın ruhunu sürükleyerek, akıntısı ardından karadenize doğru çekmeye davet eden hadi gel sesleri, ormanlarının başında durduğunda ise, sanki sonsuzluğa uzanıp giden bir deryaya bakar olurdun. O engin yükseklerle doğru bin bir farklı tur ve şekillerde birbirlerine dal dala sarılmış ağaçların görülmeye değer kardeşlikleri, çakıl taşlı yolları, düzmece sokak lambaları, tarlaları ormanları dağ ve tepelerine doğru doğaçlama uzayıp giden şirin patikaları, kırmızı benekli çay balıkları yabancı üzümleri, böğürtlenleri ormanlar dolusu kuşburnuları, kayasından fıkkırarak boşa akan tertemiz maden suları, küçük şirin bahçeleri ve kendini hala zorla saydırtmaya çalışan daha nice güzellikleriyle, mistik huzurun gölgesiydi benim köyüm.

Adını ise istenmediğinde yılışık, istendiğinde ise istikameti pek belli olmayan bir bitkiden almıştı, Sarmaşık. Enteresandır ki köyümde bu bitkiden yoktu, her karesini yıllarca adımlayıp tarla ve ormanlarında çok defalar sabahlamış biri olarak, Sarmaşık bitkisinin tek bir örneğini dahi görmedim köyümde. Bu ismi nereden nasıl aldığı konusunda da kimse bilgi sahibi değildi. Köyüm onu ortadan ayıran küçük bir çayın iki şirin yamacına kurulu yüz yirmi hanelik iki mahalleden oluşurdu. Çayın hemen kenarında köhne bir camisi vardı, bahçesi köyümün ihtiyar heyetinin namaz öncesi toplanma yeri, hemen yanındaki öteki mahallenin meydanı ise biz çocukların oyun alanıydı. Karşı mahallemiz çerkes, türkmen, gürcü, lazlardan oluşmuş ve sanıyorum birinci dünya harbi zamanlarında getirilip yerleştirilen çok renkli bir topluluktan oluşurdu. Bizim yaklaşık kırk hanelik mahallemiz ise, rivayete göre bir sel sonucu Trabzon ile Rize arasında bir bölgeden, yaklaşık iki yüz yıl önce o bölgeye yerleşen tek bir ailenin devamıydı. Her hane birbiriyle akraba herkes kuzendi, mahallemizin Adem babası Recep dedemizdi, hepimizin bilinen soy ağacı ona çıkıyor tek bir haneye bağlanıyordu. Soyadımız ise sülalemizin geçmişi araştırıldığında bir Aydın'ın kelime anlamına vakıf biri bulunmamasına rağmen Aydın di. tıpkı köyümüzün adı gibi bunda da bir tezatlık olduğu belliydi. Zannederim soyadı kanunu ilk çıktığında nüfus müdürlüğüne giden büyük dedemiz, bu soyadını ya orada duymuş ya da bir ön sıradakinden kopya çekerek, görevli memura benimki de ondan olsun demişti. Kaldı ki kasabamızda soyadı Aydın olan başka aileler de var. Başka bir ihtimal düşünemiyorum kuvvetle muhtemel böyle olmuştur, tabi buda tezleri çok olan bir ananın oğlu olarak benim kendi küçük tezimdir. Her iki mahalle de müşterek esaslardan hareket ederek, birbirlerine samimi ve gönülden bağlı tek bir bütünü oluştururdu. Köyümüzde bir kahvehane vardı sahibi babamın yeğenlerdinden ve aynı zamanda köyümüzün muhtarı olan, İsa amcamın cenazesinde arabasıyla evden eve acıyı dağıttığım Hüseyin amcamdı. Altmışlı yıllarda üniversitede okurken sanırım bir gönül meselesi yüzünden eğitimini yarım bırakmış, seksenlere kadar İstanbul da kulüp işletmiş sonra her şeyi bırakarak gelip köye yerleşmişti. Çok donanımlı kültürlü adamdı, genlerinde bizim gibi dağlılık taşıdığını belli eden fevri davranışları olsa da, hitabeti kılık kıyafetiyle tüm diğer amcalarımızdan açık ara ayrılırdı. Köylerde siyah beyaz televizyona henüz alışılmışken, Hüseyin amcam kahvehaneye renkli televizyon getirmişti. Biz çocuklar başta olmak üzere koyun büyükleri hatta tüm çevre köyler için dünyanın en ileri teknolojik icadıydı bu. Onu görebilmek için her yerden insanlar gelir, kahvehaneye sığmayan kalabalıklar dışarıya taşardı. Haliyle bütün gündemimizi o renkli televizyon oluşturmuştu, hep onu konuşur sürekli ondan bahsederdik. Biliyor musun, içindeki insanlara dokunabiliyormuşsun? Yalnız izlersen renkli camından canavarlar dışarıya çıkıyormuş biliyor musun? Biliyor musun içinde gerçek insanlar varmış gece seni kaçırmaya çalışıyorlarmış, yine biliyor musun ile başlayan hayali yalanlar uydurur, sonra bizzat bizim söylediğimiz yalanlar dilden dile dolaşıp evrilerek bize geri döner, kendi yalanımıza mutlak gerçeklikte inanırdık. Küçüktük bizi kahvehaneye almazlardı, zaten her yerden akın akın gelen meraklı büyükler yüzünden biz ufaklıklara yer açılması mümkün de değildi. Sabahları kahvehane henüz açılmadan erkenden gider, kapalı pencereden kapalı renkli televizyonun diğer siyah beyaz televizyonlardan farklı kasa görünümünün ilginçliğini, sanki açılmış gibi ilgiyle izlerdik. Pencerenin kenarında sadece bir kişinin sığabileceği daracık bir yer vardı, o kutsi yeri kapabilmek için ne kavgalar ederdik. Komşu köyden gelen meraklı çocuklara izleyemediğimiz televizyonumuzla hava atar, onları pencereden uzak tutmak için kimsenin farkında bile olmadığı ne savaşlar verirdik. Büyüklerin göremediği kadar minik, lakin nefeslerimizin ciğerlerimize, zamanların günlere sığmadığı kocaman dünyamız vardı. Kahvehane açıldığında tacizlerimiz taaruza dönüşür, Hüseyin amcam laf sözden anlamadığımızı farketttiği için, hepimizi içeri alarak bizi inanılmaz sevindirirdi. Sözleşmemiz hep aynıydı, neticesi de aynı. Bizlere birer oralet ismarlayacak bunlar bitinceye kadar en ön masada renkli televizyon izletecek, bunun karşılığında evimize gidecektik ve o gün bizi artık pencere kenarlarında görmeyecekti. Böyle bir teklifi kabul etmememiz söz konusu olamazdı hatta dünyanın en karlı anlaşması denen şey bu olmalıydı, tabi oralet içme süremizi ne kadar uzatabilirsek o kadar da kardaydık. Tabi bir

çocukğun mutluluk süresinin bardaktaki oralet oranının ölçüsü ile eş zamanlı olduğu hesabı kessinlikle bitmemelilerdi. Ağzlarımıza götürür çok minik yudumlar alır veya hiç almaz, ama almış gibi yaparak dudaklarımızı ıslatırdık sadece. Hüseyin amcam bu küçük numaramızı yemese de , kahvehanenin uygunluk durumuna göre yemiş gibi görünürdü. Çocuklara düşküncü ve bizleri çok severdi. Oraletlerimizin artık soğumuş olduğu gerekçesiyle bardaklarımızı tazeletme teklifini hep bir ağızdan reddederdik. Hem ne malumdu bardakları götürdüğümüzde elimizden alarak, haydi bakalım çocuklar oraletleriniz bitmiş hepiniz dışarı demeyeceği? Böylesine tehlikli bir riske atamazdık kendimizi, hem biz soğuk severdik sıcak olursa ağızımız yanabilir dudaklarımız kabarır hatta kim bilir belki ölebiliirdik bile. Zaten duyduğumuza göre de bir çocuk sırf bu yüzden olmuştu. Böylesi saçma ve gerçekten uzak yalanları uydurmalarımızı hep bir ağızdan, hatta kelime sıralarını bile şaşırmadan doğaçlama öyle güzel ekip halinde yapardık ki, Hüseyin amcamın halimizin komikliğine tebessümünü bizim ikna başarımız olarak görürdük. Bir süre sonra -ki bu süre ne kadar uzun olursa olsun bizim için kısacıktı- Hüseyin amcam kendi yaptığı anlaşmayı kendi bozarak, artık imamın apdest suyuna dönsede henüz daha yarısını içebildiğimiz bardaklarımızı bitirmeden hepimizi ansızın kapı dışarı ederdi. Hayal kırıklığı içerisinde köy meydanına kaçır ve orada yaptığımız toplantıda, bize belki yarım saat daha renkli televizyon izletecek oraletlerimiz kaldığını, açıkça haksızlık ederek anlaşmayı onun bozduğunu, bu durumda pencere kenarı ve duvar diplerinde olmayacağımıza dair sözün geçersiz olacağını haklı kanaatine varırdık. Böylelikle tacizlerimize kaldığımız yerden devam ederdik. Fakat hep huzursuzduk, belli aralıklarla kahvehaneye girip çıkanlar Hüseyin amcamın bizim için geldiği korkusu uyandırdı. Bir zaman sonra buna da bir çözüm bulmuştuk, kahvehanenin arka kısmı tarlaydı ve oradaki pencere renkli televizyonu uzaktan da olsa tam karşıdan görürdü. Gündüz orası Hüseyin amcam tehliksine açık bir yerdi fakat gece bizi orada kimsenin görmesine imkan yoktu. Tüm çocuklar geceleri orada roplanır olmuştuk, dışarıda olmamız renkli televizyonumuzun uzak duvarda olması ve kahvehanenin gürültülü kalabalığı sesini duymamıza olanak tanımazdı ama mutluyduk. En huzurlu en heyecanlı zamanlarımızı onlar, akşamı iple çekerdik. İsa amcamın siyah beyaz televizyonundan görüntüsüz sırf sesle tv keyfine alışmışlığım vardı, burada ise durum tam tersiydi, görüntü var ses yoktu. Ama bu sisteme de alışmam çok sürmedi, mutlu olmaktan başka tasası olmayan her çocuk gibi, minik şeylere dev gibi heyecanlar üreterek evrimden evrime hızla geçiveriyordum.

Mart Nisan aylarında dere kenarları ve orman diplerinde kabuklu salyangoz toplardık, bu bizden önceki kuşaktan devraldığımız ve azda olsa maddi getirisi de olan bir gelenektir. Genellikle geceleri otlayan bu hayvanları o dönemin aydınlatmadaki en büyük icadı Lüks ile, ya da benzin dolu şişenin ucuna takip yaptığımız bir bez parçasıyla arardık. Köyüme fikrinin kim tarafından getirildiğini bilmediğim bu aparatı şehirlerde tanıyacak, ileride ortasında kaldığım eylemlerde adının Molotof kokteyli olduğunu öğrenecektim...

Lüks denilen o süper aydınlatıcı alet benim için gerçekten de lüktü, çok pahalıydı ancak bir devre büyüklerimiz ancak ortaklaşa alabiliirdilerdi. Çalıların en dip kuytularından dere kenarlarının karşı yamacına kadar gündüz gibi ışıtırırdı. Bu aylarda geceleri salyangoz toplamaya çıkanların ışıklarıyla dağlar aydınlanır, sabaha onlarca ışık, ateş böcekleri gibi oradan oraya gezinir dururdu. Lüks sahibi olanlar salyangoz aramaya çuvala çıkardı, ben ise bir elimde küçük poşetim diğerinde Molotof kokteyli ile dikenlerin içerisini ışık tutup görebilmek için çok büyük çabalar sarf ederdim. Kollarım bacaklarım ellerim diken yırtıklarından kan içinde kalırdı, ama bu uğraş sırf maddi getirisi için değildi, herkesin bu işin içinde olması eylemi renkli ve eğlenceli kılıyordu. Bazen Molotof kokteyli hazırlayabilecek benzinim benzinim olmazdı, bu durumda anama beni erken kaldırmasını tembihler salyangozların gece otlamalarından inleri toprak altlarına dönmezden evvel yakalayabilmek için düşerdim yollara, daha doğrusu dere ve ormanlara. Bu hayvanlar genelde şişli ve yağmurlu havalarda otlamaya çıktıkları için çizme giymek elzemdi, daha o yaşlarda bile ayak numaram büyük olduğundan eldeki çizmeler bana olmaz, babamın mesh ayakkabılarını giyirdim. Çocukluğum bu mesh ayakkabılarıyla geçmiştir, yenileri alındığında bir süre giymeye kıyamaz onları yastığının altına koyar tatlı gelen lastik kokusunu içime çekerek uyurdum. Toplanan salyangozları kasabaya götürerek çok küçük miktarlarda paraya satardık, elimize para geçtiği istisna zamanlardı bunlar. Hatta bazen satışlarını birkaç gün geciktirir kilosunu fazla gelsin diye içlerine toprak atar yemelerini umardık. Bu hileyi kim öğretmişti, ayrıca salyangoz toprak neden yeşindi mantığı neydi hatırlamıyorum, kaldığı satışını yaptığımız yerde onları araç yıkama hortumuyla tazyikli suda yıkayarak tüm topraklarından arındırır ışıllı ışılyaparlardı. Yine bu dönemde Hüseyin amcamın kahvehanesinin arka bahçesinin penceresinden izlediğimiz baş rolünde hülya Koçyiğit'in oynadığı sessiz ama renkli filmlerimizden birinde, kurbağa toplandığını ve bunların tomar tomar paralara satıldığını görmüştüm. Köyümde böyle bir sektör yoktu, ama bu işi ilk ben patlatabilir çok paralar kazanabilirdim, bu sayede o çok istediğim Lüks'ü alabilirdim üstelikte köyümüz ve çevresinde kurbağa salyangozdan çöktü. Goller dereler hemen her yer onlarla doluydu, köyüm gecelerini tüm yaz boyunca onların vıraklama sesleriyle geçirmiyormuydu, ayrıca onlar salyangozlar gibi genellikle geceleri dışarıya çıkan hayvanlarda değillilerdi. Toplamak için ne Molotof kokteyli ne de Lüks'e ihtiyaç vardı kararımı vermiştim kurbağa işine girecektim. Bu fikrimi arkadaşlarıma açtığımda saçma bulup hiç sıcak bakmadılar, bende yalnız başıma ise girişip hemen ertesi gün elimde poşetimle gollere derelere kostüm. Durum tam da tahmin ettiğim gibiydi her yer kurbağa kaynıyordu, fakat poşet yanlış seçimdi çok kısa sürede doluvermişti. Çuval ile gitmiş olmalıydım ama köyden bir hayli uzaklaştığım için de geriye dönmedim, arkadaşlarını alıp götürdüğümü gören kurbağalar bunu tüm dereye haber verebilir ve ben döndüğümde hepsini kaçmış bulabilirdim. Zira bunlar salyangozlar gibi ağır hareket eden canlılar değillilerdi, bu riski alamazdım! Pantolonumu çıkarıp paçalarını bağlayarak bir çeşit heybe yaptım, belki on iki veya on dört yaşlarımda olmama rağmen iyi ki yaşımaya göre oldukça kalıplıydım, büyük pantolon paçalarını dolmak bilmiyordu. Belki yüzlerce kurbağa toplamıştım o gün ve kimse beni pantolonsuz görmesin diye sık ormanlarımızın patika yollarını kullanarak eve gelmiştim. Hepsini evde çuvala doldurduğumda içeriden bir sürü çift göz bana bakıyordu, Tanrım ne zenginlikti bu, artık o Lüks'ü alabilecektim ve belki de bisiklet, evet bisiklet bile alabilecektim hemde vitesli olacaktı bu, zaten bölgemizin dik bayırlarında vitesiz bisiklet zor olurdu evet kesinlikle vitesli olmalıydı. Sınırlı olduğu gibi, ağızına kadar da olasılıklarla dolu bir hayatım olabileceğini ilk o zaman farketmiştim. Kurbağa çuvalını salyangozları da sürekli koyduğum evin

tuvaletinin uzunca koridoruna koydum. Sabah onları satmaya kasabaya götürülecek, dönüşte ise vitesli bisikletimin arkasına Lüks'ü bağlayıp mutlu mutlu pedal çevirerek köyüme gelecektim. Bisikletimi hangi renkte almalıyımın kararsızlığı ve daha çok kurbağa toplayarak kim bilir neler alabileceğimin zengin hayalleri ile güçlükle uykuya dalabildim. Tabi ben salyangozların poşetteki sessizliklerine, nasıl bıraktımsa tekrar aynı bulma eylemsizliklerine alışık olduğumdan, kurbağalardaki el, ayak ve tırnak gibi farkları düşünüp hesap edememiştim. Gece kurbağalarım çuvalı yırtarak dışarı çıkıp tuvaletin o uzun koridoruna doluşmamaları imkansızdı, babamın gece tuvalete kalkarak uyku sersemliği ile üzerlerine basıp ilerlediği o yumuşaklıkları sonradan fark etmesi ile gördüğü sahneyi ancak kendisi ifade edebilirdi. Kükreme gibi bağırsık ve bir yığın küfür sesine uyanıp panikle salona koştum, gerçekten inanılmaz bir görüntüydü. Babam tuvalet kapısında dikilmiş duruyor, kapıyı yarı açık bulan onlarca belki yüzlerce her renkte kurbağalarım, salona doğru viraklayarak koşuşturuyorlardı. Tam bir gece yarısı sokuydu her yer kurbağaydı. Babam yine küfür azar ve dayak eşliğinde çoğunu tutturup dışarı attırdı, bulamadıklarım ise günlerce evde kaldılar. Haftalar sonra bile yengemin çeyiz sandığı, anamın tel dolabı, babamın palto ceplerinden olmadık zamanlarda viraklayamabaşlayıp gecenin bir yarısı tüm ev halkını uyandırıyorlardı. Bu durum uzunca bir süre devam etti, hele bir tanesi vardı ki aileden biri gibi olmuştu, ben evde olmadığım zamanlarda ortaya çıkıyor fakat kimse onu eline almak istemediği için müdahale edilmiyor, ben varken de ortalarda görünmüyordu. Böylelikle bütün zenginlik hayallerim facia ile son bulmuş ve benim en o Lüks'ü ne de vitesli veya vitessiz bisikleti alacak param hiç olmamıştı. Diğer işlerimiz basında inekleri otlatmak gelirdi, bu benim en sevdiğim işti bir nevi sosyal aktiviteydi, çelik çomak oyunları oynar ateş yakıp kozde mısır pişirir ve mevsim meyve ağaçları arasında daldan dala atlayarak müthiş eğlenceler yaratırdık. İnekleri en uslu sayılanlar benimkilerdi, diğer arkadaşlarımla hayvanları sürekli mısır veya tutun tarlalarına kaçır sahiplerini beş dakika oturtmazlardı. Siyah ineğim Cömert'te ahir kapısına işlenmiş olan doğum tarihine istinaden bir boğa burcu dişisi olarak, taze yeşil renkte mısır yaprakları başta olmak üzere doğadaki diğer bütün canlı renklerin cazibesine dayanamaz, bulunduğu ilk fırsatta onlara doğru yönelmeye bakardı. Bazen bir bağırsıkla durarak kafasını yere kör tek gözü beni denetleyerek önünden otlanıyormuş numarası yapardı. Dikkatimin başka yöne kaymasını sabırla bekler, kendini unutturduğunu fark ettiği anda hedefine doğru ilerlemeye başlardı. Eğer onu mısıra varmadan fark etmişsem, oraya ne kadar yaklaşmış olursa olsun, daha da sert bağırsıkla beraber yerimden kalkıp yanına gidiyormuşum gibi hareketler yaptığım için umudu kırılmış halde geri dönerdi. Ama eğer hedefine ulaşmışsa ne bağırsık çağırılmam ne de yaptığım sahte beden hareketlerimin önü mısırlardan ayırabilmesinin imkanı yoktu. Ben bizzat gidip onu oradan çıkarıncaya kadar olan süreyi iyi değerlendirerek, seri bir şekilde mısır yapraklarını mideye indirmeye bakardı. Aslında bir hayvandan özellikle inekten beklenmeyecek kadar zekice numarasını taktir etmiyor da değildim, ama otsuz bir alanda bir saat bağlı kalma cezasından da kurtaramazdı bu onu. Ali abimiz vardı yine bizim Aydın'lar sülalesindendi, bizden yaşça oldukça büyüktü hayatı kumardı. Hüseyin amcamın kahvehanesinde küçük yaştan beri garsonluk yapması bir nevi kumarın içinde yetişmesini sağlamıştı, hastalık derecesinde kumarbazdı cebinden iskambil kağıtları hiç eksik olmazdı. Bizlerle inek otlatmaya gelir hepimizi kumara takar o varken çelik comağın yüzüne bakan olmazdı. Hiç kimseyi bulamasa kendi kendine pisti oynar, sanki karşısında gerçek bir rakip varmış gibi kağıtları dağıtır önce kendi yerine, sonra hiç üşenmeden yer değişerek rakibi yerine geçip kağıt atardı. Bu yer değişimini yapmadan karşı tarafa dağıttığı kağıtlara bakmayacak kadar da dürüsttü. Hemen bütün iskambil oyunlarına vakıftı, onun sayesinde küçük yaşlarımızda türkiyede oynanan kağıt oyunlarının çoğunu öğrenmiştik. Kaybedenler inekleri mısırdan çeviriyordu, lakin Ali abimiz gerçekte olmayan o hayali rakibine karşı gösterdiği dürüstlüğün yarısını dahi bize göstermez, daha kartları karıştırırken hangilerini bize verip kendisine hangilerini alacağını eksiksiz programını yapar uygulardı. Hile de bize karşı müthiş yaratıcıydı, akşam kahvehanede uygulamak için bizim üzerimizde bir nevi hile antrenmanları yapsa da, yine de akşam yenildiğinden bahsederdi. Tabi onlar saf ve çocuk değildiler bütün numaralarını çözmüşlerdi biliyorlardı. Ama bizleri her defasında ezici güçle yener, sonrasında bir ağaç gölgesinde camis gibi yatardı. Bir sürü ineği vardı ve bunlar hiç yerinde durmayan iğrenç hayvanlardı, sürekli onun aksi hayvanları ile uğraşmaktan dinlenmeye vakit bulamazdık. Böyle durumlarda Cömert'i ne uslu ne güzel hayvan olduğu için gönülden taktir ederdim. Sabahtan akşama kadar Ali abinin hayvanlarını sürekli oradan buradan çevirip durmamıza rağmen, yine de hesabımızı kapatamaz ertesi güne de borçlu girerdik. Ama sağ olsun abimiz alçak gönüllülüğünü gösterir dünden kalan tüm borçlarımızı silerdi. Sanıyorum bu iyi niyetinin altında, nasıl olsa yine kazanacağını mutlak bilinci ve olmayan bir rakiple oynayarak, sürekli yer değiştirme zahmetinden de kurtulma isteği yatıyordu. Aynen de düşündüğü gibi oluyor biz yine bir yığın borçla kalkarken, o aynı ağacın altına yatmaya giderdi. Belli bir süre sonra uykusunu aldığı uyanır ve ağaç altında tek başına oturmaktan sıkılarak bizi çağırıp tekrar tüm borçlarımızı siler yine kumara takardı. Eğlendirilmekten yorulup tekrar uykusu bastırınca kumarı yarıda keser, biz daha büyük borçlarla kalkarken o yine olduğu yere zibarardı. Zamanla bizlerde ustalaşıp bütün hilelerini çözmüş hatta onu yenebilir duruma gelmiştik, ama o bize asla borçlarını ödemez ineklerimizi çevirmezdi, yine de buna çok aldırılmazdık şükür ki onun pis hayvanlarıyla uğraşmaktan kurtulmuştuk artık ve bu bizim için en büyük kazançtı.